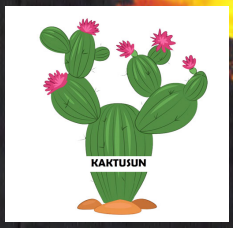
ROBERT W.
CHAMBERS

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

ÖZEL FİYAT 795 TL

Tutku

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

Korkmaya hazır olun. Korku yazarlarını yazdığı hikayelerle en çok etkileyen yazarlardan biri olan Robert W. Chambers sizi Güney Amerika'nın en karanlık mitlerinden biriyle tanıştırıyor: Sarı Kral.

İnsanlara ölümden başka bir şey getirmeyen Sarı Kral, şehirden şehire, ülkeden ülkeye ve kıtadan kıtaya yayılıp kötülüklerini her yere saçarken Carcosa'da tahtında oturmaya devam ediyor. O kralların kralıdır, tüm krallar onun hizmetindedir.

ÖZEL FİYAT 7,95 TL

17 TL

Tutku

Sipariş için:
Tel: (312) 442 73 95

ISBN-978-605-4962-26-6

www.tutkuyayinevi.com

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ölümcül Hikayeler

TUTKU YAYINEVİ ©

Editör : Füsun Dikmen
Kapak Tasarımı : Faruk Erşahin
Çeviri : Derya Öztürk
Baskı : Ayrıntı Matbaası
Yay. Sertifika No : 15304
ISBN : 978-605-4962-26-6

1. Basım: Nisan 2014

TUTKU YAYINEVİ

Birlik Mah. Vadi İkizleri Sit. 445-446 Sok.
No: A1/19 Çankaya - Ankara
Tel: (312) 442 73 95 - Faks: (312) 442 73 97

DAĞITIM

Dost Dağıtım : (312) 430 48 95
Alfa Dağıtım : (212) 511 53 03

TEMSİLCİLİKLERİMİZ

İzmir : Pan Kitabevi, Aykut Yenersu, Tel: (232) 369 11 99
Bursa : Bursa Kültür Merkezi, Tel: (224) 225 52 52
Adana : Kitapsan, Tel: (322) 239 06 22
Trabzon : Yolcu Kitabevi, Tel: (462) 326 83 13
Diyarbakır : Eğitim Kitabevi, Murat Aburşu, Tel: (412) 229 13 17
Elazığ : Batı Kitabevi, Hanifi Batı, Tel: (424) 237 69 71

© 2014 Tutku Yayınevi
Eserin tüm yayın hakları Tutku Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

www.tutkuyayinevi.com

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

ROBERT W. CHAMBERS

Tutku Yayınevi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İÇİNDEKİLER

Şerefi Telafi Etmek 7
Maske 51
Ejderha Çıkmazı 75
Sarı İşaret 89
Küçük Hanım D'Y 117
Kâhinin Cenneti 139
Dört Rüzgâr Caddesi 145
İlk Bomba Caddesi 155
Meryem Ana Caddesi 203
Barree Sokağı 259

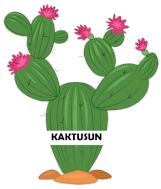
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

ŞEREFİ TELAFİ ETMEK

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Delilerle alay etmeyin, onların delilikleri bizimkilerden daha uzun sürer… İşte tek fark bu."

1920 yılının sonlarına doğru Amerika Birleşikler Devleti Hükümeti neredeyse programı bitirmiş, Başkan Winthrop yönetiminin son aylarında kanunlaştırılmıştı. Tüm ülkeye sanki bir sessizlik hakimdi. Herkes Gümrük Vergileri ve İşçi Hakları meselelerinin nasıl düzenlendiğini bilir. Almanya'yla olan savaş, Almanya'nın Samao Adaları'nı ele geçirme olayı ülke üzerinde görünen hiçbir iz bırakmamıştı ve işgalci ordu tarafından Norfolk'un geçici süre işgal edilmesi sürekli kazanılan deniz zaferlerinin sarhoşluğu içinde ve General Von Gartenlaube'nin New Jersey eyaletindeki güçlerinin sonrasında verdikleri gülünç vaat sebebiyle çoktan unutulmuştu. Kübalı ve Hawaili yatırımcılar yüzde bir ödeme yapmıştı ve Samoa bölgesi bir kömür havzasından çok daha değerliydi aslında. Tüm ülke görkemli bir şekilde teyakkuz halindeydi. Her kıyı şehri karadan tahkimlerle güçlendirilmişti; Prusya sistemine göre düzenlenmiş General Staff komutası altındaki ordu 300 binden bir milyona çıkmıştı ve altı gemiden oluşan muhteşem bir filo ve savaş gemileri elverişli denizlerdeki altı merkezde devriye geziyor, güvenli kendi karasularımızın da arkalarında buhar yüklü bulutlar bırakıyorlardı. Batılı beyefendiler, diplomatlara eğitim veren yüksekokullar ne

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kadar gerekliyse avukatlara eğitim veren hukuk fakültelerinin de gerekli olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar; sonuç olarak yurt dışında beceriksiz vatanseverler tarafından daha fazla temsil edilmedik. Ulus müreffehti; ikinci bir yangından bir anlığına felç olan Chicago küllerinden bir Anka kuşu gibi doğmuştu ve bu beyaz şehir 1893'te inşa edildiğinden çok daha güzeldi şimdi. Her yerde kötü mimarinin yerini iyisi alıyordu ve hatta New York'ta bile nezaket duyulan ani özlem, var olan o büyük korkuyu silip atmıştı. Caddeler geniş, kaldırımlar

döşenmiş ve aydınlatılmıştı, ağaçlar dikilmiş, meydanlar yapılmış, yüksek binalar yıkılmış ve onların yerine yer altı yolları inşa edilmişti. Yeni hükümetin bina ve kışlaları mimari bakımdan fena sayılmazdı ve tamamen adayı çeviren uzun taş iskele çok güzel bir parka çevrilmişti. Sübvansiyon sağlanan devlet tiyatro ve operası ödülünü almıştı. ABD Ulusal Tasarı Akademisi aynı türdeki Avrupalı enstitülerin seviyesindeydi. Hiç kimse Güzel Sanatlar Bakanlığı'na gıpta etmiyordu, ne kabinedeki pozisyonuna ne de port folyosuna. Orman ve Çevre Koruma Bakanlığı Ulusal Atlı Polisi sayesinde rahat zamanlar geçiriyordu. Fransa ve İngiltere ile yaptığımız son anlaşmalardan epey kar etmiştik; kendini koruma ölçüsü olarak yurtdışında doğmuş Yahudiler hariç, yeni kurulan bağımsız siyah eyalet Suanee, göçmen alımları, vatandaşlığa kabulle ilgili yeni yasalar ve yönetimdeki merkezi güçteki değişimin tümü ulusal sükûnete ve refaha eklenmişti. Hükümet Kızılderili problemini çözüp yerli kıyafetleri içindeki Kızılderili süvari birliği öncüleri, yerini eski bir Savaş Bakanı'nın birlikleri tarafına bırakmasıyla ulus rahat bir nefes aldı. Büyük Dinler Kongresi'nden sonra bağnazlık ve hoşgörüsüzlük toprağa gömül-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müş, yerini nezaket ve hayırseverlik alarak mezhepleri birbirine yakınlaştırmıştı, pek çok kişi en azından yeni dünyaya milenyumun geldiğini düşünmüştü.

Ama kendini koruma ilk kuraldı ve ABD çaresiz bir kederle Almanya, İtalya, İspanya ve Belçika'nın anarşi içinde can çekişmesini ve Rusya'nın Kafkaslar üzerinden gelip bu ülkelerin üzerine çökerek onları tek tek ele geçirmesini izlemek zorunda kaldı.

New York'ta 1899 yazında Yüksek Tren Yolları'nın kaldırılacağı sinyali verilmişti. 1900 yazında New Yorkluların hafızalarından pek çok şey silinip gidecekti; Dodge Heykeli de o yıl kaldırıldı. Kışın ise intiharı yasaklayan kanunlar, Washington Meydanı'nda ilk Hükümet Ölüm Odası'nın açıldığı Nisan 1920'de son meyvesini vermiş oldu.

Sırf formalite için gittiğim Dr. Archer'ın Madison Bulvarı'ndaki evinden o gün çıkıp yürümeye başladım. Dört yıl önce atımdan düştüğümden beri zaman zaman başımın arkasında ve boynumda oluşan ağrılardan mustariptim ama aylardır ağrılarım yoktu ve doktor bana bir şeyim olmadığını söyleyerek beni sepetledi. Doktorun ücretini söylemesine gerek yoktu, ben zaten biliyordum. Yine de para yüzünden ona kin beslemiyordum. Asıl önemsediğim şey ilk başta yaptığı hataydı. Bilinçsizce yattığım kaldırımdan beni aldıklarında ve biri merhametli bir şekilde atımın başına bir kurşun sıktığında, beni Dr. Archer'a götürmüşlerdi ve doktor beynimin zarar gördüğünü söyleyip beni deli tedavisi uygulamak için kendi özel akıl hastanesine yatırmıştı. En sonunda iyi olduğuma karar verdi ve beynimin onunki kadar sağlam olduğunu bildiğim halde, onun şakacı bir şekilde söylediği "ücretini" ödedim ve oradan çıktım. Gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lümseyerek ona hatasının intikamımı alacağımı söyledim, bana kahkahayla karşılık verip arada uğramamı istedi. Paramı kurtarırım umuduyla uğradım ama bana hiç ödeme yapmadı, ben de ona bekleyeceğimi söyledim.

Atımdan düşmemin şansıma hiç kötü sonuçları olmadı; aksine tüm karakterimi baştan sona iyi yönde değiştirdi. Şehirli tembel genç bir adamdan aktif, enerjik, ölçülü ve hepsinden öte, ah, hepsinden öte-tutkulu bir adama dönüştüm. Beni rahatsız eden tek bir şey vardı, kendi huzursuzluğuma güldüm ve yine de beni rahatsız ediyordu.

İyileşme dönemim boyunca ilk kez Sarı Kral'ı alıp okudum. İlk kısmı bitirdikten durmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ayağa fırlayıp kitabı şömineye fırlattım; kitap şöminenin ızgarasına çarptı ve alev alıp sayfaları tutuştu. Kitap alev alırken açılmıştı, eğer ikinci bölümdeki sözcükler gözüme çarpmasaydı kitabı asla bitiremezdim, ama kitabı almak için eğildiğimde gözlerim açılmış sayfaya kilitlenmişti ve bir korku çığlığıyla ya da belki öyle ıstıraplı bir sevinçti ki her bir sinirim aşırı hassaslaşmıştı, kitabı közlerin üzerinden aldım ve sallanarak yatak odama süründüm. Kitabı defalarca okudum, ağladım, güldüm, korkuyla titredim, öyle ki bu korku hala zaman zaman üstüme çöker. Beni rahatsız eden şey bu, çünkü gökyüzünden siyah yıldızların asılı durduğu; ikiz güneşleri Hali gölüne battığında insan düşüncelerinin gölgelerinin öğleden sonra uzadığı Carcosa'yı unutamıyorum ve zihnimde Soluk Maske'nin anısı sonsuza dek kalacak. Tanrı'ya yazarını lanetlemesi için yalvarıyorum, çünkü yazarı da dünyayı bu güzel, muhteşem yaratıkla, basitliğinin içindeki korkunçlukla, hakikatinin içinde karşı konulmazlıkla lanetlemişti; dünya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık Sarı Kral'ın önünde korkuyla tir tir titriyor. Fransız Hükümeti Paris ve Londra'dan yeni gelen tercüme edilmiş baskılarını ele geçirince elbette daha çok okumak istedik. Bir kitabın bulaşıcı bir hastalık gibi şehirden şehre, kıtadan kıtaya, orada burada yasaklandığını, toplatıldığını, basın ve kilise tarafından kınandığını, edebiyat dünyasının en anarşist yayıncıları tarafından bile nasıl sansür edildiğini iyi biliriz. O kötücül sayfalardan hiçbir prensip ihlal edilmemiş, hiçbir doktrin duyurulmamış, hiçbir inanca hakaret edilmemişti. Bilinen bir standarda göre değerlendirilemezdi, ancak yine de Sarı Kral'ın içinde üstün bir sanat işareti vardı, herkes insan doğasının ne bu anlatıma dayanabileceğini ne de içinde en saf zehrin gizlendiği bu sözcüklerin kendilerine iyi gelmeyeceğini biliyordu. İlk bölüm o bayağılığı ve masumluğu sadece daha korkunç bir etkiyle daha çok irkilmenize neden oluyordu.

Hatırladığım kadarıyla 13 Nisan'dı, ilk Hükümet Ölüm Odası, Washington Meydanı'nın güney tarafına, Wooster Caddesi ile Güney Beşinci Cadde'nin arasına kurulmuştu. Eskiden bir sürü döküntü barakanın olduğu ve yabancıların çalıştırdığı kafe ve restoranların yer aldığı tüm blok hükümet tarafından 1898'de satın alınmıştı. Fransız ve İtalyan kafe ve restoranları yıkıldı; tüm blok yaldızlı demir parmaklıklarla çevrildi ve çimenliklerin, çiçeklerin ve fıskiyelerin olduğu güzelim bir bahçeye dönüştürüldü. Bahçenin ortasında küçük, beyaz bir bina vardı, klasik mimari tarzındaydı ve etrafı çiçeklerle çevrilmişti. Altın İyon tarzı sütun çatıyı destekliyordu ve tek bronz kapısı vardı. Muhteşem mermer bir "Kader Tanrıçası" kapının önünde duruyordu, yirmi üç yaşındayken Paris'te ölen genç bir Amerikalı heykeltıraş olan Boris Yvain'in çalışmasıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üniversite Binası'nı geçip meydana girerken açılış merasimi yapılıyordu. Sessiz izleyici kalabalığının arasından ilerledim ama Dördüncü Cadde'de polis kordonu tarafından durduruldum. ABD Mızraklı Süvari Alayı Ölüm Odası'nın çevresinde konuşlanmıştı. Washington Park'a bakan yüksekçe tribünün üzerinde New York Valisi dikiliyordu ve arkasında New York ve Brooklyn Belediye Başkanı, Emniyet Müdürü, Eyalet Birlikleri Komutanı, Albay Livingston, ABD Başkanı Yardımcı Birlikleri Komutanı, General Blount, Tümgeneral Hamilton, Amiral Buffby, Sağlık Dairesi Başkanı Lanceford, New York senatörleri Wyse ve Franklin, Kamu İşleri Müdürü duruyordu. Tribün Ulusal Muhafız Hafif Süvari Birliği tarafından çevrilmişti.

Vali, Sağlık Dairesi Başkanı'nın kısa konuşmasından sonraki konuşmasını bitirmek üzereydi. Şöyle diyordu: "İntiharı yasaklayan ve kendin öldürmeye yönelik her türlü girişimi cezalandıran kanunlar lağvedilmiştir. Hükümet, bir kişinin ister fiziksel ister zihinsel sorunlar nedeniyle daha fazla tahammül edemediği yaşamına son verme hakkı olduğuna inanıyor. Toplum onların aralarından ayrılmasıyla daha da iyi olacaktır. Bu kanunun geçmesinden bu yana ABD'de intihar oranlarından bir artış olmamıştır. Hükümet artık her şehirde, kasabada ve köyde Ölüm Odası'nı kurmaya karar verdi, böylece hayattan umudunu kesen o insan sınıfına ait yeni kurbanların kendilerine sağlanan rahatlamadan yararlanıp yararlanmadıkları görülene kadar kalacak." Durdu ve beyaz Ölüm Odası'na baktı. Caddede mutlak bir sessizlik hakimdi. "Hayatındaki acılara daha fazla dayanamayanları bekleyen acısız bir ölüm var orada. Eğer ölümü kabul etmişse bırakalım onu orada arasın." Sonra hızlı bir şekilde Başkanlık Yardımcı Birlikler Komu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanına dönerek "Ölüm Odası'nın açıldığını ilan ediyorum" dedi ve yeniden kalabalığa dönerek tiz bir sesle bağırdı: "New York ve ABD vatandaşları, Hükümet benim aracılığımla Ölüm Odası'nın açmış bulunuyor."

Mutlak sessizlik bir komutanın sert emriyle bozuldu, hafif süvari alayı Vali'nin arabasının peşinden yürüyüşe geçti, garnizonun emrini beklemek için mızraklı süvari birliği harekete geçti ve Beşinci Cadde boyunca dizildi ve atlı polis onları takip etti. Durup beyaz mermerden Ölüm Odası'na bakmak için kalabalıktan uzaklaştım ve Güney Beşinci Cadde'yi geçip Bleecker Caddesi boyunca batı tarafına doğru yürüdüm. Sonra sağa döndüm ve üstündeki tabelada "HAWBERK, ZIRH YAPIMCISI" yazan bir dükkânın önünde durdum.

Kapıdan içeri baktım ve Hawberk'in küçük dükkânda işleriyle haşır neşir olduğunu gördüm. Bana baktı ve beni görünce içten bir sesle bağırdı: "İçeri gelin Bay Castaigne!" Kızı Constance ben kapıdan girerken beni karşılamak için ayağa kalktı ve güzel elini uzattı ama yanaklarındaki hayal kırıklığına uğradığını gösteren kızarıklığı gördüm ve onun beklediği başka bir Castaigne, kuzenim Louis olduğunu biliyordum. Ona gülümsedim ve renkli bir tabaktan aldığı bayrak işlemesine iltifatta bulundum. İhtiyar Hawberk çok eski bir zırh elbisesinin yıpranmış baldır zırhını perçinle tutturuyor, küçük çekicinin tık tık sesleri neşeli bir şekilde tuhaf dükkânın içinde çınlıyordu. Birden çekicini bıraktı ve ufak bir somunla kısa bir süre titizlikle çalıştı. Zırhın yumuşak çınlaması içimde hoş bir heyecan uyandırdı. Çeliğin çeliğe sürtme sesini, çekicin uyluk kısımlarına yumuşak dokunuşlarını ve zincirli zırhın şakırtısını duymayı çok se-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdim. Hawberk'i görmeye gitmemin tek nedeni buydu. Ne onun kişiliği ne de Constance ilgimi çekiyordu, elbette kızın Louis'e olan aşkı dışında. Bu benim dikkatimi çekiyordu ve bazen geceleri uykusuz bırakıyordu. Ama içimden her şeyin yoluna gireceğini, nazik doktorumun John Archer'ınkini ayarlamayı umduğum gibi onların geleceğini düzenlemem gerektiğini biliyordum. Ancak çekicin sesi beni büyülememiş olsaydı onların yanına uğrama gibi bir zahmete girmezdim. Dinleyerek saatlerce otururdum ve bir güneş huzmesi işlemeli çeliğe vurduğunda bende yarattığı duygu öyle keskindi ki dayanmak bazen zor oluyordu. Gözlerimi dikiyor, vurma sesiyle her bir sinirimi geren zevk içimde daha da büyüyor, eski zırhın hareket ettirilmesiyle kesilen güneş ışığı beni içten içe heyecanlandırıyor, arkama yaslanıp perçinlerin üzerindeki tozu silen cila bezinin hışırtılını sesinin saatlerce dinliyordum.

Constance kucağındaki işlemeyle uğraşıyordu, arada sırada durup Metropolitan Müzesi'ndeki renkli bir tabaktan aldığı desene dikkatle bakıyordu.

"Kim için yapıyorsunuz?" diye sordum.

Metropolitan Müzesi resmi zırh ustası olması yanında zengin amatörlere ait bir sürü koleksiyondan da sorumlu olduğunu açıkladı Hawberk. Zengin bir müşterisinin Paris'te d'Orsay Sokak'taki küçük bir dükkana kadar izini sürdüğü ünlü zırhın kayıp perçemiydi bu. Hawberk kendisi görüşmüş, perçemi almıştı ve artık zırh hazırdı. Çekicini bıraktı, bana zırhın hikayesini okudu; Thomas Stainbridge tarafından satın alınana kadar 1450'den beri sürekli el değiştirmişti. Adamın muhteşem koleksiyonu satışa çıkınca Hawberk'in müşterisi zırhı satın almış ve ondan sonra ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

redeyse tesadüfi bir şekilde Paris'te bulana kadar zırhın kayıp perçemini aramıştı.

"Perçemin var olup olmadığı konusunda kesin bir kanıtınız yokken bile aramaya devam mı ettiniz?" dedim.

"Elbette" diye cevap verdi serinkanlı bir şekilde.

O zaman ilk defa Hawberk'e kişisel bir ilgi uyandı içimde.

"Karşılığını almışsınızdır" dedim.

"Hayır" dedi gülerek, "onu bulduğum zaman bana verdiği haz benim ödülümdü."

"Zengin olma gibi tutkunuz yok mu?" diye sordum gülümseyerek.

"Benim tutkum dünyadaki en iyi zırh ustası olmak" diye cevapladı ciddi bir sesle.

Constance bana Ölüm Odası'nın açılış törenine gidip gitmediğimi sordu. Kız o sabah süvarileri Broadway'den yukarı çıkarken görmüştü ve açılış törenini izlemek istemişti, ama babası bayrağın bitmesini istediği için evde kalmıştı.

"Kuzeniniz Bay Castaigne'i de orada gördünüz mü?" diye sordu kız, yumuşak kirpikleri hafifçe heyecanla titredi.

"Hayır" diye cevap verdim kayıtsızca. "Louis'nin alayı Westchester Vilayeti'nde manevra yapıyor." Ayağa kalktım ve şapkamı ve bastonumu aldım.

"O deliyi görmek için yine yukarı mı çıkıyorsun?" diye güldü ihtiyar Hawberk. "Deli" kelimesinden ne kadar nefret ettiğimi bilseydi bu kelimeyi asla yanımda kullanmazdı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

İçimde tuhaf duygular uyandırıyordu, öyle ki bunu açıklayamıyordum. Ancak ona sakin bir şekilde cevap verdim: "Sanırım bir iki dakikalığına Bay Wilde'nin yanına uğrayacağım."

"Zavallı adam" dedi Constance başını sallayarak, "yıllarca yalnız, zavallı, sakat ve neredeyse çıldırmış gibi yaşamak zor olmalı. Onu sık sık yaptığınız gibi ziyaret etmeniz çok güzel bir davranış Bay Castaigne."

"Onun ahlaksız biri olduğunu düşünüyorum" dedi Hawberk, yeniden çekici eline almıştı. Zırha vururken çıkardığı sesi dinledim; çekiçle işi bittiğinde ona, "Hayır, ne ahlaksız ne de en azından çıldırmış. Aklı bir mucizeler odası gibi ve içinde sizin ve benim yıllarca edinmek için uğraşacağımız hazinelerle dolu" diye cevap verdim.

Hawberk güldü.

Sabırlı bir şekilde devam ettim: "Tarihi herkesten daha iyi biliyor. Ne kadar önemsiz olursa olsun hiçbir şey gözünden kaçmıyor ve hafızası öyle net, detaylar o kadar kesin ki New York'ta böyle bir adam yaşamasına rağmen insanlar ona gereken saygıyı göstermiyor."

"Saçmalık" diye mırıldandı Hawberk, yerde düşmüş olan perçini arıyordu gözleriyle.

"Saçmalık mı" ne hissettiğimi bastırmaya çalışarak sordum, "Uyluk ve kalça zırhları minelenmiş ve genel olarak 'Prens Arması' olarak bilinen zırh kıyafetinin Pell Caddesi'ndeki paslı tiyatro malzemelerinin, kırık sobaların ve tavan arasındaki paçavraların arasında bulunabileceği saçmalık mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hawberk'in çekici yere düştü ama yerden alıp oldukça sakin bir şekilde benim Prens Arması'ndaki eksik olan uyluk ve kalça zırhını nereden bildiğimi sordu.

"Önceki gün Bay Wilde bahsedene kadar haberim yoktu. Pell Caddesi 998 numaradaki tavan arasında olduklarını söyledi.

"Saçmalık" diye bağırdı ihtiyar ama elinin deri önlüğünün altında titrediğini fark ettim.

"Bu da mı saçmalık?" diye sordum hoşnut bir şekilde, "Bay Wilde'nin sürekli sizden Avonshire Markisi ve Bayan Costance'dan da..."

Cümlemi bitiremedim, çünkü Constance ayağa kalktığında yüzü korkuyla kaplıydı. Hawberk bana baktı ve yavaşça deri önlüğünü düzeltti.

"Bu imkansız" dedi, "Bay Wilde pek çok şey bilebilir..."

"Örneğin zırhı ve Prens Arması'nı" diye araya girdim gülümseyerek.

"Evet" dedi yavaşça, "belki zırh hakkında bilgisi vardır ama Avonshire Markisi konusunda yanılıyor, bildiğiniz gibi adam karısına iftira atan kişiyi yıllar önce öldürdü, Avustralya'ya gittiler ama kısa süre sonra öldüler."

"Bay Wilde yanılıyor" diye mırıldandı Constance. Dudakları bembeyazdı ama sesi tatlı ve sakindi.

"Dilerseniz, Bay Wilde'nin bu konulardan birinde yanıldığı konusunda anlaşalım" dedim.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Daha önce de çıkmış olduğum kırık dökük merdivenleri çıktım ve koridorun sonundaki küçük kapıyı tıklattım. Bay Wilde kapıyı açtı ve içeri girdim.

Kapıyı iki kere kilitleyip arkasına ağır bir sandık çekince yanıma gelip oturdu, küçük açık renk gözleriyle yüzümü inceledi. Burnunda ve yanaklarında yarım düzine kadar yeni çizik vardı ve kulakları duymadığı için taktığı yapay kulakların gümüş telleri çıkmıştı. Onu daha önce hiç böyle dehşetli bir şekilde büyüleyici gördüğümü sanmıyordum. Kulakları yoktu. Onun tek zayıflığı bu yapay kulaklardı. Balmumu ve boyalı pembe deniz kabuğundan yapılmışlardı ama yüzünün geri kalanı sarıydı. Tamamen parmaksız olan sol elinde birkaç tane yapay parmak olma lüksüne hayır demezdi ama ona rahatlık sağlayıp sağlamayacağı şüpheliydi ve o da balmumu kulaklarından memnun görünüyordu. Küçücük bir adamdı, on yaşındaki bir çocuk kadardı ama kolları muhteşem bir şekilde gelişmişti ve uylukları atletlerinkiler kadar kalındı. Yine de Bay Wilde'de en çok dikkat çeken şey inanılmaz zekası ve öylesi bir kafanın içindeki bilgilerdi. Kafası düz ve sivriydi, tıpkı akıl hastanesine kapatılmış olan o talihsiz yarım akıllıların kafalarına benziyordu. Pek çok kişi ona deli diyordu ama ben onun benim kadar aklı başında olduğunu biliyordum.

Onun tuhaf olduğunu inkar etmiyordum; kediyi tutup hayvanın delirmiş gibi yüzüne saldırmasına kadar onu sıkması konusundaki takıntısı kesinlikle tuhaftı. Onun ne neden bu yaratığı tuttuğunu ne de kendisini bu haşin, tehlikeli yaratıkla odaya kapatmaktan aldığı zevki anlamıyordum. Bir keresinde iç yağı kandilinin ışığında bir el yazması üzerinde çalışırken Bay Wilde'nin hareketsiz bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sandalyede oturduğunu ve gözlerinin heyecanla alev alev yandığını gördüm; o sırada kedi ise sobanın önündeki yerinden kalkmış ona doğru sürünerek geliyordu. Ben hareket edemeden kedi karnını yere sürdü, dikleşti, silkindi ve sonra Bay Wilde'nin yüzüne atladı. İnleyip uluyarak yerde yuvarlanıp durdular, tırmalıyor ve pençe atıyordu ta ki kedi çığlık atıp dolabın altına saklanana kadar. Bay Wilde ise sırt üstü döndü ve bacakları sanki can çekişen bir örümcek gibi kıvrılıp bükülüyordu. Gerçekten tuhaf bir adamdı.

Bay Wilde yüksek sandalyesine oturdu ve yüzüme iyice baktıktan sonra sayfalarının kenarları kırışmış bir defter alıp onu açtı.

"Henry B. Matthews" diye okudu, "Whysot Whysot and Company'de kitapçı, kilise süsleri dağıtıcısı. 3 Nisan'da görüşüldü. At yarışlarında ününe zarar geldi. Dolandırıcı olarak bilinir. 1 Ağustos'ta unvanı düzeltilecek. Vekalet ücreti 5 dolar." Sayfayı çevirdi ve parmaksız eklemlerini yeni yazılmış sütunların üzerinde gezdirdi.

"P. Greene Dusenberry, Fairbeach, New Jersey'de kilise papazı. Bowery'de ününe zarar geldi. En kısa zamanda düzeltilecek. Vekalet ücreti 100 dolar."

Öksürdü ve devam etti: "6 Nisan'da görüşüldü."

"O zaman paraya ihtiyacınız yok Bay Wilde" dedim.

"Dinle" dedi yeniden öksürerek.

"Bayan C. Hamilton Chester, Chester Park, New York. 7 Nisan'da görüşüldü. Dieppe, Fransa'da unvanına zarar geldi. 1 Ekim'de düzeltilecek. Vekalet ücreti 500 dolar."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Not: C. Hamilton Chester, U.S.S. 'Avalanche' gemisi kaptanı, 1 Ekim'de Güney Denizi görevinden eve dönecek."

"Unvan Düzeltici işi kazançlı görünüyor" dedim.

Renksiz gözleri bana döndü, "Sadece haklı olduğumu göstermek istiyordum. Unvan Düzeltici olarak başarmamın imkansız olduğunu söylemiştin, hatta bazı durumlarda başarılı olsam bile bana kazandığımdan daha fazlasına mal olacağını da söylemiştin. Bugün bana çalışan beş yüz adamım var, onlara çok az ödüyorum ama belki de korkudan işlerini büyük bir tutkuyla yapıyorlar. Bu adamlar toplumun her gölgesine ve kuytusuna girer; hatta bazıları en özel sosyal tapınakların sütunlarıdır; bazıları finans dünyasının destek ve gururudur ve diğerleri hiç tartışmasız 'Hayal ve Yetenek' konusunda etkilidir. Onları ilanıma cevap verenlerin arasından boş zamanımda seçiyorum. Çok kolay, hepsi korkak çünkü. İsteseydim sayılarını üçe katlayabilirdim. Görüyorsun işte, kendi vatandaşlarının unvanlarını onlar koruyor, ben para kazanıyorum."

"Sana sırtlarını çevirebilirler" dedim.

Kırpık kulağını başparmağıyla ovaladı ve balmumundan olan yedekleri düzeltti. "Sanmıyorum" diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, "çok nadir dayağa baş vuruyorum ve hatta sadece bir kere oldu. Ayrıca ücretlerinden memnunlar."

"Dayağa nasıl başvuruyorsun?" diye sordum.

Yüzü bir an bakılamayacak kadar korkunç göründü. Gözleri bir çift yeşil kıvılcım gibi küçüldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onları gelip benimle kısa bir süre sohbet etmek için davet ediyorum" dedi yumuşak bir sesle.

Birisi kapıya vurunca sözü yarıda kaldı ve yüzü sevimli bir ifadeye büründü.

"Kim o?" diye sordu.

"Bay Steylette" dedi kapıdaki.

"Yarın gelin" diye cevapladı Bay Wilde.

"İmkansız" diye başladı kapıdaki ama Bay Wilde'ın azarlayan sesi karşısında sustu.

"Yarın gelin" diye tekrarladı.

Birisinin kapıdan uzaklaşıp merdivenin oradaki köşeyi döndüğünü duyduk.

"O kim?" diye sordum.

"Arnold Steylette. New York Daily gazetesinin sahibi ve baş editörü."

Parmaksız eliyle deftere vururken ekledi: "Ona çok kötü bir ödeme yapıyorum ama o, bunun iyi bir pazarlık olduğunu sanıyor."

"Arnold Steylette!"diye tekrarladım şaşkınlıkla.

"Evet" dedi Bay Wilde, kendini beğenmiş bir öksürükle.

O konuşurken odaya giren kendi tereddüt etti, ona baktı ve hırıldadı. Bay Wilde sandalyeden indi, yere uzanıp kediyi kollarına aldı ve onu okşadı. Kedi hırıltıyı kesti ve adam onu okşarken hemen mırlamaya başladı. "Notlar nerede?" diye sordum. Masayı gösterdi ve yüzüncü defa el yazması tomarını aldım. Üzerinde ise "Amerikan İmparatorluk Hanedanlığı" yazıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son derece yıpranmış sayfaları inceledim ve içimden en baştan "Carcosa, Hyades, Hastur ve Aldebaran'dan" "19 Aralık 1877'de doğan Castaigne, Louis de Calvados'a kadar" bilmeme rağmen hevesle, mest olmuş bir dikkatle yeniden okudum, bazı bölümleri yüksek sesle okumak için durdum ve özellikle "Hildren Castaigne ve Edythe Landes Castaigne'nin oğlu, birinci varis Hildred de Calvados" üzerinde daha da fazla durdum falan filan.

Bitirdiğimde Bay Wilde başını salladı ve öksürdü.

"Meşruluk tutkundan bahsetmişken" dedi, "Constance ve Louis'in arası nasıl?"

"Kız onu seviyor" dedim sadece.

Kucağındaki kedi aniden dönüp onun gözlerine baktı ve adam kediyi yere atıp karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Ve Dr. Archer! İstediğin zaman ayarlamaları yapabilirsin" diye ekledi.

"Evet" dedim, "Dr. Archer bekleyebilir ama kuzenim Louis'i ziyaret etme zamanı."

"Zamanı" diye tekrarladı. Sonra masadan başka bir defter aldı ve sayfalarını hızla gözden geçirdi. "Şu an on bin adamla iletişim halindeyiz" diye mırıldandı. "İlk yirmi sekiz saat yüz bin adam toplayabiliriz ve kırk sekiz saatte tüm eyalet tek vücut olur. Ülke eyaleti takip eder ve California ve Kuzeybatıyı kast ediyorum, bu bölümlere yerleşilmemesi daha iyi olabilir. Onları Sarı İşaret'e gönderemem."

Yüzüm kıpkırmızı oldu ama sadece "Yeni bir süpürge her yeri tertemiz eder" diye cevap verdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Önümüzde solup giden Sezar ve Napolyon'un tutkusu, insanların beyinlerini ele geçirip hatta onların daha doğmamış düşüncelerini kontrol edene kadar dinlenemez" dedi Bay Wilde.

"Sarı Kral'dan bahsediyorsun" diye homurdandım irkilerek.

"O kralların hizmet ettiği bir kral."

"Ona hizmet etmekten memnunum" dedim.

Bay Wilde parmaksız eliyle kulaklarını ovarak oturuyordu. "Belki Constance onu sevmiyordur" dedi.

Cevap vermeye hazırlandım ama caddeden gelen askeri bir marş sesimi bastırdı. Eskiden St. Vincent Dağı'nda yerleşik olan yirminci ağır süvari alayı Westchester Vilayeti'ndeki manevra çalışmalarından Doğu Washington Meydanı'ndaki yeni barakalarına dönüyordu. Kuzenimin alayıydı. Açık mavi üniformaları içinde, sımsıkı ceketleri, şık şapkaları ve bacaklarını biçimlendiren gibi görünen çift sarı çizgili beyaz binici pantolonlarıyla bir sürü sağlıklı adamlardı. Her tabur uçlarında beyaz ve sarı flamaların sallandığı mızraklarla silahlanmıştı. Bando marş çalarak geçip gitti, sonra albay ve eşrafı geldi, atlar caddeyi doldurup bastıkları yerleri ezerken başları uyum içinde inip kalkıyordu ve mızraklarının ucundaki flamalar dalgalanıyordu. Güzelim İngiliz pantolonlarıyla at süren askerler Westchester çiftlikleri arasındaki kansız askeri harekatlarından esmerleşmiş bir görünümle dönüyordu ve üzengiye vuran kılıçların ve mahmuz ve karabinaların şakırtısının müziği bana inanılmaz güzel gelmişti. Louis'i taburuyla at sürerken gördüm. Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı subaydı. Pencerenin yanına sandalyesini çekmiş olan Bay Wilde

BELONGS TO Kaktüs TEAM

de gördü onu ama hiçbir şey demedi. Louis döndü ve geçerken Hawberk'in dükkanına baktı, yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Constance'ın pencerede olduğunu tahmin ediyorum. Son askerler şakırtılar içinde geçip son flamalar Güney Beşinci Cadde'de kaybolunca Bay Wilde sandalyesinden indi ve kapının arkasındaki sandığı çekti.

"Evet" dedi, "kuzenin Louis'i görme zamanı."

Kapıyı açtı, şapkamı ve bastonumu alıp koridora çıktım. Merdivenler karanlıktı. El yordamıyla inerken yumuşak bir şeye bastım, o şey bana hırlayıp tısladı ve kediye ölümcül bir darbe savurdum ama bastonum tırabzanın parmaklıklarına çarptı ve lanet hayvan doğruca Bay Wilde'nin odasına kaçtı.

Hawberk'in kapısının önünden geçerken onun hala zırh üzerinde çalıştığını gördüm ama durmadım ve Bleecker Caddesi'ne çıkıp Wooster'a, oradan Ölüm Odası'nın yanından ve Washington Park'tan geçip Benedick'teki daireme gittim. Evimde rahatça öğle yemeği yedim, Herald ve Meteor'u okudum, en sonunda sağ salim yatak odama gittim ve saati ayarladım. Saat üç ve üç on beş benim için altın değerinde dakikalardır. Saati kurduğum andan sonra, kapı kolunu yakalayıp yeniden sağlam çelik kapılara döndüğümde bir coşku beklentisiyle yaşıyorum. O dakikalar cennette geçen dakikalar gibi olmalı. Zaman sınırının sonunda ne bulacağımı biliyorum. Devasa kasanın beni, yalnızca beni neden için koruduğunu biliyorum ve beklemenin aşırı zevki kasa açıldığında daha da artıyor, saf altından, elmasların parladığı kadifeden hükümdarlık tacını kaldırıyorum. Bunu her gün yapıyorum ve beklemenin ve en sonunda taca dokunmanın verdiği zevk her geçen gün sadece artıyor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi. Bu taç kralların kralına, hükümdarların hükümdarına layık. Sarı Kral bunu küçümseyebilir ama sadık hizmetkarı belki onu takabilir.

Kasanın alarmı sert bir şekilde çalmaya başlayana kadar onu ellerimle tuttum ve sonra yumuşak ve zarif bir şekilde onu yerine koyup çelik kapıları kapattım. Washington Meydanı'na bakan çalışma odama yavaşça döndüm ve pervaza yaslandım. Öğleden sonra güneşi penceremden içeri doluyordu ve yumuşak bir meltem, artık tomurcuk ve yaprakla donanmış olan parktaki karaağaç ve Akçaağaçların yapraklarını sallıyordu. Memorial Kilisesi'nin kulesinin etrafına bir güvercin sürüsü konmuştu; mor renkli kiremitleri olan çatıya bazen ışıl ışıl parlıyor bazen de mermer kemerin önündeki nilüfer şeklindeki çeşmeye uçuşuyorlardı. Bahçıvanlar çeşmenin etrafındaki çiçek tarhlarıyla meşguldüler ve yeni alt üst edilmiş toprak tatlı ve baharatlı bir koku veriyordu. Şişman beyaz bir at tarafından çekilen ot biçme aleti çimenlikte gidip geliyor, su arabaları asfalt yola su serpiyordu. Garibaldi'yi temsil ettiği düşünülen canavarın yerine 1897'de dikilen Peter Stuyvesant'ın heykelinin etrafında çocuklar bahar güneşi altında oynuyordu ve dadılar parktaki uçuk benizli tiplere dikkat etmeksizin zarif bir şekilde bebek arabalarını sürüyordu, bu dikkatsizliğin sebebi banklarda tembellik ederek oturan yarım düzine kadar temiz ve yakışıklı ağır süvari askeri olabilirdi. Ağaçların arasından Washington Memorial Arch güneş ışığında gümüş gibi parlıyordu ve ötesinde ise meydanın en doğusundaki ağır süvarilerin gri taş barakaları ve topçu sınıfının beyaz granitten ahırları renkli ve cıvıl cıvıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karşıdaki meydanın köşesinde duran Ölüm Odası'na baktım. Birkaç meraklı tip hala yaldızlı demir parmaklığını çevresinde dolanıyordu ama iç tarafındaki yolda hiç kimse yoktu. Fıskiyelerin şırıltısını ve parlamasını izledim; serçeler çoktan bu yeni banyo köşesini bulmuştu ve havuzun için tüylerle dolmuştu. İki ya da üç tane tavus kuşu çimenlere doğru ilerlediler ve kahverengi bir güvercin Kader Tanrıçası'nın kollarından birinde sessizce duruyordu, sanki taş heykelin bir parçası gibiydi.

Tam kayıtsızca arkamı dönüyordum ki meraklı dolananların arasındaki küçük bir karışıklık dikkatimi çekti. Genç bir adam kapıdan içeri girdi ve Ölüm Odası'nın bronz kapılarına giden çakıllı yolda gergin bir şekilde yürümeye başladı. Kader Tanrıçası'nın önünde bir an durdu ve başını o üç gizemli yüze kaldırdığından güvercin heykelden havalandı, bir an üstünde dolandı ve sonra doğuya doğru uçtu. Genç adam eliyle yüzünü kapattı ve sonra tarifsiz bir hareketle mermer basamaklara sıçradı, bronz kapılar ardından kapandı, yarım saat sonra orada dolananlar dağıldı ve korkmuş güvercin yeniden heykelin koluna tünedi.

Şapkamı başıma geçirdim ve akşam yemeğinden önce küçük bir yürüyüş için parka gittim. Ana yoldan geçerken bir grup subay geçti ve içlerinden biri "Merhaba, Hildred" diye seslendi ve el sıkışmak için geri döndüm. Kuzenim Louis'di, gülümseyerek duruyordu ve kamçısıyla mahmuzlarına vuruyordu.

"Westchester'den yeni döndüm" dedi, "çiftçilik yapıyordum; süt ve peynir, bilirsin, 'merhaba' diyen güneş şapkalı sütçü kızlar ve onların güzel olduğunu söyleme,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'hiç sanmıyorum.' Delmonico'da güzel bir yemek için ölüyorum. Senden ne haber?"

"Aynı" dedi hoşnut bir şekilde. "Bu sabah alayın gelirken gördüm."

"Gördün mü? Ben seni görmedim. Neredeydin?"

"Bay Wilde'nin odasında."

"Ah, lanet olsun!" diye başladı sabırsızlıkla, "o adam tam bir deli! Anlamıyorum seni neden..."

Onun bu çıkışından ne kadar rahatsız olduğumu gördü ve özür diledi.

"Gerçekten eski dostum" dedi, "senin gibi bir adamı tenkit etmek istemem, ama Tanrı aşkına o adamda ne bulduğunu bilmiyorum. Dürüst olma gerekirse terbiyesiz bir adam; iğrenç bir şekilde deforme olmuş; kafası o suçlu delilerin kafasına benziyor. Onun bir akıl hastanesinde yattığını biliyorsun..."

"Ben de yattım" diye sözünü kestim sakin bir sesle.

Louis ürkerek bana baktı ve bir an kafası karıştı, ama kendini toparladı ve samimi bir şekilde omzuma vurdu. "Sen tamamen iyileştin" diye başladı ama onu yeniden durdurdum.

"Benim asla deli olacağıma inanmadığını söylüyorsun sanırım."

"Elbette, bunu demek istedim" diye güldü.

Onu gülmesini sevmedim çünkü zorakiydi ama neşeyle başımı salladım ve nereye gittiğini sordum. Louis çoktan Broadway'e varmış olan subay kardeşlerinin arkasından baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir Brunswick kokteyli tatmaya niyetimiz vardı ama gerçeği söylemek gerekirse bunun yerine Hawberk'i görmeye gitmek için bir bahane bulamıyordum. Benimle gel, benim bahanem olursun."

İhtiyar Hawberk'i tiril tiril bahar kıyafetleri içinde kapısının önünde durmuş temiz havayı ciğerlerine çekerken bulduk.

"Yemekten önce Constance'yi ufak bir yürüyüşe götürmeye karar vermiştim" diye cevap verdi Louis'nin aceleci sorularına. "Kuzey Nehri boyunca parkta yürümeyi düşünüyorduk."

O anda Constance geldi, bembeyaz oldu ve sonra Louis onun küçük eldivenli elini tutarken kıpkırmızı oldu. Bir randevum olduğunu söyleyerek izin istedim ama Louis ve Constance dinlemiyorlardı ve kalmam ve ihtiyar Hawberk'i oyalamamın beklendiğini gördüm. Aslında böylece Louis'e de göz kulak olabileceğimi düşündüm ve Spring Caddesi'nde bir atlı arabayı durduklarında arabaya bindim ve zırh ustasının yanına oturdum.

Kuzey Nehri boyunca uzanan güzelim park ve taş teraslar 1910'da yapılmaya başlanmış ve 1917'de bitmişti ve şehrin en gözde gezinti yerlerinden biri haline gelmişti. Askeri bataryalardan 190. Caddeye kadar uzanıyor, asil nehre bakıyor ve Jersey sahiline ve tam karşısındaki dağlara güzel bir manzara kazandırıyordu. Kafe ve restoranlar ağaçların arasında oraya buraya serpiştirilmişti ve haftada iki kere askeri bando siperlerin üzerindeki kulübelerde çalıyorlardı. Güneşte General Sheridan'ın atlı heykelinin hemen altındaki bankta oturduk. Constance siperliğini güneşten korunmak için indirdi ve o ve Louis anlayamadığım bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sesle mırıl mırıl konuşmaya başladılar. Fildişi başlı bastonuna yaslanan ihtiyar Hawberk bir puro yaktı ve ben reddedince boş boş gülümsedi. Güneş Staten Island ormanlarının üzerine doğru batıyordu ve körfez limanda demirli gemilerin yelkenlerinden yansıyan altın tonlarına boyanmıştı.

İki direkli gemiler, ıskunalar, yatlar, hantal feribotlar ve güverteleri insan doluydu; demir yolunda kahverengi, mavi ve beyaz yük arabaları taşınıyordu; buharlı vapurların bacaları tütüyor, kosterler, tarak gemileri, mavnalar ve her yerde sürekli dumanı tüten ve ıslık çalan küçük ve büyük gemiler kaynıyordu- tüm bu güneş altındaki parıltılı suları göz alabildiğine köpürten teknelerdi. Yol alan geminin acelesi ve beyaz savaş gemilerinden oluşan filonun sessizliği birbirine tezat bir şekilde akıntının ortasında hareketsizce duruyordu.

Constance'ın neşeli kahkahası beni dalgınlığımdan çıkardı.

"Neye bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şeye, filoya" diye gülümsedim.

Sonra Louis bize gemileri anlattı, Governor's Island'daki Kırmızı Kale'yle göreceli konumlarını gösterdi.

"Küçük puro şeklindeki gemi bir torpido teknesi" diye açıkladı, "yan yan duran dört tane daha var. İsimleri Tarpon, Falcon, Sea Fox ve Octopus. Onların ilerisinde duran hücumbotlar ise Princeton, Champlain, Still Water ve Erie. Hemen yanlarında Faragut ve Los Angeles kruvazörleri, ileride savaş gemileri California ve Dakota var ve amiral gemisi olan Washington. Castle William'ın biraz uzağına

BELONGS TO Kaktüs TEAM

demir atmış olan metal yığını gibi görünen o iki bodur gemi ise iki izleme kulesiyle Terrible ve Magnificent; hemen gerilerinde ise Osceola adındaki zırhlı duruyor."

Constance güzel gözleriyle Louis'e hayran hayran bakıyordu. "Bir askere göre ne kadar çok şey biliyorsunuz" dedi ve kızın kahkahalarına hepimiz katıldık.

Az sonra Louis başıyla selamlayarak kalktı, kolunu Constance uzattı ve nehir boyunca yürümeye başladılar. Hawberk bir süre onları seyretti ve sonra bana döndü.

"Bay Wilde haklıymış" dedi, " 'Prens Zırhı'nın kayıp uyluk ve kalça zırhını Pell Caddesi'ndeki eski tavan arasında bulunan paçavraların arasında buldum."

"998'de mi?" diye sordum gülümseyerek.

"Evet."

"Bay Wilde son derece zeki bir adam" dedim.

"Bu çok önemli keşfi için kendisine saygılarımı sunmak isterim" diye devam etti Hawberk. "Ve onun katkılarının bilinmesini de isterim ayrıca."

"Bunun için teşekkür etmeyecektir" diye cevap verdim sert bir şekilde, "lütfen bu konuda hiçbir şey söylemeyin."

"Ederini biliyor musunuz?" dedi Hawberk.

"Hayır, elli dolar, belki."

"Beş yüz dolar ama 'Prens Zırhı'nın sahibi zırhı tamamlayana iki bin dolar verecek; bu ödül aynı zamanda Bay Wilde'ye de ait."

"İstemez! Kabul etmez!" diye cevap verdim öfkeyle. "Bay Wilde hakkında ne biliyorsunuz? Paraya ihtiyacı yok. Zengin-ya da olacak-hatta benim dışında yaşayan herkesten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha fazla zengin. Paraya verdiğimiz değer-paraya verdiğimiz değer, ben ve o-o zaman işte..."

"O zaman ne?" diye sordu Hawberk şaşkınlıkla.

"Göreceksiniz" dedim yeniden savunmaya geçerek.

Dr. Archer'ın baktığı gibi bana garip gözlerle baktı ve söylediklerimin pek aklı başında şeyler olmadığını düşündüğünü biliyordum. Belki de tam o sırada deli kelimesini kullanmaması onun için şanstı.

"Hayır" diye cevap verdim adamın dile getirmediği düşüncesine, "zihinsel olarak zayıf değilim; zihnim Bay Wilde'ninki kadar sağlıklı. Elimde ne olduğunu henüz açıklamak istemiyorum ama altın, gümüş ve değerli taşlardan daha çok kazancı olan bir yatırım. Bir kıtanın mutluluğunu ve refahını garantiliyor-evet, bir yarım kürenin!"

"Ah!" dedi Hawberk.

"Ve nihayetinde" diye sessizce devam ettim, "tüm dünyanın mutlu olmasını sağlayacak."

"Ve bu arada sizin olduğu kadar Bay Wilde'nin mutluluğu ve refahını da?"

"Kesinlikle" diye gülümsedim.

Bir an bana sessizce baktı ve sonra nazik bir şekilde "Neden kitaplarınızı ve çalışmalarınızı bırakıp bir yerlere, dağlara gezmeye gitmiyorsunuz Bay Castaigne? Balık tutmayı seversiniz. Rangelys'de bir iki günlük tatil yapın."

"Balık tutmakla ilgilenmiyorum artık" diye cevap verdim, sesimde öfkenin gölgesi bile yoktu.

"Eskiden her şeyi severdiniz" diye devam etti, "atletizm, yatçılık, avcılık, binicilik..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Düştüğümden beri ata binmiyorum" dedim sakin bir sesle.

"Ah, evet, düşmüştünüz" diye tekrarladı uzaklara bakarken.

Bu saçmalığın daha uzayacağını düşündüm, ben de konuyu yeniden Bay Wilde'ye getirdim ama ihtiyar yeniden bana hakaret eder gibi yüzüme uzun uzun baktı.

"Bay Wilde" diye tekrarladı, "bu öğleden sonra ne yaptığını biliyor musunuz? Aşağı geldi, benim holün yanındaki kapıya bir tabela astı, şöyle yazıyor:

BAY WILDE,
ÜNVAN DÜZELTİCİSİ
Üçüncü Zil

"Unvan Düzelticisi ne demek biliyor musunuz?"

"Biliyorum" dedim içimdeki öfkeyi bastırırken.

"Ah" dedi yeniden.

Louis ve Constance bize doğru geldiler ve onlara katılıp katılmayacağımızı sormak için durdular. Hawberk saatine baktı. Aynı anda Castle William'ın bacasından duman tüttü, gün batımını bildiren top suyu dalgalandırdı ve karşıdaki Highlands'de yankılandı gürlemesi. Sancak direkten indi, savaş gemilerinin güvertelerinde borular çaldı ve Jersey sahilinde ilk elektrik ışığı yandı.

Hawberk'le şehre dönerken Constance'ın Louis'e bir şeyler mırıldandığını duydum ama anlamamıştım. Bu arada Louis cevap olarak "Sevgilim" diye fısıldadı ve Hawberk'le meydana doğru yürürken yeniden "tatlım" ve "ca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nım Constance'm" mırıltılarını duyunca kuzenim Louis'le önemli şeyleri konuşma zamanının geldiğini anladım.

Mayıs ayı başlarında bir sabah odamdaki çelik kasanın önünde durmuş altın mücevherli tacı deniyordum. Aynaya dönerken elmaslar alev aldı sanki ve dövülmüş altın taç başımın üzerinde hale gibi yanıyordu. Camilla'nın acı dolu çığlıklarını ve Carcosa'nın karanlık sokaklarında yankılanan o korkunç sözleri hatırladım. Kitabın ilk bölümdeki son satırlardı ve arkasından gelecekleri tahmin etmeye cesaret edemedim; bahar güneşinde kendi odamda, çevremde tanıdık nesneler olmasına, caddeden gelen sesler ve dışarda koridordaki uşakların sesleri olmasına rağmen cesaret edemedim. Çünkü o zehirli sözler yüreğime yavaşça damlamıştı, tıpkı ecel terlerinin çarşafa düşüp emilmesi gibi. Titreyerek tacı başımdan çıkardım ve alnımı sildim ama Hastur ve haklı tutkularımı düşündüm ve oradan ayrılırken Bay Wilde'yi, onun o şeytani yaratığın pençeleriyle parçalanmış ve kan içindeki yüzünü, dediklerini, ah dediklerini anımsadım. Kasanın alarmı acı acı çalmaya başladı ve zamanın dolduğunu biliyordum ancak ona kulak asmadım ve tacı yeniden başıma koyarak aynaya döndüm. Uzun bir süre gözlerimdeki değişimi seyrederek durdum. Ayna aynı bana benzeyen ama daha beyaz bir yüzü yansıtıyordu ve o kadar zayıftı ki güç bela tanıdım kendimi. Ve sürekli birbirine vuran dişlerimin arasından tekrarlayıp durdum: "Gün geldi! Gün geldi!" Bu arada alarm çalıyor, feryat ediyordu ve elmaslar ise başımın üstünde alev alev yanıp kıvılcımlar saçıyordu. Bir kapının açıldığını duydum ama kulak asmadım. İşte o sırada aynada iki tan yüz gördüm: işte o sırada omzunun üzerinden bir başka yüz belirdi ve iki başka göz benimkilerle buluştu. Şimşek gibi hızla atıldım, tuvalet ma-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

samın üzerinden uzun bir bıçak kaptım ve kuzenim bembeyaz bir yüzle bağırıp geriye sıçradı. "Hildred! Tanrı aşkına!" deyince elim aşağı düştü, "Ben Louis, beni tanımadın mı?" Cevap vermedim. Konuşamıyordum. Bana doğru geldi ve elimden bıçağı aldı.

"Tüm bunlar da ne?" diye sordu nazik bir sesle. "Hasta mısın?"

"Hayır" dedim. Ama beni duyup duymadığını bilmiyordum.

"Hadi, gel, eski dostum" dedi, "o pirinç tacı çıkar ve çalışma odasına gidelim. Maskeli baloya mı gideceksin? Tüm bu tiyatrovari şeyler de ne?"

Tacın pirinç ve macundan yapılma olduğunu düşünmesine sevindim, ancak onun bu şekilde düşünmesinden hiç hoşlanmadım. Tacı elimden almasına izin verdim. Muhteşem tacı havaya kaldırdı ve bana doğru tutup gülümsedi.

"Elli sent ancak eder" dedi. "Ne için bu?"

Cevap vermedim ama tacı elinden alıp kasaya koydum ve çelik kapısını kapattım. Alarm acı acı feryadını hemen kesti. Beni merakla izliyordu ama alarmın aniden kesilmesine dikkat etmişe benzemiyordu. Ancak kasadan bisküvi kutusu olarak bahsetti. Kombinasyonu incelemesinden korkarak onu çalışma odama götürdüm. Louis kendini kanepeye attı ve kamçısıyla sineklere vurdu. Şeritli ceketi ve şık şapkasıyla birlikte yıpranmış üniforması vardı sırtında ve binici botlarının tamamen kırmızı çamura bulandığını fark ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neredeydin?" diye sordum.

"Jersey'nin çamurlu derelerinde" dedi. "Değiştirmeye zamanım olmadı; acilen seni görmem gerekiyordu. İçecek bir şeyin yok mu? Yorgunluktan ölüyorum; yirmi dört saattir at sırtındaydım."

İlaç dolabımda sakladığım konyaktan ikram ettim, suratını ekşiterek içti.

"Lanet olası şey" dedi. "Sana gerçek konyağın satıldığı yerin adresini vereyim."

"İhtiyacım için yeterli bu" dedim kayıtsızca. "Göğsümü ovmak için kullanıyorum." Bana dik dik baktı ve bir başka sineğe vurdu.

"Şimdi, eski dostum" diye başladı, "sana söyleyeceğim bir şey var. Baykuş gibi kendini buraya kapatalı dört yıl oldu, hiçbir yere gitmiyorsun, sağlıklı hiçbir egzersiz yapmıyorsun, şöminenin üstündeki o kitaplara gömülmek dışında hiçbir halt yapmıyorsun."

Raflara baktı. "Napolyon, Napolyon, Napolyon!" diye okudu. "Tanrı aşkına, Napolyon'dan başka bir şeyin yok mu?"

"Altın kaplamalı olsalardı keşke" dedim. "Ama bekle, evet, bir başka kitap daha var, Sarı Kral." Dosdoğru gözünün içine baktım.

"Hiç okumadın mı?" diye sordum.

"Ben mi? Hayır, Tanrı'ya şükürler olsun! Çıldırıp kafayı yemek istemiyorum."

Ağzından çıkar çıkmaz söylediklerine pişman olduğunu gördüm. Deli kelimesinden daha çok nefret ettiğim diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kelime de çıldırmaktı. Kendime hakim oldum ve Sarı Kral'ın neden tehlikeli olduğunu düşündüğünü sordum.

"Ah, bilmiyorum" dedi aceleyle. "Sadece yarattığı heyecanı ve kilise ve basının kınamalarını biliyorum. Yazar bu canavarı yarattıktan sonra kendini vurmuştu, değil mi?"

"Hala hayatta olduğunu sanıyorum" dedim.

"Doğru olabilir" diye mırıldandı, "mermiler öyle bir şeytanı öldüremezdi."

"Büyük hakikatleri anlatan bir kitap bu" dedim.

"Evet" diye cevapladı, "insanları delirten ve hayatlarını mahveden hakikatler. Söyledikleri gibi bu şeyin sanatın özü olduğu falan umurumda değil. Bunun yazılmış olması bile suç ve ben onun sayfalarını asla açmam bile."

"Bana söylemeye geldiğin şey bu mu?" diye sordum.

"Hayır" dedi, "evleneceğimi söylemek için geldim."

Bir an kalbimin duracağını sandım ama gözlerimi yüzünden ayırmadım.

"Evet" diye devam etti mutlulukla gülümseyerek, "yeryüzündeki en tatlı kızla evleneceğim."

"Constance Hawberk" dedim mekanik bir sesle.

"Nereden biliyorsun?" diye bağırdı şaşkınlıkla. "Akşam yemeğinden önce sahilde yürüyüş yaptığımız geçen Nisan ayının o akşamına kadar ben de bilmiyordum."

"Ne zaman?" diye sordum.

"Önümüzdeki Eylül diye düşünüyorduk ama bir saat önce Presidio, San Francisco'ya gitmem için emir geldi. Yarın öğlen yola çıkıyoruz. Yarın" diye yineledi. "Düşünsene

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hildred, yarın yeryüzünde nefes alan en mutlu adam ben olacağım, çünkü Constance da benimle gelecek."

Tebrik etmek için elimi uzattım, elimi tuttu ve her zaman olduğu gibi ya da göründüğü gibi, iyi niyetli bir aptal gibi elimi sıktı.

"Düğün hediyesi olarak taburumu getireceğim" diye kıkırdadı. "Yüzbaşı ve Bayan Louis Castaigne, ha, Hildred?"

Sonra bana nerede olacağını, kimlerin geleceğini söyledi ve bana gelip onun sağdıcı olmamam söz verdirtti. Dişlerimi sıktım ve ne hissettiğimi göstermeden onun çocukça gevezeliklerini dinledim ama…

Ama sabrımın sonuna geliyordum ve zıplayıp da mahmuzları şakırdayınca gitmesi gerektiğini söyledi ve ben de ona engel olmadım.

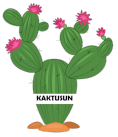
"Senden istediğim tek bir şey var" dedim.

"Sadece söyle ve oldu bil" diye güldü.

"Bu akşam on beş dakika da olsa seninle görüşmek istiyorum."

"İstediğin buysa, tamam" dedi şaşırmış halde. "Nerede?"

"Herhangi bir yerde, parkta mesela."

"Saat kaçta, Hildred?"

"Gece yarısı."

"Şey adına…" diye başladı ama kendini tutup gülerek kabul etti. Merdivenlerden inip hızla dışarı çıkmasını izledim, kılıcı her adımda mahmuzlarına vuruyordu. Bleecker Caddesi'ne döndü, Constance'ı görmeye gittiğini biliyordum. Gözden kaybolması için on dakika verdim ve sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mücevherli tacı ve Sarı İşaret işlenmiş ipek cübbeyi alarak onu takip ettim.

Bleecker Caddesi'ne dönüp kapıdan içeri girdiğimde

BAY WILDE
ÜNVAN DÜZELTİCİSİ
Üçüncü Zil

yazan tabelayı gördüm.

Yaşlı Hawberk dükkanın içinde dolanıyordu ve salondan Constance'nin sesinin geldiğini sandım ama her ikisinden de kaçındım ve Bay Wilde'nin dairesine giden titrek merdivenleri aceleyle çıktım. Kapıyı çaldım ve selamsız sabahsız içeri girdim. Bay Wilde inleyerek yerde uzanıyordu, yüzü kan içindeydi ve elbiseleri paramparça olmuştu. Kan damlaları halının her yerine saçılmıştı, zaten halı da son mücadele nedeniyle parçalanmış, şeritlere ayrılmıştı.

"Lanet kedi yüzünden" dedi inlemelerine son verirken ve renksiz gözlerini bana çevirirken, "uyurken saldırdı bana. Bir gün beni öldürecek sanırım."

Bu çok fazlaydı, mutfağa gittim, kilerden küçük bir balta aldım ve evin içinde o canavarı aramaya başladım. Aramalarım boşunaydı, bir süre sonra vaz geçip geri döndüğümde Bay Wilde'yi masanın yanındaki yüksek sandalyesinden otururken buldum. Yüzünü yıkayıp elbiselerini değiştirmişti. Kedinin yüzünde bıraktığı derin yarıklara kolodyum sürmüştü ve bir bez parçası boğazındaki yarayı gizliyordu. Karşıma çıkarsa kediyi öldüreceğimi söyledim ona ama başını hayır anlamında salladı ve önündeki defteri açtı. Unvanlarını kurtarmak için gelen isimleri okudu ve istediği fiyatlar şaşırtıcıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Arada sırada baskı yapıyorum" diye açıkladı.

"Bir gün bu insanlardan biri sana suikast düzenleyecek" diye ısrar ettim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi yapay kulaklarını ovarken.

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu, ben de Amerikan İmparatorluk Hanedanlığı isimli el yazmasını aldım. Zevkten heyecanlanarak ve titreyerek bir kez daha okudum onu. Bitirince Bay Wilde kitabı aldı ve çalışma odasından yatak odasına giden karanlık koridora dönerek yüksek sesle bağırdı: "Vance." İşte o zaman ilk defa gölgede çömelmiş duran bir adamı gördüm. Kediyi ararken onu nasıl görmemiştim, düşünemiyordum bile.

"Vance, buraya gel" diye bağırdı Bay Wilde.

Şekil ayağa kalktı, bize doğru süründü ve penceren gelen ışığın aydınlattığı o yüzü asla unutamam.

"Vance, bu Bay Castaigne" dedi Bay Wilde. Daha konuşmasını tamamlamadan adam kendini yere attı, ağlayıp dövünerek "Ah Tanrım! Oh Tanrım! Yardım et bana! Affet beni! Ah, Bay Castaigne, bu adamdan kurtarın beni. Siz kötü olamazsınız, olamazsınız! Siz başkasınız, kurtarın beni! Bitmişim ben... bir deliler evindeydim ve şimdi... her şey yoluna giriyordu... Kral'ı unutmuştum... Sarı Kral'ı ve yeniden deliririm o zaman... yeniden deliririm..."

Sesi boğulup gitti, çünkü Bay Wilde adamın üstüne atlayıp adamın boğazını sağ eliyle sıkıyordu. Vance yığılarak yere düşünce Bay Wilde yeniden sandalyesine çıktı ve eliyle kulağını ovmaya başladı, sonra bana döndü ve defteri istedi. Raftan aldım ve defteri açtı. Güzelce yazılmış sayfala-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

rın arasında bir an gezindikten sonra kendini beğenmiş bir şekilde öksürdü ve Vance'nin adını gösterdi.

"Vance" diye yüksek sesle okudu, "Osgood Oswald Vance." Adını duyunca yerdeki adam başını kaldırdı ve şaşkın bir suratla Bay Wilde'ye baktı. Gözlerine kan oturmuştu, dudakları kireç gibiydi. "28 Nisan'da görüşüldü" diye devam etti Bay Wilde, "mesleği Seafort Ulusal Bankası'nda veznedar; dolandırıcılıktan Sing Sing'de yattı, oradan suçluların kaldığı akıl hastanesine nakledildi, 19 Ocak 1918'de. Unvanına Sheepshead Körfezi'nde zarar geldi. Hemen düzeltilecek. Vekalet ücreti 1,500 dolar."

"Not: 20 Mart 1919'dan bu yana zimmetine 30 bin dolar geçirdi, iyi bir aileden geliyor ve amcasının nüfuzu sayesinde şimdiki pozisyonuna sahipti. Babası, Seafort Bankası'nın Başkanı."

Yerdeki adama baktım.

"Ayağa kalk, Vance" dedi Bay Wilde nazik bir sesle. Vance sanki ipnotize olmuş gibi kalktı. "Artık ne söylersek onu yapacak" dedi Bay Wilde ve el yazmasını açarak Amerikan İmparatorluk Hanedanlığı'nın tüm tarihçesini okudu. Sonra önemli noktaları donup kalmış gibi görünen Vance ile birlikte nazik ve yatıştırıcı bir mırıltıyla okudu. Adamın gözleri öyle boş ve anlamsızdı ki adamın yarı deli olduğunu düşündüm ve Bay Wilde'ye belirttiğimde sonuçlarına katlanması gerektiğini söyledi. Sabırlı bir şekilde Vance'ye olaydaki rolünün ne olacağını anlattık ve bir süre sonra anlamış gibi görünüyordu. Bay Wilde araştırmalarının sonucunu ispatlamak için Hanedanlık Armaları'nın pek çok cildini kullanarak el yazmasını anlattı. Carcosa Hanedanlığı'ndan, Hastur, Aldebaran'a bağlı göllerden ve Hyades'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gizemlerinden bahsetti. Cassilda, Camilla, Demhe çukurları ve Hali Gölü'nü anlattı. "Sarı Kral'ın lime lime kabuktan elbisesi Yhtill'de [1] sonsuza dek saklanmalı" diye mırıldandı ama ben Vance'ın duyduğunu sanmıyorum. Sonra yavaş yavaş Vance'ye İmparatorluk ailesinin kollarını anlattı: Uoht ve Thale, Naotalba ve Hakikatin Hayaleti'nden Aldones'e kadar. Sonrasında da el yazması ve notları bir kenara koyup Son Kral'ın muhteşem hikayesini anlatmaya başladı. Büyülenmiş ve heyecanlanmış bir halde onu seyrettim. Başını kaldırdı, uzun kolları gurur ve gücün muhteşem hareketiyle öne doğru uzandı ve gözleri iki zümrüt gibi göz çukurlarında parıldadı. Vance taşlaşmış bir halde dinliyordu. Bana gelince, en sonunda Bay Wilde bitirip de beni gösterdiğinde bağırdı: "İşte Kral'ın kuzeni!"

Kendimi insanüstü bir çabayla kontrol ederek Vance'ye neden taca sadece benim hakkım olduğunu ve kuzenimin neden sürgün edilmesi ya da öldürülmesi gerektiğini anlattım. Tüm haklarından feragat etse bile kuzeninim neden asla evlenmemesi gerektiğini anlamasını sağladım. Bay Wilde'nin yazmış olduğu binlerce ismin yer aldığı listeyi gösterdim ona; ismi olan her adam, hiçbir insanın göz ardı etmeye cesaret edemediği Sarı İşaret'i kabul etmişti. Tüm şehir, eyalet, tüm ülke Soluk Maske'nin önünde ayağa kalkıp titremeye hazırdı.

Zamanı geldiğinde insanlar Hastur'un oğlunu tanıyacaktı ve tüm dünya Carcosa üstündeki gökyüzünde asılı duran siyah yıldızların önünde eğilecekti.

---

[1] Hastur topraklarındaki üç şehirden biri. Hali Gölü üzerindedir. (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vance masaya uzandı, kafasını ellerinin arasına almıştı. Bay Wilde dünkü Herald gazetesinin üzerine kurşun kalemle kabaca bir şeyler çizdi. Hawberk'lerin evinin planıydı. Sonra emri yazdı, mührü bastı ve felçli bir adam gibi titreyerek Hidred-Rex adımla ilk ölüm emrimin altına imzamı attım.

Bay Wilde güçlükle yürüdü ve dolabın kilidini açarak ilk raftan uzun dörtgen bir kutu aldı. Masaya götürdü ve açtı. İçindeki ambalaj kağıdına sarılı yeni bir bıçak duruyordu, onu aldım ve Vance'a emrin ve Hawberk'in evinin planının olduğu kağıtla birlikte verdim. Sonra Bay Wilde, Vance'ye gidebileceğini söyledi ve o da ayaklarını sürüyerek gitti.

Güneş ışığının Judson Memorial Kilisesi'nin kare kulelerinin arkasında solmasını izleyerek bir süre oturdum ve en sonunda el yazması ve notları topladıktan sonra şapkamı alıp kapıya yöneldim.

Bay Wilde beni sessizce izliyordu. Koridora çıktığımda arkama baktım. Bay Wilde'nin küçük gözleri hala üzerimdeydi. Arkasında ise gölgeler solan ışığın içinde toplanıyordu. Sonra kapıyı ardımdan kapattım ve kararan sokaklara attım kendimi.

Sabahtan beri bir şey yememiştim ama aç değildim. Ölüm Odası'nın olduğu caddenin karşısında duran perişan, yarı aç bir yaratık beni gördü ve gizemli bir öykü anlatmak için yanıma geldi. Ona para verdim, neden bilmiyorum ve adam bana teşekkür etmeden uzaklaştı. Bir saat sonra bir başka şekil yaklaştı ve hikayesini anlattı. Cebimde üzerinde Sarı İşaret'in izinin olduğu boş bir kağıt vardı ve onu adama uzattım. Bana bir süre aptal aptal baktı ve sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana belli belirsiz göz atarak bana aşırı özenli görünen bir dikkatle kağıdı katladı ve göğsüne koydu.

Elektrik ışıkları ağaçların arasından parıldıyor ve yeni ay Ölüm Odası'nın üzerinde ışıldıyordu. Meydanda beklemek sıkıcıydı; Mermer Kemer'den süvarilerin ahırlarına gidip geldim ve yeniden fıskiyeye döndüm. Çiçeklerden ve çimenlikten beni rahatsız eden bir koku yükseliyordu. Fıskiyenin jiklesi ay ışığında oynuyordu ve düşen damlaların ezgili şapırtısı bana Hawberk'in dükkanındaki zincirli zırhın şakırtısını anımsatıyordu. Ama bu o kadar büyüleyici değildi ve ayın suya vuran mat ışığı, Hawberk'in kucağındaki çelik baldır zırhına güneş ışığının vurduğunda bende yarattığı aynı heyecanı yaratmıyordu. Yarasaların uçmalarını ve fıskiyenin havuzundaki su bitkilerinin üzerinde dönmelerini seyrettim ama onların hızlı, sarsak uçuşları sinirlerimi gerdi ve yeniden ağaçların arasında aylak aylak bir ileri bir geri yürümeye başladım.

Topçu birliklerinin ahırları karanlıkta ama süvari alayında subayların barakalarının pencereleri apaydınlıktı ve büyük geçit sürekli olarak yorgun askerlerle doluyordu, saman, koşum takımları ve sepetlerde teneke tabak çanak taşıyorlardı.

Asfalt yolda yürürken kapılardaki atlı nöbetçiler iki kere değişti. Saatime baktım. Zaman gelmek üzereydi. Barakalardaki ışıklar bir bir sönmeye başladı, demirli kapı kapatıldı ve hemen hemen dakika başı bir subay yan kapıdan geçiyor, yürürken askeri teçhizatın ve mahmuzların şakırtısını geride bırakıyordu. Meydan sessizleşmişti. Son evsiz de gri ceketli bir polis tarafından kovuldu, Wooster Caddesi'ndeki yol boşaldı ve sessizliği bozan tek şey nöbetçinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atının nal sesleri ve eyerine vuran kılıcın tıngırtısıydı. Barakalarda subayların karargahları hala aydınlıktı ve askeri uşaklar pencerelerinden önünde durmadan gelip geçiyordu. St. Francis Xavier'in yeni kulesinde saat on ikiyi vurdu ve kederli tona sahip çan son kez çaldığında birisi demirli kapının yan tarafından geçti, nöbetçiye selam vermek için döndü, caddeyi geçerek meydana girdi ve Benedick binasına doğru ilerledi.

"Louis" diye seslendim.

Adam mahmuzlu topuklarının üzerinde döndü ve doğruca benim tarafıma geldi.

"Sen misin, Hildred?"

"Evet, tam zamanında geldin."

Uzattığı elini sıktım ve Ölüm Odası'na doğru yürüdük.

Düğünü, Constance'ın erdemleri, geleceğe dair planları hakkında durmadan konuşup omzundaki yüzbaşı apoletlerine, kol ağzındaki üçlü sırma şeride ve yıpranmış şapkasına dikkat çekiyordu. Mahmuzlarının ve kılıcının sesini dinlediğim kadar onun çocukça gevezeliklerini de dinledim ve en sonunda Ölüm Odası'nın karşısındaki meydanın köşesindeki Dördüncü Caddede'nin oradaki karaağaçların altında durduk. Sonra güldü ve ondan ne istediğimi sordu. Elektrik lambasının altındaki bir banka götürdüm onu ve yanına oturdum. Bana merakla ve aynı doktorların baktığı o araştıran gözlerle baktı. Bakışındaki küçümseyişi gördüm ama o bilmiyordu ve duygularımı dikkatli bir şekilde gizledim.

"Pekala, eski dostum" diye sordu, "senin için ne yapabilirim?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Cebimden Amerikan İmparatorluk Hanedanlığı'na ait el yazmaları ve notları çıkardım ve gözlerine bakarak, "Söyleyeceğim. Bir asker sözü vermeni ve bu el yazmasını bana hiçbir soru sormadan başından sonuna kadar okumanı istiyorum. Bu notları da aynı şekilde okuyacağına ve sonra sana söyleyeceğim şeyleri dinleyeceğine söz ver" dedim.

"İstediğin buysa, söz veriyorum" dedi. "Ver bakalım, Hildred."

Okumaya başladı, kafası karışmış, tuhaf bir havayla kaşlarını kaldırdı, bu yüzden onun davranışı beni öfkelendirdi ama öfkemi bastırdım. Dudaklarından sanki "saçmalık" sözü çıkacak gibiydi.

Sonra biraz sıkılmış göründü ama görünen o ki benim hatırıma ilgili görünmeye çalışarak okuyordu. Sonraki sayfalarda benim ismime ve sonra da kendi ismine gelince irkildi ve bana bir an keskin bir bakış attı. Ama hiçbir şey demedi, okumaya devam etti ve dudaklarında o sorunun biçimlenmeden ölmesine izin vermeden devam etti. Sonuna gelip Bay Wilde'nin imzasını görünce el yazmasını dikkatlice katladı ve bana uzattı. Ona notları uzattım, yıpranmış şapkasını alnına kadar indirerek geriye yaslandı, onun bu çocukça hareketini okulda olduğumuz zamanlardan hatırlıyordum. Okurken yüzünü seyrettim ve okumayı bitirince el yazmasıyla birlikte notları aldım ve cebime koydum. Sonra Sarı İşaret damgası bulunan bir tomarı açtım. İşareti gördü ama tanıyamadı ve bir şekilde onun dikkatini işarete çektim.

"Pekala" dedi, "görüyorum. Nedir bu?"

"Sarı İşaret" dedim öfkeyle.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Ah, öyle mi?" dedi Louis gururu okşanmış bir ses tonuyla ki Dr. Archer benimle bu ses tonuyla konuşurdu ve eğer ona bu şeyi kabul ettiremezsem kuzenim de muhtemelen onun gibi konuşacaktı.

Öfkeme hakim oldum ve elimden geldiğince sakin bir sesle cevap verdim, "Dinle, sözüne sadıksın değil mi?"

"Dinliyorum, eski dostum" diye cevap verdi.

Sakin bir şekilde konuşmaya başladım.

"İmparatorluk Varisi sırrına bir şekilde vakıf olan Dr. Archer, dört yıl önce attan düşüp zihinsel olarak hasar aldığımı düşünerek beni bu hakkımdan, iddiamdan mahrum etmeye çalıştı. Beni delirtmek ya da zehirlemek için kendi evinde sıkı gözetim altında tuttu. Bunu unutmadım. Onu dün gece ziyaret ettim ve son konuşmamız oldu bu."

Louis'in yüzü kireç gibi oldu ama bir şey demedi. Muzaffer bir şekilde devam ettim, "Yine de Bay Wilde ve benim çıkarlarım konusunda görüşülmesi gereken üç kişi daha var. Kuzenim Louis, Bay Hawberk ve kızı Constance."

Louis ayağa fırladı, ben de kalktım ve Sarı İşaret damgası bulunan kağıdı yere attım.

"Ah, sana söylemem gerekenleri sana söylemek zorunda değilim" diye bağırdım muzaffer bir kahkaha atarak. "Tacı bana bırakmak zorundasın, dinliyor musun, bana."

Louis ürkmüş bir şekilde baktı ama kendini toplayarak nazik bir sesle "Elbette, bırakırım, neyi bırakmam gerekiyor?" dedi.

"Tacı" dedim öfkeyle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette" diye cevap verdi. "Sana bırakıyorum. Hadi, eski dostum, seninle evine kadar yürüyelim."

"Doktor numaraları deneme üzerimde sakın" diye bağırdım öfkeyle titreyerek. "Sakın bana deliymişim gibi davranma."

"Amma da yaptın" dedi. "Hadi, geç oldu, Hildred."

"Hayır" diye bağırdım, "dinlemelisin beni. Evlenemezsin, sana yasaklıyorum. Duyuyor musun? Yasaklıyorum. Taçtan feragat edeceksin ve karşılığında seni sürgüne göndereceğim, ama kabul etmezsen öleceksin."

Beni sakinleştirmeye çalıştı ama en sonunda sinirlendim ve uzun bıçağımı çıkararak yolunu kestim.

Kilerde Dr. Archer'ı boğazı kesilmiş halde nasıl bulacaklarını anlattım ona ve sonra Vance'yi, bıçağını ve imzaladığım emri düşününce yüzüne bakıp kahkahalar attım.

"Ah, Kral sensin" diye bağırdım, "ama Kral ben olacağım. Beni ne hakla tahttan uzak tutabilirsin ki! Kralın kuzeni olarak doğdum ama Kral ben olacağım!"

Louis önümde bembeyaz ve kaskatı bir suratla duruyordu. Aniden bir adam Dördüncü Cadde'den koşarak geldi, Ölüm Tapınağı'nın kapısından girdi, son sürat yolunu bronz kapılara doğru değiştirdi, delirmiş gibi Ölüm Odası'na daldı ve gözlerimden yaş gelene kadar güldüm, çünkü Vance'yi tanımıştım ve Hawberk ve kızının artık yoluma çıkmayacaklarını biliyordum.

"Git" diye bağırdım Louis'e, "bir tehlike olmaya son vermelisin. Artık Constance'yle evlenemezsin ve sürgündeyken birisiyle evlenirsen dün gece doktoru ziyaret ettiğim gibi seni de ziyaret ederim. Bay Wilde yarın senin so-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rumluluğunu üstleniyor." Sonra döndüm, Güney Beşinci Cadde'ye doğru yol aldım ve korku çığlığıyla Louis kemerini ve kılıcını atıp rüzgar gibi peşimden geldi. Bleecker Caddesi'nin köşesinde bana yaklaştığını duydum ve Hawberk tabelasının altındaki kapıya daldım. "Dur yoksa ateş ederim!" diye bağırdı ama Hawberk'in dükkanını geride bırakıp merdivenleri tırmandığımı görünce beni bıraktı ve sanki ölüleri diriltebilirmiş gibi onun kapıyı yumruklayıp bağırdığını duydum.

Bay Wilde'nin kapısı açıktı ve bağırarak içeri girdim: "Bitti bu iş, bitti! Uluslar uyansın ve Kral'larına baksınlar!" Ama Bay Wilde'yi bulamadım, ben de dolaba gittim ve kutusundan o muhteşem tacı çıkardım. Sonra Sarı İşaret işlemeli beyaz kaftanı giydim ve başıma da tacı taktım. En sonunda Kral'dım, Hastur'un Kralı'ydım, Kral'dım çünkü Hyades'in gizemini biliyordum ve zihnim Hali Gölü'nün derinliklerinde çınlıyordu. Kral'dım! Şafağın ilk gri ışıkları, iki yarım küreyi sarsacak bir fırtınayı uyandıracaktı. Orada dururken tüm sinirlerim gerilmişti, düşüncemin verdiği haz ve neşeyle kendimden geçmiştim ki karanlık koridorda bir adam inledi.

İç yağından kandili aldım ve kapıya fırladım. Kedi yanımdan rüzgar gibi geçti ve kandil söndü ama uzun bıçağım ondan daha hızlıydı ve onun ciyakladığını duydum, bıçağımı ona sapladığımı biliyordum. Kedinin karanlıkta can çekişmesini dinledim ve tiz çığlıkları sona erince bir feneri yaktım ve başımın üzerinde kaldırdım. Bay Wilde boğazı kesilmiş yerde yatıyordu. İlk başta öldüğünü sandım ama ona baktığımda çökmüş gözlerinde yeşil bir kıvılcım parladı, parmaksız eli titredi ve sonra ağzından kulaklarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar bir kasılma yaşadı. Bir anlığına korku ve umutsuzluğum yerini umuda bıraktı ama üzerine eğildiğimde gözleriyle geriye kayıp akı göründü ve öldü. Sonra orada öfke ve umutsuzluk içinde, tacımın, imparatorluğumun, umudumun, tutkumun, hayatımın yerde ölü yatan efendimle birlikte gittiğini seyrederek dururken geldiler, arkadan yakaladılar ve sinirlerim ip gibi gerilene ve çığlıklarım tükenene kadar beni sımsıkı tuttular. Ama kanayarak ve çileden çıkarak aralarında dururken hala öfken dinmemişti ve daha fazla polis ısırıklarımdan nasibini alıyordu. Ben daha fazla hareket edemeyecek hale gelene kadar yaklaştılar bana; yaşlı Hawberk'i gördüm, arkasında ise hayalet gibi yüzüyle kuzenim Louis'i ve uzakta bir köşede yavaşça ağlayan bir kadını, Constance'yi gördüm.

"Ah! Şimdi anlıyorum!" diye bağırdım. "Tahta ve imparatorluğa siz sahip oldunuz. Yazıklar olsun! Sarı Karl'ın tacıyla kral olan sana yazıklar olsun!"

(Editörün notu: Bay Castaigne dün suçlular için olan akıl hastanesinde öldü.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

MASKE

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cassilda: Siz, bayım, maskenizi çıkarmalısınız.

Yabancı: Öyle mi?

Cassilda: Evet, zamanı. Sizin dışınızda kimliğini gizleyen kimse yok.

Yabancı: Maske takmıyorum.

Cassilda: (Korkarak kenara çekilir Cassilda) Maske yok mu? Maske yok!

Sarı Kral, Bölüm 1, Sahne 2.

Kimya hakkında hiçbir şey bilmeme rağmen büyülenmiş gibi dinliyordum. Genevieve'nin bu sabah Notre Dame'-den getirdiği bir beyaz zambağı aldı ve leğene attı. Leğenin içindeki sıvı anında kristal berraklığını kaybetti. Bir anlığına zambak süt beyazı bir köpükle kaplandı, sonra kayboldu ve sıvıyı yanardöner bir renk yumağına çevirdi. Turuncu ve kırmızının değişen tonları yüzeyde oynaşıyordu ve saf bir güneş ışığı huzmesi gibi görünen bir ışık dipte yatan zambağa vurdu. Aynı anda elini leğene daldırdı ve zambağı çıkarıp aldı. "Tehlike yok" diye açıkladı, "eğer doğru zamanı seçersen tabi. Altın huzme işarettir."

Zambağı bana uzattı ve elime aldım. Zambak anında taşa, en katı mermere dönüştü.

"Görüyorsun" dedi, "kusursuz. Hangi heykeltıraş onu yaratabilir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mermer kar gibi beyazdı ama iç kısımlarında zambağın damarları çok hafif görünüyordu ve tam ortasında belirsiz bir renk dalgalanıyordu.

"Bana nedenini sorma" diye gülümsedi merakımı görünce. "Damarlar ve tam ortasının neden renkli olduğunu bilmiyorum ama hep böyle. Dün Genevieve'nin süs balıklarından birinde denedim, bak işte orada."

Balık mermere oyulmuş gibi görünüyordu. Ama ışığa tuttuğunuzda taş belirsiz bir maviyle muhteşem bir şekilde damarlıydı ve içinden bir yerlerden opalın içinde uyuklayan çok hafif bir kırmızı rengi yansıtıyordu. Leğene baktım. Bir kez daha içinin en berrak sıvıyla dolduğunu gördüm.

"Şimdi dokunabilir miyim?" diye sordum.

"Bilmiyorum" diye cevap verdi, "ama denemesen iyi olur."

"Tek merak ettiğim şey bu" dedim, "ve bir güneş ışığını nereden geldiği."

"Doğrusu bir güneş huzmesine benziyordu" dedi. "Bilmiyorum, ne zaman yaşayan bir şeyi suya daldırsam ortaya çıkıyor. Belki" diye gülümseyerek devam etti, "belki de yaratıkların, ışığın geldiği kaynaktan kaçmalarını sağlayan hayati bir ışıktır."

Alay ettiğini anladım ve bir sopayla onu tehdit ettim ama o sadece güldü ve konuyu değiştirdi.

"Yemeğe kal. Genevieve birazdan gelir."

"Sabah ayinine giderken gördüm onu" dedim, ve az önce yok ettiğin zambak kadar taze ve tatlı görünüyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu yok ettiğimi mi düşünüyorsun?" dedi Boris ciddi bir sesle.

"Yok etmek, muhafaza etmek, ne diyebiliriz ki?"

Stüdyosunun bir köşesinde bitmemiş Kader Tanrıçası çalışmasının yanında oturuyorduk. Kanepeye yaslandı, bir heykeltıraş keskisini elinde çevirerek çalışmasına gözlerini kısarak baktı.

"Bu arada" dedi, "o eski akademik Ariadne'yi [2] düzlemesini bitirdim ve sanırım Sergi'ye gidecek. Bu yıl tek hazırlayabildiğim buydu ama 'Madonna'nın başarısından sonra böyle bir şey göndermek beni utandırdı."

Genevieve'den esinlenerek yaptığı mermerden "Madonna" eseri geçen yılın sergisinde olay yaratmıştı. Ariadne'ye baktım. Muhteşem bir teknik çalışma parçasıydı ama insanların bundan daha iyi bir şeyler bekledikleri konusunda Boris'e katılıyordum. Yine de sergi için arkamda duran hafif eğilmiş muhteşem ve korkunç mermerin zamanında yetişmesinin imkansız olduğunu düşünüyordum. Kader Tanrıçası bekleyecekti.

Boris Yvain ile gurur duyuyorduk. Babası Fransız ve annesi Rus olmasına rağmen hem biz hem o güçlü bir şekilde onun Amerikalı olduğunu savunuyorduk. Beaux Arts'da herkes ona Boris diyordu. Ve aynı samimi şekilde onun hitap ettiği iki kişi vardı: Jack Scott ve ben.

Belki de benim Genevieve'ye olan aşkım onun bana olan yakınlığının sebebiydi. Ama aramızda asla dillendirilmedi. Ancak her şey ortaya çıktı ve kız gözlerinde yaşlarla sevdi-

[2] Dionysos'un karısı (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğinin Boris olduğunu söylediğinde evine gittim ve onu tebrik ettim. Büyük bir rahatlama olmasına rağmen o görüşmemizin kusursuz samimiyetine ikimizin de kanmadığını biliyordum. O ve Genevive'nin bu meseleden bahsettiklerini sanmıyorum ama Boris biliyordu.

Genevive çok güzeldi. Yüzündeki Meryem ana saflığı Gounod'un bestelerine ilham vermiş olabilirdi. Ama onun "Nisan Tatbikatları" ruh halinden çıkması beni her zaman mutlu etmişti. Bir nisan günü sürekli değişkendi. Sabah ağırbaşlı, vakur ve tatlı, öğlen şen, havai, akşamsa artık Allah ne verdiyse. Onun yüreğimi titreten o Meryem anavari sessizliğini daha çok seviyordum. Boris yeniden konuştuğunda Genevive'yi hayal ediyordum.

"Keşfim hakkında ne düşünüyorsun Alec?"

"Bence muhteşem."

"Biliyorsun, kendi merakımı gidermek dışında hiçbir şekilde kullanmayacağım ve bu sır benimle birlikte gidecek."

"Bu heykel sanatına bir darbe olurdu, değil mi? Biz ressamlar, fotoğrafçılık kazandıkça daha da fazla kaybediyoruz."

Boris keskinin ucuyla oynarken başını salladı.

"Bu yeni tehlikeli keşif sanatı yozlaştıracaktır. Hayır, sırrımı hiç kimseye söylemeyeceğim" dedi yavaşça.

Böylesi bir olguya benden daha fazla ilgi gösteren birini bulmak zordu, ama mineral kaynaklarının silise o kadar çok doymuş olduğunu duydum ki içlerine düşen yaprak ve dallar bir süre sonra taşa dönüyordu. Süreci derin derin düşündüm, silis atom atom nasıl sebzenin yerini alıyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve sonuç ise objenin taşta kopyalanmasıydı. Bu itiraf etmek gerekirse beni asla bu kadar ilgilendirmemişti ve o eski fosillerden her zaman tiksinmiştim. Görünen o ki tiksinme yerine merak duyan Boris, subjeyi araştırmış ve tesadüfen iki yıllık bir çalışma sonucu bir çözüme ulaşmıştı. Tüm bildiğim onun bana anlattıklarıydı. Uzun bir sessizlikten sonra yeniden konuştu.

"Ne bulduğumu düşününce neredeyse dehşete düştüm. Bilim adamları keşif konusunda delirirlerdi. Çok da basitti; kendi kendini keşfetti. O formülü ve metalik ölçeklerde meydana gelen o yeni elementi düşününce..."

"Yeni element mi?"

"Ah, isim vermeyi düşünmedim ve sanırım veremeyeceğim de. Dünyada zaten yeterince değerli metal var."

İyice dikkat kesildim. "Altın mı yaptın, Boris?"

"Hayır, daha iyisi, bak burada Alec!" diye güldü. "Senin ve benim tek ihtiyacımız olan şey bu dünyada. Ah, şimdiden nasıl da uğursuz ve açgözlü görünüyorsun!" Ben de güldüm, altın hırsının beni ele geçirdiğini ve başka bir şeyden konuşmanın iyi olacağını söyledim; kısa bir süre sonra Genevive geldiğinde simya konusunu kapatmıştık.

Genevive baştan ayağa gümüş grisine bürünmüştü. Yanağını Boris'e uzatırken ışık açık renk saçlarının yumuşak oylumlarında parladı; sonra beni gördü ve bana selam verdi. Daha önce hiç beyaz parmaklarının ucundan bana öpücük vermeyi ihmal etmemişti ve hemen bunu dil getirdim. Gülümsedi ve elini uzattı, sonra Boris'e dönüp, "Alec'e yemeğe kalmasını söylemelisin" dedi. Bu da yeni bir şeydi. Şimdiye kadar her zaman kendisi sorardı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Söyledim" dedi Boris kısaca.

"Ve sen de evet demişsindir, umarım?" Bana sevimli bir gülümsemeyle döndü. Önceki gün tanıştıkları bir tanış gibiydim. Önünde hafifçe eğildim. "Benim için onurdur, hanımefendi" dedim ama her zamanki şakacı ses tonumuz yerine ağzında ev sahibesinin yapması gereken şeyleri geveleyip ortadan kayboldu. Boris ve ben birbirimize baktık.

"Eve gitsem iyi olur, değil mi?" diye sordum.

"Biliyorsam ne olayım" diye cevap verdi açık sözlülükle.

Benim gitmem konusunun iyi olup olmayacağını tartışırken Genevieve başında bonesi olmadan yeniden göründü. Muhteşem bir güzellikteydi ama yüzünün rengi değişmişti ve gözleri çok parlaktı. Doğruca bana geldi ve kolumu tuttu.

"Yemek hazır. Aksi miydim, Alec? Başım ağrıyor sanmıştım ama ağrımıyormuş. Buraya gel, Boris" dedi ve diğer kolunu onun koluna geçirdi. "Alec bilir, senden sonra dünyada ondan başka kendim kadar sevdiğim biri yok, bu yüzden arada sırada kötü davranılmışsa ne olmuş, ölmez ya."

"Ne mutlu bana!" diye bağırdım, "kim nisanda fırtına olmaz diyebilir ki?"

"Hazır mısın?" dedi Boris neşeyle. "Ben hazırım" ve kol kola yemek odasına girip hizmetçileri utandırdık. Zaten utanacak bir şey yoktu aslında; Genevieve on sekizinde, Boris yirmi üçünde ve bende yirmi birimdeydim.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genevieve'nin özel odasının dekorasyonu için yaptığım çalışma bu sefer beni sürekli Sainte-Cecile Sokağı'ndaki eski küçük otelde alıkoyuyordu. O günlerde Boris ve ben canımız ne kadar isterse o kadar çalışıyorduk ve üçümüz, Jack Scott'la birlikte, birlikte bol bol aylaklık ediyorduk.

Sessiz bir öğleden sonrası tek başıma evi merakla inceleyerek, tuhaf köşeleri dikizleyerek, zulalardan şekerleme ve purolar çıkartarak dolaşıyordum ve en sonunda banyoda durdum. Her yeri kil içindeki Boris orada durmuş ellerini yıkıyordu.

Banyo zemin hariç gül rengi mermeriyle kaplanmıştı, zemin ise gül rengi ve gri mozaiktendi. Ortasında ise dörtgen bir havuz vardı; basamakla iniliyordu, oyulmuş sütunlar freskli tavanı tutuyordu. Muhteşem mermer bir Eros odanın sonunda yüksekçe bir yerde ışıklandırılmış gibi görünüyordu. Odanın iç çalışması tamamen Boris ve bana aitti. Beyaz kanvastan çalışma kıyafetleri içindeki Boris narin ellerinden kil artıklarını ve kırmızı balmumunu çıkarıyordu ve Eros'la omzunun üzerinden cilveleşti.

"Seni görüyorum" diye ısrar etti, "diğer tarafa bakmaya ve beni görmemiş gibi yapmaya çalışma. Seni kimin yaptığını biliyorsun, küçük şarlatan!"

Bu sohbetlerde Eros'un duygularını aktarmak her zaman benim rolümdü ve sıra bana geldiğinde öyle bir cevap verdim ki Boris beni kolumdan yakalayıp beni suya batıracağını söyleyerek havuza doğru beni sürükledi. Bir saniye sonra kolumu bıraktı ve yüzü sarardı. "Yüce Tanrım!" dedi, "havuzun solüsyonla dolu olduğunu unuttum!"

Biraz ürperdim ve soğuk bir şekilde ona değerli sıvısını nerede tuttuğunu unutmamasını tembihledim.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Tanrı aşkına, neden bu garip sıvıyı küçük bir göl büyüklüğünde buraya doldurdun?" diye sordum.

"Büyük bir şey üzerinde denemek istiyorum" dedi.

"Benim üzerimde mi, mesela?"

"Ah, çok komik, ama bu sıvıyı daha organize olmuş bir canlı üzerinde deneyip izlemek istiyorum; işte büyük beyaz tavşan orada" dedi peşimden stüdyoya giderken.

Boyayla lekeli bir ceket giyen Jack Scott, içeri girdi, ellerine bulabildiği tüm doğu işi şekerlemeleri doldurmuş, kolunun altına sigara kutusunu sıkıştırmıştı ve nihayetinde o ve Boris, Fransız sanat severlerinin aşırı dikkatine sunulmuş Rodin'in yeni gümüş bronz eseri ve Monet'in manzara resmini görmek için Luxemburg Galerisi'ne gitmek için ortadan kayboldular. Stüdyoya döndüm ve işime devam ettim. Genevieve'nin özel odası için Boris'in yapmamı istediği bir rönesans tablosuydu. Ama bu resim için istemeyerek de olsa poz veren küçük çocuk bugün uslu olması için verdiğim tüm rüşvetleri reddetti. Bir an olsun aynı pozisyonda durmadı ve beş dakika içinde o küçük serserinin bir sürü farklı çizimini yaptım.

"Poz mu veriyorsun yoksa bir şarkı ve dansı mı infaz ediyorsun, dostum?" diye sordum.

"Beyefendi hangisini isterse" diye cevap verdi melek gibi bir gülümsemeyle.

Elbette onu o gün eve gönderdim ve elbette ona tüm gün parası ödedim çünkü modellerimizi bu şekilde şımartırdık biz.

O küçük şeytan gittikten sonra çalışmamda birkaç düzeltme vuruşu yaptım, ama o kadar canım sıkkındı ki yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tığım zararları telafi etmek için tüm öğleden sonramı harcadım, sonunda paletimi temizledim, fırçalarımı siyah sabunlu bir kasenin içine bıraktım ve sigara odasına gittim. Sanırım, tüm evde Genevieve'nin odası hariç, hiçbir oda bununki kadar tütün kokusundan uzak değildi. Ivır zıvırla dolu karman çorman bir odaydı, duvarda eski bir duvar halısı vardı. İyi durumdaki tatlı bir renge sahip küçük bir piyano pencerenin yanında duruyordu. Raflarda silahlar vardı, bazıları eski ve mat, bazıları parlak ve yeniydi, şöminenin üstü Hint ve Türk silahlarıyla bezenmişti, iki üç iyi resim ve puro tablası vardı. İşte sigara içerken yeni duygular deneyimlediğimiz yer burasıydı. O tablanın içinde asla var olmamış bir puro olup olmadığından emin değildim. Bir tanesini seçince hemen onu başka bir yere götürüp içerdik, çünkü tüm evinde içinde bu yer diğer yerlerden daha kasvetli ve daha az davetkardı. Ama bu öğleden sonra alacakaranlık yatıştırıcıydı, kilimler ve zemindeki halılar kahverengi, yumuşak ve uyuşuk görünüyordu; büyük kanepenin üstü yastıkla doluydu; pipomu buldum ve sigara odasında alışık olmadığım bir şekilde oraya kıvrılıp pipomu tüttürmeye başladım. Uzun esnek gövdeli birini seçmiştim ve yaktıktan sonra hayal kurmaya başladım. Bir süre sonra söndü ama ben kıpırdamadım bile. Halay kurmaya devam etti ve en sonunda uyuya kaldım.

Şimdiye kadar duyduğum en kederli müzikle uyandım. Oda tamamen karanlıktı, saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Eski piyanonun üzerine ay ışığı vurmuştu ve cilalı ahşap sanki sandal ağacından bir kutudan parfüm nasıl yükselirse sesleri öyle dışarı veriyor gibi görünüyordu. Birisi karanlıkta ayağa kalktı, sessizce ağlayarak bana doğru gelirken ben de aptal gibi "Genevieve!" diye bağırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız bağırmamla birlikte yere düştü ve ışık yakıp onu yerden kaldırmaya çalışırken kendime küfrettim. Acıyla mırıldanarak geriye çekildi. Çok sessizdi ve Boris'i sordu. Onu divana götürdüm ve Boris'e bakmak için dışarı çıktım ama evde değildi ve hizmetçiler yatmaya gitmişti. Şaşkın ve endişeli bir şekilde aceleyle Genevieve'nin yanına döndüm. Onu bıraktığım yerde uzanıyordu, yüzü bembeyazdı.

"Ne Boris'i ne de hizmetçileri bulabildim" dedim.

"Biliyorum" diye sessizce cevap verdi, "Boris, Bay Scott'la birlikte sergiye gitmişti. Ona bakman için seni gönderdiğimde aklıma gelmemişti."

"Ama yarın öğlene kadar bu durumda gelemez, yaralandın mı? Düşmene ben mi sebep oldum? Ne kadar da aptalım ama sadece yarı uyanıktım."

"Boris akşam yemeğinden önce eve gideceğini düşünmüştür. Bütün gün burada kalmana neden olduğumuz için bağışla bizi lütfen."

"Uzun bir şekerleme yaptım" diye güldüm, "bir ses duydum ama rüyada mıyım değil miyim bilmiyordum ve kendimi bana doğru yaklaşan bir şekil gördüm ve adını bağırdım. Eski piyanoyu mu çalıyordun? Çok yumuşak çalmış olmalısın."

Onun yüzündeki rahatlamayı görmek için bir bin tane daha yalan söylemeye hazırdım. Bana sevimli bir şekilde gülümsedi ve her zamanki sesiyle, "Alec, kurdun başına takıldım ve sanırım bileğim incindi. Lütfen Marie'yi çağır ve sonra evine git" dedi.

Bana söylediklerini yaptım ve hizmetçi gelince çıktım ben.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ertesi gün öğlen uğradığımda Boris'i huzursuz bir şekilde stüdyoda bir aşağı bir yukarı yürürken buldum.

"Genevieve daha yeni uyudu" dedi bana, "ayağı burkulmuş ama önemli değil, peki neden ateşi bu kadar yüksek? Doktor açıklama getiremiyor ya da başka bir şey demiyor" diye mırıldandı.

"Genevieve'nin ateşi mi var?" diye sordum.

"Öyle görünüyor ve aslında bütün gece ara ara sayıkladı. Fikir! Neşeli küçük Genevieve, dünyayı zerre takmayan Genevieve. Sürekli kalbinin kırıldığını söylüyor ve ölmek istiyor!"

Yüreğim duracak gibi oldu.

Boris stüdyonun kapısına yaslandı, gözleri yerde, elleri cebinde, nazik keskin gözleri buğuluydu, ağzının kenarında yeni bir endişe çizgisi belirmişti. Genevieve kendini gelir gelmez çağırması için hizmetçiye talimat vermişti. Bekledik ve daha çok bekledik, huzursuzluğu artan Boris balmumu ve kırmızı kili karıştırıyor, sonra boş boş dolanıyordu. Aniden yandaki odaya koştu. "Gel ve gül renkli banyomun ölümle dolmasına bak!" diye bağırdı.

"Ölüm mü?" diye sordum.

"Onu hayat olarak isimlendirmeye hazır değilsin, sanırım" diye cevap verdi. Konuşurken akvaryumun içinde dönüp duran tek bir tane süs balığını aldı. "Bunu diğerinden sonra göndereceğiz, diğeri neredeyse oraya işte" dedi. Sesinde sinirli bir heyecan vardı. Uzuvlarımda ve beynimde ateşin sebep olduğu bir ağırlık vardı, onun peşinden pembe renkli kenarları olan kristal havuza gittim ve balığı içine bıraktı. Düşerken balığın vücudu öfkeli bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıvrılıp büküldüğü sırada sıcak bir turuncu renkle parladı; sıvıya çarptığı anda katılaştı ve yavaş yavaş dibe çöktü. Sonra süt gibi köpük oluştu, muhteşem tonlar yüzeyse yansıdı ve sonra o saf güneş ışığı sonsuz derinliklerden geliyormuş gibi yüzeye vurdu. Boris elini daldırdı ve mermer bir şeyi çıkardı, mavi damarlı, gül rengindeydi ve yanar döner tonlar içinde parlıyordu.

"Çocuk oyunu" diye mırıldandı ve bana yorgun ve özlemle baktı; keşke böyle soruların cevabı olsaydı bende! Ama Jack Scott geldi ve "oyun" dediği şeye heyecanla dahil oldu. O sırada beyaz tavşanı deneyde kullanmaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Boris'in ilgisini dağıtacak bir şey bulmak istemiştim, çünkü sıcak kanlı, yaşayan bir canlının ölmesini görmekten nefret ediyordum ve orada olmak istemediğimi söyledim. Rasgele bir kitap seçip okumak için stüdyoda oturdum. Eyvahlar olsun ki Sarı Kral adlı kitabı bulmuştum! Asırlar gibi gelen birkaç dakikadan sonra sinirli bir şekilde kitabı bir kenara atarken Boris ve Jack mermer tavşanlarını getirerek odaya girdi. Aynı zamanda üstümüzdeki zil çaldı ve hasta odasından bir çığlık yükseldi. Boris şimşek gibi çıktı odadan ve bir dakika sonra "Jack, doktoru getir, hemen. Alec, buraya gel" diye seslendi.

Gidip Genevieve'nin kapısında durdum. Korkmuş bir hizmetçi aceleyle odadan çıktı ve ilaç getirmek için koştu. Kıpkırmızı yanakları ve ateş gibi yanan gözleriyle yatakta dimdik oturan Genevieve sürekli bir şeyler mırıldanıyor, Boris'in yumuşak bir şekilde onu tutmaya çalışmasına direniyordu. Boris yardım etmem için beni çağırdı. Dokunduğum anda kız iç çekti ve gözlerini kapatarak geriye düştü ve sonra-sonra-üzerine eğildiğimizde gözlerini yeniden

BELONGS TO Kaktüs TEAM

açtı, dimdik Boris'in yüzüne baktı-zavallı ateşin çıldırttığı kız!-ve ona sırrını söyledi. O anda üçümüzün hayatı yeni bir şekle büründü; uzun zamandır biri bir arada tutan bağ sonsuza dek koptu ve onun yerini yeni bir bağ aldı, çünkü Genevieve adımı söylemişti ve ateşler içinde kıvranırken yüreğinde taşıdığı o gizli kederini söyleyerek içini dökmüştü. Şaşırmış ve aptallaşmış bir halde başımı eğdim, yüzüm kor gibi yanıyordu ve kulaklarıma kadar kızarmış, onun ateşiyle taş kesilmiştim. Hareket edemeden, konuşamadan utanç ve kederin acısıyla söylediği o üzüntü dolu sözlerini dinledim. Onu susturamıyordum, Boris'e bakamıyordum. Sonra omzumda bir el hissettim ve Boris bana kanı çekilmiş bir yüzle baktı.

"Bu senin hatan değil, Alec; seni seviyor diye üzülme..." ama sözünü bitiremedi ve doktor hızla içeri girip "Ah, ateş!" dedi. Jack Scott'u tuttuğum gibi onu caddeye çıkardım ve "Boris yalnız kalsa iyi olur" dedim. Evlerimize gitmek için caddeyi geçtik ve o gece, kendimin de hasta olacağını görünce, Jack yeniden doktora gitti. Tek kesin olarak hatırlayabildiğim şey Jack'in "Tanrı aşkına doktor, onu hasta eden şey ne, yüzü nasıl bu hale gelmiş?" demesiydi ve Sarı Kral ve Soluk Maske'yi anımsadım.

Çok hastaydım, çünkü o ölümcül mayıs sabahı Genevieve'nin "Seni seviyorum ama Boris'i daha çok seviyorum sanırım" diye mırıldandığından beri iki yıldır dayandığım o gerginlik beni en sonunda kötü etkilemişti. Bunun bir gün dayanabileceğimden daha fazlası olacağını hiç düşünmemiştim. Dışardan sessiz görünerek kendimi kandırmıştım. Oysa içimde her gece fırtınalar kopuyordu ve tek başıma odamda yatan ben Boris'e sadık olmayan ve Genev-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

ieve'yi değersizleştiren düşüncelerimden dolayı kendime lanetler ediyordum, sabah ise daima içim ferahlıyordu ve Geneiveve'ye ve sevgili Boris'e gecenin fırtınalarıyla yıkanmış bir kalple geri dönüyordum.

Onlarla birlikteyken kederimi dışarı asla ne bir sözle ne bir davranışla ne de bir düşünceyle vurmuştum.

Kendi kendini kandırma maskesi artık benim için maske değildi, benim bir parçamdı. Geceleri kalkıp altta yatan saklı gerçeği ortaya çıkarıyordu ama benden başka kimse görmüyordu ve gün doğduğu zaman maske yeniden yüzüme yerleşiyordu. Hasta yatarken bu düşünceler rahatsız zihnimden geçiyordu ama taş gibi ağır, Boris'in havuzunda debelenen o beyaz yaratıkların görüntüleriyle umutsuzca karman çorman oluyorlardı-halının üstündeki kurt kafası, yanında gülümseyerek uzanan Genevieve'ye köpürüyor ve ısırmaya çalışıyordu. Aynı zamanda paramparça cübbesinin fantastik renklerine bürünmüş Sarı Kral'ı da düşünüyordum ve Cassilda'nın o acı haykırışını da: "Üzerimize değil, ah Kral, üzerimize gelme!" Can havliyle kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama ince ve siyah, onu dalgalandıracak ya da kıpırdatacak rüzgar olmayan Hali gölünü gördüm ve ayın gerisinde yükselen Carcosa'nın kulelerini gördüm. Aldebaran, Hyades, Alar ve Hastur Sarı Kral'ın lime lime cübbesi gibi geçerken dalgalanıp çırpınan bulut kümelerinin arasında parlıyordu. Tüm bunların içinde tek bir aklı başında düşünce kalmıştı. Asla tereddüde düşmüyordu, benim rahatsız zihnimde ne olursa olsun yaşamak için ana sebebim Boris ve Genevieve'ye bir şekilde bağlıydı. Bu zorunluluğun doğası neyse asla açık değildi; büyük bir krizin içinde bazen korumacı, bazen destek oluyordu. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaman nasıl görünürse görünsün ağırlığı sadece benim üzerimdeydi ve tüm ruhumla tepki veremeyecek kadar asla ne hasta oldum ne de zayıf düştüm. Her zaman etrafımda bir sürü yüz vardı, çoğu yabancıydı ama birkaçını tanıyordum ve Boris onlardan biriydi. Daha sonra bana bunun olamayacağını söylediler ama en azından bir kere üzerime eğildiğin biliyorum. Sadece bir dokunuş, sesinin belli belirsiz ekosuydu, sonra duyularım üzerine bulutlar çöktü ve onu kaybettim ama orada durdu ve en azından bir kere üzerime eğildi.

En sonunda bir gün uyandığımda yatağıma düşen gün ışığını ve yanımda kitap okuyan Jack Scott'u gördüm. Ne yüksek sesle konuşacak ne de düşünebilecek gücüm vardı, ama Jack'in gözleri benimkilerle buluştuğunda hafifçe gülümsedim ve Jack coşkuyla zıplayıp bir şey isteyip istemediğimi sordu. "Evet, Boris" diye fısıldayabildim. Jack başımı yatağa koydu ve yastığımı düzeltmek için eğildi: yüzünü görmedim ama samimi bir şekilde cevap verdi: "Beklemek zorundasın Alec; Boris'i görebilecek kadar güçlü değilsin."

Bekledim ve gücüme kavuştum; birkaç güne kadar onu görebilecektim ama bu arada düşünmüş ve hatırlamıştım. O andan itibaren tüm geçmiş zihnimde netleşince zamanı geldiğinde ne yapmam gerektiğinden asla şüphe etmedim ve Boris'in de düşündükçe aynı şekilde meseleyi çözdüğünden emindim; yalnız benimle ilgili olmayan şey ise onun da benim gibi göreceğini biliyor olmamdı. Başka kimseyi istemedim. Onlardan neden mesaj gelmediğini asla sormadım; tüm hafta boyunca bekleyip güçlenirken neden onların adlarından bahsedilmediğini öğrenmedim. Doğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ru yolu bulmak için yaptığım araştırmalar ve umutsuzluğa karşı verdiğim zayıf ama kararlı savaşla meşgul olduğumdan Jack'in suskunluğuna boyun eğdim, onlardan bahsetmeye korktuğunu düşündüm, en azından asileşip onları görmek için ısrar ettiğim zamanlarda. Bu arada sürekli kendime sorup durdum: hayat hepimiz için yeniden başladığında ne olacaktı? Tam olarak Genevieve hastalanmadan önce olduğu gibi ilişkilerimize devam edecektik. Boris ve ben birbirimizin gözüne bakacaktık ve o bakışta ne korkaklık ne de güvensizlik olacaktı. Kısa bir süre onların güzel özel evlerinde yeniden onlarla olacak ve bahane ya da açıklama olmaksızın hayatlarından sonsuza dek çıkacaktım. Boris biliyordu; Genevieve ise asla bilmeyecekti ki içimi rahatlatan tek şey buydu. Üzerinde defalarca kez düşünürken tüm o delirdiğim zaman boyunca aklımdan çıkmayan o zorunluluk hissinin anlamını ve buna verilecek tek olası cevabı bulmuş gibi hissediyordum. Böylece tam olarak hazır olduğumda bir gün Jack'i çağırdım ve "Jack, hemen Boris'i görmek istiyorum ve en içten dileklerimi Genevieve'ye ilet..." dedim.

En sonunda her ikisinin de öldüğüne beni ikna ettiğinde öyle vahşi bir öfkeye kapıldım ki tüm o küçük iyileşen gücümü atomlara parçalamak istedim. Deli gibi sayıkladım ve giderek kötüleşerek kendime lanet ettim, birkaç hafta sonra kendime geldiğimde gençliğinin tamamen yok olduğuna inanan yirmi bir yaşındaki bir adamdım. Daha fazla acı çekecek halim yoktu ve bir gün Jack bana bir mektup ve Boris'in evinin anahtarlarını uzattığında hiç tereddüt etmeden onları aldım ve bana her şeyi anlatmasını istedim. Ona sormak benim için züldü ama başka yolu yoktu ve asla tamamen iyileşemeyecek yarayı yeniden açmak için yor-

BELONGS TO Kitkitos TEAM

gun bir şekilde ince ellerine dayandı. Yavaş bir şekilde anlatmaya başladı:

"Alec, bu konu hakkında hiçbir şey bilmediğime dair bir ipucun olmadığı sürece ne olduğunu benden daha fazla açıklaman mümkün değil. Keşke bu ayrıntıları duymamış olsaydın ama onları bilmek zorundasın, yoksa seni bundan koruyabilirdim. Tanrı biliyor ya, keşke sana anlatmaktan kendimi kurtarabilsem. Çok az kelime kullanacağım.

"O gün seni doktora bırakıp Boris'in yanına gittiğim gün onu Kader Tanrıçası üzerinde çalışırken buldum. Genevieve'nin ilaçların etkisiyle uyuduğunu söyledi. Tamamen aklını yitirdiğini söyledi. Daha fazla konuşmadan çalışmaya devam etti ve ben de onu seyrettim. Kısa bir süre sonra üçüncü şekli gördüm, sanki dünyanın dışına, dosdoğru ileriye bakıyordu, daha önce görmedin onu sen ama o zaman öyle görünüyordu. Bir açıklama bulmayı istediğim tek şeydi bu ama asla bulamayacağım.

"Eh, o çalıştı, ben de sessizce izledim ve bu şekilde gece yarısına kadar devam etti. Sonra kapının açılıp sertçe çarpıldığını duyduk ve yandaki odaya birisi hızla girdi. Boris kapıya koştu ve ben de peşinden ama çok geç kalmıştık. Genevieve havuzun dibinde yatıyordu, kollarını göğsünün üstüne çaprazlamasına koymuştu. Sonrasında ise Boris kendini kalbinden vurdu." Jack durdu, gözlerinin altında ter damlacıkları birikmişti ve zayıf yanakları seğiriyordu. "Boris'i odasına taşıdım. Sonra geri dönüp o lanet sıvıyı havuzdan akıttım, bolca su akıtıp mermerin her bir yerini iyice yıkadım. Sonra basamaklardan aşağı indiğimde Genevieve'yi kar gibi beyaz olarak havuzun dibinde yatarken buldum. En sonunda yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karar verince laboratuvara gittim ve solüsyonu atık borusundan boşalttım; sonra her kavanozun ve şişenin içindekini döktüm. Şöminede odun vardı, ben de ateş yaktım ve Boris'in dolabının kilidini kırıp orada bulduğum her kağıdı, defteri ve mektubu yaktım. Stüdyodan aldığım bir malayla boş şişeleri tuzla buz edip onları kömür sepetine doldurdum, kilere taşıdım ve kazan ocağının korlarının üzerine attım. Altı kere gidip geldim ve en sonunda Boris'in bulmuş olduğu formülü arayıp bulmalarına yardım edebilecek her şeyi yok ettim. Nihayet doktoru çağırabildim. İyi bir adamdır ve birlikte bunu halktan gizlemeyi başardık. O olmasaydı bunu asla başaramazdım. Sonunda hizmetçilerin parasını ödedik, onları memleketlerine gönderdik ve yaşlı Rosier orada onları Boris ve Genevieve'nin uzaklara seyahate çıktığı ve yıllarca dönmeyeceğiyle ilgili bir hikayeyle çenelerini kapalı tuttu. Boris'i Sevre'deki küçük mezarlığa gömdük. Doktor iyi bir adam ve daha fazlasına dayanamayacak olan bir adama ne zaman merhamet etmesi gerektiğini biliyor. Kalp krizinden öldü belgesi düzenledi ve bana hiç soru sormadı."

Sonra başını ellerinden kaldırdı ve "Mektubu aç, Alec; mektup ikimize" dedi.

Mektubu yırtıp açtım. Bir yıl önce Boris'in yazdığı vasiyetti. Her şeyini Genevieve'ye bırakmıştı ve onun çocuksuz ölmesi durumunda Sainte Cecile Sokağı'ndaki evin yönetimini bana, Ept'in yönetimini de Jack Scott'a bırakıyordu. Bizim ölümümüz durumunda ise onun yaptığı mermer heykeller hariç, geri kalan her şeyi Rusya'daki ailesine bırakmıştı. Heykelleri bana bırakmıştı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Sayfa gözlerimizin altında bulanıklaştı, Jack ayağa kalktı ve pencereye gitti. Sonra geri döndü ve yeniden oturdu. Onun ne diyeceğini duymaktan korkuyordum ama o aynı sadelik ve nezaketle konuştu.

"Genevieve mermer odadaki Meryem Ana'nın önünde duruyor. Meryem Ana üzerine şefkatle eğiliyor ve Genevieve de o huşu dolu yüze gülümseyerek bakıyor."

Sesi düştü ama elimi tutarak "Cesur ol, Alec" dedi. Ertesi sabah kendine düşen görevi yerine getirmek için Ept'e gitti.

Aynı akşam anahtarları aldım ve çok iyi bildiğim eve gittim. Her şey yerli yerindeydi ama sessizlik korkunçtu. Mermer odanın kapısına iki kere gitmeme rağmen içeri giremedim. Gücümün ötesindeydi. Sigara odasına gittim ve eski piyanonun başına oturdum. Tuşların üzerinde küçük dantel bir mendil vardı ve öksürerek arkamı döndüm. Dayanamayacağım kadar her şey yalındı, ben de her kapıyı ve pencereyi kilitledim, üç ön ve dört arka kapıyı da ve çekip gittim. Ertesi sabah Alcide valizimi topladı ve evimin sorumluluğunu ona bırakıp İstanbul'a giden Orient Ekspres'e bindim. İki yıl boyunca şarkta dolanıp durdum, ilk başta mektuplarımızda Genevieve ve Boris'ten hiç bahsetmedik ama yavaş yavaş isimleri mektuplara sızmaya başladı. Jack'in mektuplarımdan birine verdiği cevaplardan birindeki bir bölümü özellikle hatırlıyorum:

"Hasta yatarken Boris'i üzerine eğilip yüzüne dokunduğunu ve sesini duyduğunu bana anlattığında bu elbette beni rahatsız etti. Anlattığın bu şey Boris öldükten iki hafta sonra olmuş olmalı. Senin hayal gördüğünü söylüyorum

BELONGS TO Kaktüs TEAM

kendi kendime, hezeyanının bir parçasıydı ama bu açıklama ne beni ne de seni tatmin edecektir."

İkinci yılın sonuna doğru Jack'ten bana bir mektup geldi, Hindistan'daydım ve hemen Paris'e dönmeye karar verdim. Mektupta şöyle yazıyordu: "İyiyim ve paraya ihtiyacı olmayan sanatçılar gibi tüm tablolarımı satıyorum. Pek dikkat etmiyorum kendime ama eskisinden daha huzursuzum. Seninle ilgili tuhaf bir endişe içindeyim ve bunu atamıyorum. Bir kaygı değil, daha çok beni nefessiz bırakan bir beklenti-ne olduğunu Tanrı bilir! Tek diyebileceğim şey beni tüketiyor. Geceleri sürekli seni ve Boris'i görüyorum rüyamda. Sonrasında ise hiçbir şey anımsamıyorum fakat sabah kalbim küt küt atarak uyanıyorum ve gece aynı deneyimi yaşamak üzere uykuya dalana kadar tüm gün heyecanım artıyor. Bundan dolayı bitip tükendim ve bu hastalıklı durumdan kurtulmaya karar verdim. Seni görmeliyim. Bombay'a mı geleyim yoksa sen Paris'e mi gelirsin?"

Ona bir sonraki gemiyle geleceğimi söyleyen bir telgraf çektim.

Buluştuğumuzda çok az değişmiş olduğunu düşündüm; benimse gayet sağlıklı göründüğüm konusunda ısrar etti. Onun sesini yeniden duymak güzeldi ve oturup hayatın hala bizim için nelere gebe olduğunu konuşurken parlak bahar havasında hayatta olmanın güzel olduğunu hissettik.

Paris'te bir hafta birlikte kaldık ve sonra onunla Ept'e gittim, ama ilk önce Boris'in yattığı Sevre'deki mezarlığı ziyaret ettik.

"Kader Tanrıçası'nı üzerindeki küçük koruya mı yerleştirsek" diye sordu Jack ve ben de "Sadece Meryem Ana, Boris'in mezarının başında olmalı diye düşünüyorum" di-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye cevap verdim. Ama Jack benim eve dönüşümden pek etkilenmemişti. Bahsettiği rüyaları hala devam ediyordu ve bazen bu beklenti duygusunun onu boğduğunu söyledi.

"Görüyorsun, sana zarar veriyorum, sana iyi gelmiyorum" dedim. "Bensiz bir değişiklik dene." Channel Adaları'nın arasında tek başına boş boş dolaşmaya başladı ve ben de Paris'e döndüm. Döndüğümden beri Boris'in evine girmemiştim ama yapmam gerektiğini biliyordum. Jack tarafından düzenli tutulmuştu; orada hizmetçiler de vardı, ben de kendi evimi bıraktım ve orada yaşamaya karar verdim. Endişe yerine içimde korku vardı, orada sessizce yine de resim yapabiliyordum. Biri hariç tüm odalara giriyordum. Genevieve'nin durduğu mermer odaya henüz girememiştim ve yine de içinde onun yüzüne bakma, yanında diz çökme için arzum her geçen gün büyüyordu.

Bir nisan öğleden sonrası aynı iki yıl önce olduğu gibi hayal kurarak sigara odasında uzanıyordum ve mekanik bir şekilde eskimiş şark işi halılara, kurt postuna bakıyordum. En sonunda kulakları ve düze korkunç başı seçebildim ve Genevieve'nin yanında yattığını gördüğüm o rüyayı düşündüm. Miğferler hala eski püskü duvar halısının üstünde asılıydı, aralarında İspanyol miğferi duruyordu, kendimizi eski zırhlarla eğlendirirken bir keresinde Genevieve'nin onu başına taktığını hatırladım. Eski piyanoya baktım; her bir sararmış tuş onun elinin dokunuşuyla anlam kazanmıştı sanki ve tüm gücümü toplayıp mermer odanın mühürlü kapısına gittim. Ağır kapının kanatları titreyen ellerimin altında içeri doğru açıldı. Güneş ışığı pencereden içeri vuruyor, Eros'un kanatlarına damlıyor ve Meryem Ana'nın başının üzerinde bir hale gibi dolanıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Şefkatli yüzü mermer şeklin üzerine öyle aşırı saf bir sevgiyle eğilmişti ki diz çöküp içimi çektim. Genevieve Meryem Ana'nın altında gölgede yatıyordu ve beyaz kollarının içinde soluk gök mavisi damarları görüyordum ve yumuşak bir şekilde kavuşmuş ellerinin altında elbisesinin kıvrımları gül rengine bürünmüştü, sanki göğsünün içinde belirsiz bir sıcak ışık varmış gibi.

Kırık kalbimle eğilip mermer dudaklarımla dokundum, sonra sessiz eve gerisin geri sürünerek döndüm.

Bir hizmetçi gelip bana bir mektup verdi ve okumak için küçük odada oturdum ama tam mührü açmak üzereyken hizmetçi kızın oyalandığını görünce ona ne istediğini sordum.

Eve beyaz bir tavşanın getirildiğine dair bir şeyler geveledi ve onunla ne yapması gerektiğini sordu. Ona evin arkasındaki duvarlı bahçede tavşanı serbest bırakmasını söyledim ve mektubu açtım. Mektup Jack' tendi ama mektup o kadar anlaşılmazdı ki Jack'in mektup yazma sebebini unutmuş olduğunu düşündüm. Kendisi gelene kadar evi bırakmam için yalvarmaları dışında hiçbir şey yoktu; bana neden olduğunu açıklayabilirmiş, rüyalarını falan diyordu, tek emin olduğu şey Sainte-Cecile Sokağı'ndaki evden ayrılmamam gerektiğiymiş.

Okumayı bitirdiğimde aynı hizmetçinin eşikte durmuş, içinde iki süs balığını yüzdüğü cam bir kavanoz tuttuğunu gördüm. "Onları akvaryuma bırak ve işimi bölerek ne yapmaya çalıştığını söyle bana" dedim.

Yarı yarıya bastırdığı ağlamasıyla küçük odanın ucundaki akvaryuma suyu ve balıkları boşalttı ve bana dönüp işten ayrılmasına izin vermemi istedi. İnsanların ona oyun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oynadıklarını ve bunu da başının belaya giresi için yaptıklarını söyledi; mermer tavşanın çalındığını ve eve canlı bir tavşanın getirildiğini; iki güzelim mermer balığın kaybolduğunu ve yemek odasının zemininde aynı o balıkları hoplayıp zıplarken bulduğunu anlattı. Onu sakinleştirdim ve kendime bakabileceğimi söyleyip onu gönderdim. Stüdyoya gittim; mermer beyaz zambak dışında birkaç tuval ve karalamam vardı. Zambağı odadaki masanın üzerinde gördüm. Sonra öfkeli bir şekilde masaya doğru yürüdüm. Ama masadan aldığım zambak taze ve zarifti ve mis gibi kokuyordu.

Sonra aniden idrak ettim ve mermer odanın kapısına koştum. Kapılar sonuna kadar açıktı, güneş ışığı yüzüme vuruyordu ve ışığın içinde Meryem Ana gülümserken Geneivieve mermerin içinde kızarmış yüzünü kaldırmış uykulu gözlerini açıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

EJDERHA ÇIKMAZI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, kim ki yüreklerinden yanıp kavrulacak

Cehennemde, götürdükleri ateş onları yakacak

Ne kadar ağlayıp yalvaracak, 'Merhamet et onlara.' Tanrım!

Çünkü kim ona öğretecek de O öğrenecek?"

St. Barnabe Kilisesi'nde ayin sona erdi; papaz mihraptan ayrıldı; korodaki küçük oğlanlar yerlerinden ayrıldı ve kendileri için ayrılmış bölmeye oturdular. Süslü üniforması içinde bir İsviçreli her bir adımda üstündekilerin çıkardığı sesle koridordan yürüyordu; arkasında ise güzel konuşması olan vaiz ve iyi bir adam olan Monsenyör C geliyordu…

Oturduğum yer koroya ayrılmış yere yakındı, kilisenin batı tarafına doğru döndüm. Mihrap ve vaiz kürsüsü arasında kalan herkes de döndü. Cemaat yeniden otururken elbiselerin hışırtısı ve oturma yerlerinin çatırtısı duyuldu; vaiz kürsünün basamaklarını çıktı ve org kendiliğinde sustu.

St. Barnabe'de orgun çalınmasını her zaman ilginç bulmuşumdur. Benim küçük bilgime göre bilge ve bilimseldi ama sanki soğuk bir bilgiyi temsil ediyordu. Ayrıca Fransız zevkine sahipti: bu zevk üstünlere, kendini kontrol edenlere, saygın ve suskunlara hitap ediyordu.

BELONGS TO KİKİRİS TEAM

Ancak bugün daha ilk tonda kötü bir değişikliğin, uğursuz bir değişikliğin olduğunu hissetmiştim. İlahiler boyunca güzelim koroya destek olan tek şey koronun orguydu ve arada sırada son derece gereksiz görünen bir şekilde, büyük orgun durduğu batı bölümünden o berrak seslerin verdiği huzura ağır bir el sanki darbe indirmişti. Sert ve akortsuz olmanın ötesinde başka bir şeydi ve yeteneksiz olduğunu ele veriyordu. Yeniden ve yeniden gerçekleşince kurulur kurulmaz koroları takdis etmek için eski zamanların geleneklerine dair mimarlık kitaplarında ne yazdığını düşünmeye itti beni ve yarım yüzyıl önce bitmiş olan kilisenin ortası aslında hiç takdis edilmemişti: St. Barnabe'de böyle bir durum olup olmadığını ve bir Hıristiyan kilisesine pek de alışıldık olmayan bir şeyin görünmeden girip girmediğini ve batı bölümünü ele geçirip geçirmediğini uzun uzun düşündüm. Böyle şeylerin olduğunu okumuştum ama mimari eserler için değil.

Sonra St. Barnabe'nin ömrünün bir asır bile olmadığını hatırladım ve o sevimli on sekizinci yüzyıl rokoko parçasıyla orta çağ batıl inançlarının yersiz bir birliktelik olduğunu düşünüp gülümsedim.

Ama ilahiler bitmişti ve biz vaaz için beklerken ayine uygun olarak akabinde birkaç hafif notanın çalması gerekirdi. Onun yerine, papazın ayrılmasıyla kilisenin alçak ucunda bir uyumsuzluk baş gösterdi, sanki artık onu hiçbir şey kontrol edemiyormuş gibi.

Ben sanatta psikolojik incelikler aramayı sevmeyen daha büyük ve basit bir nesle aitim ve müziğin içinde melodi ve uyum dışında hiçbir şey aramadığımı asla inkar etmedim ama o enstrümandan şu an gelen seslerin labirentinin için-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de bir şeyin avlandığını hissediyordum. Pedallara bir aşağı bir yukarı basarak peşine düşerken klavye de bunu boru gibi sesle çıkarıp onaylıyordu. Zavallı şey! her kimse, hiçbir şekilde kaçma umudu yoktu!

Asabi rahatsızlığım yerini öfkeye bıraktı. Kim yapıyordu bunu? Kutsal bir ayinin ortasında kim böyle çalmaya cesaret edebilirdi? Yanımdaki insanlara şöyle bir baktım: hiçbiri bundan rahatsız görünmüyordu. Diz çökmüş rahibelerin alınları hala mihraba bakıyordu, beyaz başlıklı elbiselerinin soluk gölgesi altında kendini adamışlıklarından hiçbir şey kaybetmemişlerdi.

Yanımdaki şık giyimli hanımefendi beklenti içinde Monsenyör C'ye bakıyordu. Kadının bütün yüzü bunu ele veriyordu, orgun bir Ave Maria çalmasını bekliyordu.

Ama en sonunda vaiz istavroz çıkardı ve sessiz olunmasını buyurdu. Ona sevinerek baktım. O öğleden sonra St. Barnabe'ye girdiğimde bulmayı umduğum huzuru bulamamıştım bu yüzden.

Üç gecedir hem fiziksel hem de zihinsel acılar çekiyordum: en sonuncusu en kötüsüydü ve geriye bitip tükenmiş bir beden, uyuşmuş ama yine de tamamen hassas bir zihin bırakmıştı, bu yüzden en sevdiğim iyileşme kiliseme gelmiştim. Çünkü Sarı Kral adlı kitabı okuyordum.

"Güneş yükseldi; bir araya geldiler ve mağaraya bıraktılar kendilerini." Monsenyör C, sessizce cemaate göz atarken konuşmasını sakin bir sesle yapıyordu. Neden bilmiyorum ama gözlerim kilisenin alçak ucuna doğru döndü. Orgcu tüplerinin arkasından geliyor ve galeri boyunca ilerliyordu; doğruca sokağa açılan basamaklara giden küçük bir kapının arkasında kayboldu. Zapzayıf bir adamdı ve

BELONGS TO Kaktüs TEAM

yüzü bembeyazken ceketi kömür gibi siyahtı. "İğrenç müziğinden çok şükür kurtulduk!" diye düşündüm. "Umarım yardımcın kapanışı güzel bir şekilde yapar."

Bir rahatlama hissiyle, derin, sükunetli bir rahatlama hissiyle kürsüye doğru ferahlamış bir yüzle döndüm ve kendimi dinlemeye hazırladım. En sonuna zihnimin arzuladığı ferahlamaya kavuşmuştum.

"Çocuklarım" dedi vaiz, "insan ruhunun öğrenmeyi en zor bulduğu hakikat şudur: onun korkacak hiçbir şeyi yok. Hiçbir şey ona zarar veremez."

"İlginç bir doktrin" diye düşündüm, "özellikle Katolik bir papaz için. Bunu Tanrı'yla nasıl bağdaştıracak görelim."

"Hiçbir şey ruha zara veremez" diye devam etti en sakin, berrak ses tonuyla, "çünkü…"

Ama gerisini asla duyamadım; ne sebeple bilmiyorum gözlerim başka yere kaydı ve kilisenin alçak ucuna doğru baktım. Aynı adam orgun arkasından çıkıyordu ve galeriden aynı şekilde geçiyordu. Ama geri dönmesi için yeterli zaman yoktu ve dönmüş olsa bile onu mutlaka görürdüm. Hafif bir titreme hissettim ve kalbim duracak gibi oldu ve geliş gidişleri zaten beni ilgilendirmezdi. Ancak ona bakıyordum: gözlerimi onun zayıf bedeninden ve beyaz yüzünden alamıyordum. Tam karşıma geldiğinde döndü ve kilisenin diğer ucundan bana nefret dolu yoğun ve ölümcül bir bakışla baktı: daha önce hiç böyle bir bakış görmemiştim; Tanrı'dan bu bakışı bir daha görmemeyi diledim! Sonra bir dakikadan daha az süre önce gördüğüm gibi onun aynı kapıdan çıkıp gitmesini izledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oturdum ve kafamı toplamaya çalıştım. İlk hissettiğim şey, çok küçük bir bebeğin kötü bir şekilde canının yakılması ve deli gibi ağlamadan önce nefessiz kalmasıydı.

Öylesi bir nefretin hedefinin aniden kendimin olduğunu anlamak son derece acı verici geldi ve bu adam tamamen yabancıydı. Neden benden öyle nefret etsindi ki? Benden, yani daha önce hiç görmediği benden? Bir anlığına tüm diğer duygular bu tek acının içinde eridi: korku bile kederden sonra geliyordu ve o anda bundan asla şüphe etmedim ama sonra düşünmeye başladım ve yersiz bir duygu yardımıma koştu.

Dediğim gibi St. Barnabe modern bir kilise. Küçük ve iyi aydınlatılmış; tek bakışta her yerini görebilirsiniz. Orgun olduğu bölüm kilisenin üst kısmındaki vitraylı olmayana uzun pencere dizisinden beyaz bir ışık alıyor.

Kilisenin ortasındaki vaiz kürsüsüne döndüğümde batı tarafında hareket eden ne olursa olsun gözümden kaçamazdı. Orgcu geçerken görmemin nedeni buydu: birinci ve ikinci geçişinin arasındaki süreyi kesinlikle yanlış hesaplamıştım. Sonuncu sefer diğer yan kapıdan girmiş olmalıydı. Beni son derece üzen bakışa gelince, öyle bir şey olmamıştı ve bu benim asabi olmamdan kaynaklanıyordu.

Etrafıma bakındım. Doğaüstü korkuların yer alması için muhtemel bir yerdi. Monsenyör C'nin o berrak sesi, düşünceli yüzü, düzgün davranışları ve rahat, zarif hareketleri, korkunç bir gizeme dair düşüncenin biraz da olsa cesaretini kırmıyor muydu? Kafasına baktım ve neredeyse gülüyordum. Yerinde duramayan hanımefendi, saçaklı bir Suriye işi masa örtüsü gibi görünen kürsünün gölgeliğinin bir köşesine dayanmıştı, orgun tepesine tırmanmış bir kerten-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

keleye benziyordu, altın borusunu Monsenyör'e doğrultup püf diye onu ortadan kaldıracaktı! O sırada çok komik bulduğum bu fikre kendi kendime güldüm ve beni içeri almadan önce sandalyem için bana on sent ödeten parmaklığın dışındaki o yaşlı canavar kadına (bu kadın dedim kendi kendime, anemik orgcumdan daha çok kertenkeleye benziyordu), kendime ve her şeye takıldım: o acımasız yaşlı kadından, evet, ne yazık ki, Monsenyör C'nin kendisine kadar. Tüm o kendini adamışlık uçup gitmişti. Daha önce hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım ama şimdi alay etmek için can atıyordum.

Vaize gelince kulaklarımdaki şu şarkıdan başka onun hiçbir sözünü duyamıyordum:

"Aziz Paul'un eteklerine ulaştık

Öğretti bize o perhiz derslerini

Daha önce hiç anlatmamıştı bize böyle tatlı dilli,"

Sürekli aklıma en fantastik ve saygısız düşünceler gelip duruyordu.

Burada daha fazla oturmanın bir anlamı yoktu: dışarı çıkmalı ve kendimi bu iğrenç ruh halinden kurtarmalıydım. Yaptığım kabalığın farkındaydım ama yine de ayağa kalkıp kiliseden çıktım.

Kilisenin merdivenlerinden inerken St. Honore Sokağı'nın üstünde bir bahar güneşi parlıyordu. Köşelerden birinde içi sarı fulyalar, Riviera'nın soluk menekşeleri, Rus koyu menekşeleri ve beyaz Roma sümbülleriyle dolu altın bir mimoza bulutuna benzeyen el arabası duruyordu. Sokak Pazar günü gezgincileriyle doluydu. Bastonumu salladım ve güldüm. Birisi yanımdan geçip gitti. Hiç geriye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönmedi ama beyaz profilinde, gözlerinde olduğu kadar aynı ölümcül nefret vardı. Gözden kaybolana kadar onu izledim. Esnek sırtından da aynı kötülük okunuyordu; onu benden uzaklaştıran her bir adım sanki onu benim yok olmamla ilgili bir işe götürüyor gibiydi.

Sürünüyordum sanki, ayaklarım neredeyse yürümeyi reddediyordu. Orada uzun zamandır unutulmuş olan bir sorumluluk duygusu çöktü içime. Sanki beni tehdit ettiği şeyi hak ediyormuşum gibi düşünmeye başladım: çok ama çok eskilere giden bir şeydi bu. Tüm o yıllar boyunca içimde uyku halinde durmuştu, yine de oradaydı ve en sonunda uyanıp benimle yüzleşecekti. Ama kaçmayı denebilirdim ve de Rivoli sokağına girer, Concorde Meydanı'nı geçer ve Quai'ye giderdim. Hasta gözlerle güneşe baktım, fıskiyenin beyaz köpükleri içinden ışıyor, alacalı bronz nehir tanrılarının sırtından aşağı dökülüyor, uzaktaki Arc'a vuruyordu, mor sisin içindeki bir yapıydı, belli belirsiz yeşil çıplak dalların ve geri buharların üstüne vuran sayısız olaylar dizisiydi sanki. Sonra onu yeniden Reine Nehri'nin kestane ağaçlarıyla kaplı ara sokaklarında gördüm.

Nehir kenarından ayrıldım, Champ Elysees'e körlemesine daldım ve Arc'a doğru döndüm. Batan güneş ışıklarını Rondpoint'in çimenliğinin üzerine gönderiyordu: tam ışık içinde bir banka oturdu, etrafında çocuklar ve genç anneler vardı. Diğerleri gibi, benim gibi bir Pazar gezgininden başka bir şey değildi. Neredeyse yüksek sesle çıkmıştı sözler ağzımdan ve tüm bu süre boyunca o korkunç nefretle dolu yüzüne bakıp durdum. Ama o bana bakmıyordu. Oradan sürünerek gittim ve kurşun gibi ayaklarımı bulvara sürükledim. Onunla her karşılaşmamın onu amacına ve beni de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaderime daha da yakınlaştırdığını biliyordum. Ve hala kendimi kurtarmaya çalışıyordum.

Batan güneşin son ışıkları büyük Arc'ın üzerine dökülüyordu. Altından geçtim ve onunla yüz yüze geldim. Onu Champ Elysees'de bırakmıştım ve yine de Bois de Boulogne'de dönen insanların kalabalığı içinde buraya gelmişti. O kadar yakınımdan geçti ki neredeyse bana sürtündü. Sıska bedeni sanki kıyafetlerinin içinde demir varmış gibi bir his uyandırdı bende. Ne telaş işareti, ne yorgunluk ne de insani bir duygu gösterdi. Her şeyiyle tek bir şeyi söylüyordu: irade ve beni kötülüğe sürükleme gücü.

Istırap içinde onun kalabalık geniş bulvarda yürüyüşünü seyrettim, ana yol tekerlerin parıltıları, at nallarının sesi ve Ulusal Muhafızların miğferleriyle doluydu.

Kısa süre sonra gözden kayboldu, sonra döndüm ve oradan tüydüm. Boris ve onun daha da uzağına, nereye gittiğimi bilmiyordum fakat bana uzun süre geçmiş gibi göründüğünde gece olmuştu ve kendimi küçük bir kafenin önünde bir masada otururken buldum. Yeniden Boris'e dönmüştüm. Onu göreli saatler olmuştu. Fiziksel yorgunluk ve zihinsel acı bende ne düşünecek ne de hissedecek güç bırakmıştı. Çok yorgundum, ölesiye yorgundum! Kendi inime saklanmak istiyordum. Eve gitmeye karar verdim. Ama orası da uzaktı.

Ejderha Çıkmaz'ında yaşıyorum, Rennes sokağını Dragon sokağına bağlayan dar bir ara geçit.

Çıkmaz sokak, sadece yayaların geçebileceği bir sokak. Rennes sokağına demir bir ejderha ile desteklenerek uzanan bir balkon. Çıkmaz sokakta her iki yanında uzun eski evler yükselir ve iki sokağa açılan ucunu kapatır. Gece ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rısından sonra bahçeyi kapatan devasa kapılar gün içinde açıktır ve gece içeri girmek için kenardaki küçük bir kapının zilini çalmanız gerekir. Çökük kaldırımın üstünde iğrenç su havuzcukları birikir. Sokağa açılan kapılara inen merdivenler dimdiktir. Zemin katlarda ikinci el eşya satıcılarının ve demir işçilerinin dükkanları vardır. Tüm gün sokak çekiç ve metal sesleriyle doludur.

Altta iğrenç şeyler varken, üst kısımda neşeli ve rahat, zor ve dürüst bir çalışma hakimdir.

Beşinci kattan sonrası mimar ve ressamların atölyeleri ve yalnız yaşamak isteyen benim gibi orta yaş öğrencilerinin saklanma yerleri ile doludur. Buraya ilk yaşamaya geldiğimde gençtim ve yalnız değildim.

Herhangi bir taşıt görünmeden önce bir süre yürümek zorunda kaldım ama en sonunda Arc de Triomphe'ye tam varmak üzereyken boş bir araba geldi ve ona bindim.

Arc'tan de Rennes sokağına kadar yarım saatten fazla sürer yolculuk, özellikle de Pazar günü eğlence severlerinin merhametinde olan yorgun bir atın benim gibi insafına kalmış biri için.

Ejderha'nın kanatlarının altından geçtim, düşmanımla burada karşılaşmamızın üzerinden epey bir zaman geçmişti ama onu bir daha hiç görmedim ve kaçmama az kalmıştı.

Geniş giriş kapısının önünde bir grup çocuk oyun oynuyordu. Kapıcımız ve karısı, siyah finolarıyla aralarında yürüyordu; bazı çiftler kaldırımda vals yapıyordu. Onlara selam verdim ve aceleyle içeri girdim.

Çıkmaz sokağın tüm sakinleri dışarı dökülmüştü. Her yer terk edilmiş gibiydi, birkaç fener aydınlatıyordu sokağı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Evim bir apartmanın en üst katındaydı, sadece birkaç yayanın geçebileceği sokağa inen bir merdivenle çıkılıyordu daireme. Açık kapının eşiğine ayağımı koydum, dostane eski virane merdiven uzanıyordu önümde. Sağ omzumun üstünden geriye bakınca on adım gerimde onu gördüm. Çıkmaza benimle birlikte girmiş olmalıydı.

Ne yavaş ne de hızlı bir şekilde bana doğru geliyordu, dosdoğru bana geliyordu. Ve şimdi bana bakıyordu. Kilisede karşılaştıklarından beridir ilk kez değiyordu gözleri gözlerime ve zamanın geldiğini biliyordum.

Çıkmaza doğru geri çekilirken onunla karşılaştım. Ejderha Çıkmazına girerek ondan kaçmayı planlıyordum. Gözleri bana asla kaçamayacağımı söylüyordu.

Sokağın kusursuz sessizliği içinde ben geri çekilip o ilerlerken sanki asırlar geçmişti ama en sonunda kemerin gölgesini hissettim ve sonraki adım beni içeriye taşıdı. Burada dönüp caddeye doğru koşmayı planlamıştım. Ama gölge kemerli geçidin gölgesi değilmiş, bir mezarın gölgesiydi. Ejderha Çıkmazı'nın büyük kapıları kapandı. Bunu çevremi saran karanlıktan anladım ve aynı zamanda bunu onun yüzünde gördüm. Hızla yaklaşırken yüzü karanlıkta nasıl da parlıyordu! Derin mezarlar, kapanan koca kapılar, soğuk demir sürgüleri hep onun tarafındaydı. Beni tehdit ettiği şey gelmişti artık: toplanıp derin gölgeler gibi üstüme çöktüler; bu noktadan tek görünen şey ise onun şeytani gözleriydi. Umutsuzca sırtımı demir parmaklıklara verdim ve ona meydan okudum.

Taş zeminde sandalyelerin gıcırtısı duyuluyordu ve cemaat kalkarken elbiselerinin hışırtısı. İsviçrelinin güney ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ridorunda, peşinde Monsenyör C ile kutsal eşyaların saklandığı odaya yürüdüğünü duyabiliyordum.

Dindar dalgınlıklarından uyanan diz çökmüş rahibeler reverans yapıp ayrıldılar. Yanımda oturan şık hanım da kalktı. Kiliseden çıkarken onaylamayan bakışlarla bana bakıyordu.

Yarı ölü ya da bana öyle geliyordu, ancak yine de önemsiz şeyleri hissedecek kadar canlı bir şekilde kiliseden çıkan kalabalığın içinde boş boş oturdum, sonra ben de kalktım ve kapıya doğru gittim.

Vaaz boyunca uyumuştum. Vaaz boyunca uyumuş muydum? Başımı kaldırdım ve koridor boyunca ilerleyip kendi yerine gitmesini izledim. Onun o tarafını sadece ben görmüştüm; siyah elbiseli ince kol ortaçağ şatolarındaki artık kullanılmayan işkence odalarında duran o şeytani, isimsiz aletler gibi görünüyordu.

Ama gözleri aksini söylese de ben ondan kaçmıştım. Kaçmış mıydım? Ona güç veren bu şey unutulmuşluktan çıkıp gelmişti ki ben onu orada tutmayı ummuştum. Çünkü artık onu biliyordum, zayıflığımın onu uzun zaman önce gönderdiği yerdeki Ölüm ve kayıp ruhların korkunç ikametgahı-her göze farklı farklı görünürdü ama benim için aynıydı. Onu ilk gördüğümde tanımıştım; onun ne için geldiğinden emindim ve bedenim güven içinde bu sevimli kilisede otururken onun ruhumu Ejderha Çıkmazında aradığını biliyordum.

Kapıya sürünerek gittim: org boru gibi bir ses çıkardı. Göz kamaştıran bir ışık kiliseyi doldurdu, mihrap gözümün önünde kayboldu sanki. İnsanlar soluklaştı, kemerler, tonozlu çatı kayboldu. Kamaşmış gözlerimi dipsiz ışığa

BELONGS TO Kaktüs TEAM

kaldırdım ve siyah yıldızların gökyüzünde asılı durduğunu gördüm: Hali gölünden esen ıslak rüzgarlar yüzüme vuruyordu.

Uzaklarda, bulut kümelerinin üzerinde serpinti halinde döküldüğünü gördüm ve ötesinde, Carcosa'nın kuleleri ayın gerisinde yükseliyordu.

Zayıf ruhumun uzun zaman önce gönderdiği ölüm ve kayıp ruhların korkunç ikametgahı benim dışımda herkese farklı görünürdü. Şimdi onun sesini duyuyordum, yükselen, kabaran, yanan ışığın içinde fırtınalar koparan sesini ve düşerken ışık yükseldi, yükseldi, ateş dalgaları gibi üzerime döküldü. Sonra derinlere battım ve Sarı Kral'ın ruhuma fısıldayan sesini duydum: "Yaşayan bir tanrının ellerime düşmek korkutucu bir şeydir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

SARI İŞARET

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızıl şafak tahmin etsin
Ne yapacağımızı,
Bu mavi yıldız sönüp
Ve her şey bittiğinde."

Açıklanması imkansız bir sürü şey var! Müzikteki bazı tonlar neden bana sonbahar yapraklarının kahverengi ve altın renklerini düşündürtüyordu? Neden Sainte Cecile Ayini düşüncelerimin duvarları el değmemiş karman çorman gümüş rengiyle parlayan mağaralar içinde dolaşmasına neden oluyordu? Saat altında Broadway'deki tüm bu gürültü ve karmaşa da neyin nesiydi? Hala gözümün önündeydi güneş ışığını filtreleyen bahar yaprakları ve yarı merakla, yarı şefkatle bir kertenkelenin üzerine eğilip "Bu şeyi de Tanrı'nın küçük bir vesayeti olarak düşünmek!" diye mırıldanan Sylvia'nın görüntüsü.

İlk gördüğümde bekçinin sırtı bana dönüktü. Kiliseye girerken ona kayıtsızca baktım. O sabah Washington Meydanı'nda dolaşan diğer insanlardan daha fazla dikkat etmedim ona ve penceremi kapatıp stüdyoma döndüğümde onu unutmuştum bile. İkindiye doğru hava sıcak olunca yeniden pencereyi açtım ve biraz hava almak için dışarı uzandım. Bir adam kilisenin bahçesinde duruyordu ve ona en fazla sabahki ilgiyle baktım. Fıskiyenin sularının oynaş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tığı meydanın karşısına baktım ve sonra zihnim ağaçların belirsiz imgeleri, asfalt yol ve dadıların ve turistlerin hareketleriyle dolu bir şekilde şövaleme geri dönmek üzereydim. Dönerken kayıtsız bakışım aşağıda, kilisenin bahçesinde duran adama kaydı. Şu an yüzü bana dönüktü ve tamamen isteksiz bir şekilde onu görmek için eğildim. Aynı anda başını kaldırdı ve bana baktı. Anında bir tabut solucanı aklıma geldi. Adamla ilgili beni neyin ittiğini bilmiyordum ama şişman beyaz bir solucan imgesi o kadar yoğun ve mide bulandırıcıydı ki yüzümde ne hissettiğimi göstermiş olmalıydım, çünkü şiş suratını öyle bir çevirdi ki onun bu hareketi bana kestanedeki rahatsız bir kurtçuk gibi görünmesine neden oldu.

Şövaleme döndüm ve modele pozuna geri dönmesini söyledim. Bir süre çalıştıktan sonra yaptığım şey konusunda çok hızlı olup onu bozduğum için memnun olmadı ve ben de palet bıçağını alıp rengi kazıyarak çıkardım. Cildinin rengi sararmış ve sağlıksız görünüyordu ve daha önce sağlıklı bir tonla parıldayan bir çalışmayı nasıl böyle hastalıklı bir renge boyayabildiğimi anlamıyordum.

Tessie'ye baktım. Değişmemişti ve ona somurturken sağlıklı bir pembelik boynuna ve yanaklarına yayılıyordu.

"Bir şey mi yaptım?" diye sordu.

"Hayır, mahvettim resmi ve ilk defa bir tuvali böyle çamur rengiyle neden boyadığımı anlayamıyorum" diye cevap verdim.

"İyi poz veremiyor muyum?" diye ısrar etti.

"Hayır, mükemmelsin."

"O zaman benim hatam değil?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, benim hatam."

"Çok üzüldüm" dedi.

Ona ben tuvalin üstündeki hastalıklı bölgeyi bez ve terebentinle silerken dinlenebileceğini söyledim ve o da sigara içmek ve Courier Français'daki resimlere bakmak için çıktı.

Terebentinde mi bir şey vardı yoksa tuvalde mi bir hata, bilmiyordum ama ne kadar çok kazımaya çalışırsam kangrenli bölge daha da büyüyor gibiydi. Temizlemek için deli gibi uğraştım ve yine de hastalık önümdeki çalışmada sürünerek ilerliyordu sanki. Dikkat kesilmiş halde onu engellemeye çalıştım ama göğsün üstündeki renk şimdi değişmiş ve tüm şekil, süngerin suyu çekmesi gibi hastalığı emmiş gibi görünüyordu. Palet bıçağını, terebentin yağını ve kazıyıcıyı kullandım, bu arada da bana tuvali satan Duval'la nasıl bir görüşme yapacağımı düşünüp durdum ama bir süre sonra hatalı olanın ne tuval ne de Edward'ın renkleri olduğunu anladım. "Terebentin olmalı" diye düşündüm öfkeyle, "ya da gözlerim öğleden ışığında öyle bulanıklaştı ve kamaştı ki doğru düzgün göremiyorum." Modeli, Tessie'yi çağırdım. Geldi ve sandalyemin üzerine eğilip havaya sigara dumanları savurdu.

"Tuvale ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Hiçbir şey" diye homurdandım, "terebentin yüzünden olmalı!"

"Ne kadar korkunç bir renk bu" diye devam etti. "Tenimin rengi sence böyle küflenmiş peynire mi benziyor?"

"Hayır, benzemiyor" dedim öfkeyle, "daha önce benim böyle bir renk kullandığımı gördün mü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, asla!"

"İşte, şimdi!"

"Terebentin ya da başka bir şey yüzünden olmalı" diye belirtti kız.

Üstüne bir kimono aldı ve pencereye doğru yürüdü. Yorulana kadar kazıyıp sildim ve en sonunda fırçalarımı aldım ve ta Tessie'nin kulaklarına kadar ulaşan o zoraki tek rengin hakim olduğu tuvale onları fırlattım.

Ancak kız yeniden konuşmaya başladı: "İşte bu! Küfret, budala gibi davran ve fırçalarını mahvet! Üç haftadır buna çalışıyorsun ve şu hale bak! Tuvali parçalamanın ne faydası var? Sanatçılar nasıl da yaratıcı oluyorlar ama!"

Böyle bir isyandan sonra olduğu gibi utanmış hissettim kendimi ve mahvolmuş tuvali duvara çevirdim. Tessie fırçalarımı yıkamam yardım etti ve sonra dans ederek elbiselerini giydi. Sinirlerime hakim olamamam hakkında küçük tavsiyelerde bulunarak eğlendirdi beni, belki de kendime işkence ettiğimi düşündüm, sonra bana uzanamadığı için arkasındaki düğmeyi iliklememi söyledi.

"Pencereden gelip kilise bahçesinde gördüğün o korkunç adamı anlattıktan sonra her şeyi kötüye gitti" dedi.

"Evet, muhtemelen resme büyü yapmıştır" dedim esneyerek. Saatime baktım.

"Altıyı geçmiş, biliyorum" dedi Tessie aynanın önünde şapkasını düzeltirken.

"Evet" dedim, "seni bu kadar uzun tutmak istememiştim." Pencereden dışarı uzandım ama tiksintiyle geri çekildim, çünkü şiş suratlı genç adam aşağıdaki kilise bahçesin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de duruyordu. Tessie yüzümü görünce o da pencereden dışarı baktı.

"Hoşlanmadığın adam o mu?" diye fısıldadı.

Başımı evet anlamında salladım.

"Yüzünü göremiyorum ama şişman ve yumuşak görünüyor. Şöyle böyle" diye devam etti bana dönerken, "bana bir rüyayı hatırlatıyor, daha önce görmüş olduğum korkunç bir rüyayı. Ya da" diye düşündü ayakkabılarına bakarken "sadece rüya mıydı?"

"Nereden bileyim?" diye gülümsedim.

Tessie de gülümsedi.

"Sende vardın içinde" dedi, "bu yüzden belki biliyorsundur."

"Tessie! Tessie!" diye itiraz ettim, "rüyanda beni gördüğünü söyleyerek beni göklere çıkarma sakın!"

"Ama gördüm" diye ısrar etti, "sana anlatayım mı?"

"Anlat" derken bir sigara yaktım.

Tessie pencere pervazına yaslandı ve anlatmaya başladı.

"Geçen kış bir gece özel olarak hiçbir şey düşünmeden yatakta uzanıyordum. Senin için poz vermiştim ve çok yorulmuştum ama yine de uyuyamıyordum. Şehir saatinin onu, on biri ve gece yarısını vurduğunu duydum. Gece yarısı gibi uyumuş olmalıyım çünkü ondan sonra saatin vurduğunu duyduğumu hatırlamıyorum. Bir şeyin beni pencereye gitmeye zorladığını gördüm rüyamda. Kalktım ve pencereyi açıp dışarı baktım. Görebildiğim kadarıyla Yirmi Beşinci caddede in cin top oynuyordu. Korkmaya başladım; dışarıdaki her şey son derece karanlık ve rahatsız gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rünüyordu. Sonra uzaklardan kulağıma tekerlek sesleri geldi ve sonra sanki beklediğim şey buymuş gibi geldi. Çok yavaş bir şekilde tekerler yaklaştı ve en sonunda caddede ilerleyen bir arabayı görebildim. İyice yaklaştı ve penceremin altından geçerken onun bir cenaze arabası olduğunu gördüm. O anda korkuyla titredim, sürücü döndü ve doğruca bana baktı. Uyandığımda kendimi açık pencerenin önünde soğuktan titrerken buldum ama siyah tüylü cenaze arabası ve sürücü yoktu. Bu rüyayı en son martta gördüm ve yeniden pencerenin yanında uyandım. Dün yeniden gördüm o rüyayı. Nasıl yağmur yağıyordu hatırlarsın; pencerenin yanında uyandığımda geceliğim ıslaktı."

"Peki ben rüyanın neresindeydim?" diye sordu.

"Sen, sen tabutun içindeydin ama ölmemiştin."

"Tabutun içinde mi?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun? Beni görebildin mi?"

"Hayır, sadece orada olduğunu biliyordum."

"Peynirli kızarmış ekmek mi yoksa ıstakoz salatası mı yedin?" dedim kahkaha atarak ama kız sözümü korkunç bir çığlıkla kesti.

"Hey! Ne oldu?" diye sorarken kız korkuyla geri sıçradı.

"Aşa… aşağıdaki kilise bahçesinde duran adam… cenaze arabasını o sürüyordu."

"Saçmalık" dedim ama Tessie'nin gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Pencereye gittim ve baktım. Adam gitmişti. "Hadi Tessie" diye cesaretlendirdim, "budala olma. Çok uzun süre poz verdin, sinirlerin gerilmiştir."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"O yüzü unutabileceğimi mi sanıyorsun?" diye mırıldandı. "Üç kere o arabanın penceremin altından geçtiğini gördüm ve sürücü her seferinde dönüp bana baktı. Ah, yüzü öyle beyaz ve... öyle yumuşaktı ki... Ölüye benziyordu... sanki uzun zamandır ölüymüş gibiydi."

Kızı oturması ve bir bardak Marsala içmesi için ikna ettim. Sonra yanına oturdum ve ona öğüt vermeye çalıştım.

"Beni dinle, Tessie" dedim, "bir iki haftalığına köye git, cenaze arabaları hakkında daha fazla rüya görmezsin. Tüm gün poz veriyorsun ve akşam olunca sinirlerin geriliyor. Böyle devam edemezsin. Sonra tüm gün çalıştıktan sonra uyuman gerekirken Sulzer Park 'ta pikniğe koşuyorsun ya da Eldorado'ya yahut da Coney Adası'na gidiyorsun ve ertesi gün buraya geldiğinde aşırı yorgun oluyorsun. Gerçekte cenaze arabası yoktu. Öyle saçma sapan rüyalar yoktu."

Hafifçe gülümsedi.

"Kilise bahçesindeki adam ne peki?"

"Ah, sağlığı aşırı bozuk bir adam sadece, her gün görebileceğimiz biri."

"Benim adım da Tessie Reardon ise sana yemin ederim Bay Scott, kilise bahçesindeki adamın yüzü cenaze arabasını süren adamın yüzüydü!"

"Ne olmuş?" dedim. "Onurlu bir iş."

"O zaman arabayı gördüğümü mü düşünüyorsun?"

"Ah" dedim diplomatik bir tavırla, "eğer gerçekten gördüysen aşağıdaki adamın onu sürme ihtimali olmayabilir. Çok fazla düşünme."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Tessie kalktı, parfümlü mendilini açtı, içinden bir parça sakız aldı ve ağzına attı. Sonra eldivenlerini giyip bana elini uzattı ve çok içten bir şekilde "İyi geceler Bay Scott" deyip çıktı.

Ertesi sabah belboy Thomas bana Herald gazetesini ve birkaç parça haber getirdi. Yandaki kilise satılmıştı. Tanrı'ya bunun için şükrettim, Katolik olmadığım için kapı komşum cemaate karşı herhangi bir nefretim yoktu ama her kelimesi sanki evimin içindeymiş gibi koridorlarımda yankılanan o gürültülü vaiz yüzünden sinirlerim harap olmuştu ve üstelik bir de her "r" harfini genizden gelen bir vurgulamayla bastırarak söylemesi tuz biber oluyordu. Ayrıca insan kılığına bürünmüş bir iblis kendince yorumladığı eski ilahileri çalıp duruyordu ve şükran duasını öyle küçük tonlarda çalıyordu ki onu öldürmemek için kendimi zor tutuyordum. Papazın iyi bir insan olduğunu düşünüyordum ama "Ve Tanrrrrı Musa'ya dedi ki, Tanrrrrı şavaşçıdır; adı Tanrrrıdırrr. Gazabım sizi yakacak ve sizi kılıçla öldürrrreceğim!" diye böğürdüğünde böyle bir günahın kefaletini ödemek için kaç araf asrı geçmesi gerektiğini düşünüyordum.

"Kim satın aldı?" diye sordum Thomas'a.

"Hiç bilmiyorum efendim. Dediklerine göre adam burayı Hamilton binaları oraya bakıyor diye almış. Belki daha fazla stüdyo yapacaktır."

Pencereye doğru yürüdüm. Sağlıksız suratı olan genç adam kilise bahçesinde duruyordu ve ona bakar bakmaz aynı ezici tiksinti duygusu beni hemen ele geçirdi.

"Bu arada Thomas," dedim, "şu aşağıdaki adam kim?"

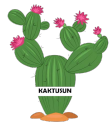
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Thomas burnunu çekti. "Şu solucan görünümlü olan mı? Kilisenin gece bekçisi. Tüm gece merdivenlerde oturup insanı aşağılar gibi bakıyor. Ona bir yumruk çaktım, kusura bakmayın efendim…"

"Devam et, Thomas."

"Bir gece diğer çocukla, Harry'yle geliyordum, onu merdivenlerde otururken gördüm. Yanımızda Molly ve Jen vardı, hizmetçi kızlar, bize öyle aşağılayarak baktı ki gidip ona dedim ki: 'Neye bakıyorsun, şişko sümüklü böcek?' Kusura bakmayın efendim, ama dediğim şeyi hak etmişti efendim. Hiçbir şey demedi ve ben de 'Gel de o yumuşak suratına yumruğu çakayım' dedim. Sonra kapıyı açıp içeri girdim ama hiçbir şey söylemedi, sadece aşağılayarak baktı. Sonra ona bir tane patlattım, ah, ama yüzü öyle soğuk ve lapa gibi yumuşaktı ki ona dokununca midem bulandı."

"O ne yaptı peki?" diye sordum merakla.

"O mu? Hiçbir şey."

"Ya sen, Thomas?"

Oğlan utanarak kızardı ve rahatsız bir şekilde gülümsedi.

"Bay Scott, ben korkak değilim ama neden kaçtığımı anlayamıyorum. Tel-el-Kebir'de hırsızlıktan, efendim, Lawncers'da yattım ve çeşmenin orada postu deldirdim."

"Kaçtım derken ne demek istiyorsun?"

"Evet, efendim, kaçtım."

"Neden?"

"İşte ben de bunu bilmek istiyorum, efendim. Molly'yi tuttum ve kaçtım, diğerleri de çok korkmuştu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama onlar neden korktular?"

Thomas bir süre cevap vermek istemedi ama aşağıdaki iğrenç genç adam hakkındaki merakım giderek artmıştı ve ısrar etmiştim. Amerika'da üç yıl kalmak Thomas'ın kabadayı konuşmasını düzeltmemişti ama korku ona İngilizceyi öğretmişe benziyordu.

"Bana inanmayacaksınız ama efendim?"

"Hayır, inanacağım."

"Bana güleceksiniz ama efendim?"

"Saçmalama!"

Tereddüt etti. "Şey, efendim, Tanrı biliyor ki ona vurduğumda beni bileklerimden yakaladı efendim ve onun yumuşak, lapa gibi yumruğunu sıktığımda parmaklarından biri kopup elimde kaldı ve..."

Thomas'ın yüzündeki nefret ve korku benim yüzümde de yansımız olmalıydı, çünkü şöyle devam etti: "İğrençti, bu yüzden ne zaman onu görsem uzaklaşıyorum. Midemi bulandırıyor."

Thomas gidince pencereye gittim. Kilise bahçesinin parmaklıklarının yanındaki adam iki eli kapıda duruyordu ama yeniden rahatsız olup geri çekildim, midem bulanmış ve korkmuştum, çünkü sağ elinin orta parmağının olmadığını gördüm.

Saat dokuzda Tessie geldi ve neşeyle "Günaydın Bay Scott" diyerek perdenin arkasında kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında poz vermek için yerini aldı ve ben de zevkle yeni bir tuvale başladım. Ben çizerken elinden geldiğince sessiz kaldı ama kömür kalemin sesi durur durmaz hemen gevezeliğe başladı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Ah, dün gece harika vakit geçirdim. Tony Pastor'un evine gittik."

"Biz kim?" diye sordum.

"Ah, Maggie, bilirsin, Bay Whyte'nin modeli ve Pinkie McCormick, ona Pinkie diyoruz çünkü siz sanatçıların bayıldığı tarzda güzel kızıl saçları var ve Lizzie Burke."

Tuvale sabitleştiriciden sıktım ve "E, devam et" dedim.

"Dansçı Kelly ve Baby Barnes'ı gördük ve geri kalanları. Hovardalık yaptım."

"Bana verdiğin sözü tutmadın yani Tessie?"

Güldü ve başını hayır anlamında salladı.

"Lizzie Burke'nin erkek kardeşi Ed. Mükemmel bir beyefendi."

Ona hovardalık hakkında babacan birkaç tavsiye vermem gerektiğini hissettim, o da gülümseyerek dinledi.

"Ah, yabancı biriyle nasıl ilgileneceğimi bilirim" dedi sakızını ararken, "ama Ed farklı biri. Lizzie benim en yakın arkadaşım."

Sonra Ed'in Lowell, Massachusetts'deki çorap atölyesinden nasıl geldiğini, onu ve Lizzie'yi büyümüş gördüğünü, ne kadar başarılı bir adam olduğunu, Macy'nin fabrikasındaki yün departmanına girişini kutlamak adına dondurma ve istiridye almak için yarım dolarını nasıl harcadığını anlatıp durdu. O bitirmeden önce ben resme yeniden başladım ve gülümseyerek ve serçe gibi şakıyarak pozuna geri döndü. Öğleye kadar oldukça iyi çalıştım ve Tessie bakmak için geldi.

"Bu daha iyi" dedi.

BELONGS TO KİKİRİS TEAM

Ben de öyle düşünüyordum ve her şeyin yolunda gittiğini düşünerek mutlu bir şekilde öğle yemeğimi yedim. Tessie yemeğini çizim masasına koyup tam karşıma oturdu ve aynı şişeden bordo şarabı içip aynı kibritle sigaramızı yaktık. Tessie'ye çok bağlanmıştım. Kırılgan, tuhaf bir çocukluktan ince ama son derece zarif bir şekle sahip bir kadına dönüşmesini izlemiştim. Son üç yıldır benim için modellik yapıyordu ve tüm modellerim için en sevdiğim oydu. Deyim yerindeydi "kaba" ya da "hoppa" olsaydı benim için çok rahatsız edici olurdu ama davranışlarında hiçbir bozulma görmedim ve onun iyi bir insan olduğunu yürekten biliyordum. O ve ben asla ahlaki konularda konuşmadık ve bunu yapmaya niyetim de yoktu, çünkü kısmen ben hiçbir şeydim ve kısmen benim yerime istediği her şeyi yapabileceğini biliyordum. Yine de onun karmaşık şeyleri idare edebilmesini umuyordum, çünkü onun için en iyisini istiyordum ve bir de sahip olduğum en iyi modeli elimden kaçırmamak gibi bencilce bir arzum vardı. Onun hovardalık olarak tanımladığı şeyin Tessie gibi kızlar için bir anlamı olmadığını biliyordum ve Amerika'daki bu tür şeyler Paris'teki aynı şeylere hiç benzemezdi. Ancak bir gün öyle ya da böyle birinin Tessie'yi alıp götüreceğini biliyordum ve evliliğin saçmalık olduğunu kendi kendime söylesem de olayların sonunda bu durumda bir papaz görmeyi gerçekten umut ediyordum. Katoliktim. Görkemli ayini dinleyince, kendime söz verdiğimde, kendimde dahil her şeyin daha neşeli olduğunu hissediyordum ve bunu itiraf etmek de bana iyi geliyordu. Benim kadar çok yaşamış biri birine mutlaka itirafta bulunmalıdır. Sonra Sylvia Katolikti ve bu benim için yeterli bir sebepti. Ama çok daha farklı bir şeyden, Tessie'den bahsediyordum. Tessie de Katolikti ve ben-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den daha dindardı ve aşık olana kadar küçük güzel modelim hakkında pek az korku duymuştum. Ama şimdi kaderin sadece onun geleceğine karar vereceğini biliyordum ve içten içe onu kadere onu benim gibi erkekler yerine Ed Burkes ve Jimmy McCormick gibi erkeklerin karşısına çıkarması, onun tatlı yüzüne merhamet etmesi için yalvarıyordum.

Tessie tavana duman halkaları göndererek ve bardağının içindeki buzu tıkırdatarak oturuyordu.

"Dün gece ben de bir rüya gördüm biliyor musun?" dedim.

"O adam hakkında değil, değil mi?" diye güldü.

"Kesinlikle. Seninkine benzer bir rüya ama daha kötüsü."

Bunu ona söylemek budalaca ve düşüncesizeydi ama ortalama bir ressamın ne kadar az inceliğe sahip olduğunu bilirsiniz. "Saat on gibi uyumuş olmalıyım" diye devam ettim, "ve bir süre sonra uyandığımı gördüm rüyamda. Gece yarısı saatin vurduğunu, dalları hışırdatan rüzgarı ve körfezden gelen vapur sesleri net bir şekilde duyuyordum, hatta şimdi bile uyanık olmadığıma zar zor inanabiliyorum. Cam kapağı olan bir kutunun içinde yatıyordum. Geçerken sokak lambalarını görüyordum, çünkü sana söylemem gerekirse Tessie, içinde yattığım kutu, beni taş bir kaldırımın üzerinde sarsan yastıkla dolu bir arabanın içindeymiş. Bir süre sonra sabırsızlandım ve hareket etmeye çalıştım ama kutu çok dardı. Ellerim göğsümde kavuşturulmuştu, bu yüzden onları bana yardım etmeleri için kaldıramıyordum. Sesim gitmişti. Arabaya bağlı atların nal seslerini ve hatta sürücünün nefesini bile duyabiliyordum.

BELONGS TO KARKUS TEAM

Sonra başka bir ses geldi kulaklarıma, sanki bir pencere kanadı açılıyordu. Başımı biraz çevirmeyi başardım ve bakabildim, sadece kutumun üzerindeki camdan değil aynı zamanda arabanın kenarındaki cam panellerden de. Evler gördüm, boş ve sessizlerdi, biri hariç hiçbirinde ne ışık ne de yaşam vardı. O evin birinci katındaki bir pencere açıktı ve bir şey durmuş caddeye bakıyordu. Sendin."

Tessie başını benden çevirdi ve masaya dirsekleri üzerine yaslandı.

"Yüzünü görebiliyordum" diye devam ettim, "ve çok üzücü göründü bana. Sonra geçip gittik ve dar karanlık bir ara sokağa döndük. Sonra atlar durdu. Gözlerim korku ve sabırsızlıkla kapanırken bekledim de bekledim ama her yer mezar gibi sessizdi. Bana saatler gibi geçmiş gelen bir süreden sonra rahatsız hissetmeye başladım. Sanki birisi gözlerimi açmaya geliyormuş gibi hissettim. O sırada bana tabutun kapağından bakan beyaz suratlı sürücüyü gördüm..."

Tessie'nin hıçkırığı sözümün kesilmesine neden oldu. Yaprak gibi titriyordu. Tam bir hıyar gibi davrandığımı gördüm ve zararı telafi etmeye çalıştım.

"Tess" dedim, "hikayenin başka insanların rüyaları üzerinde nasıl bir etki bıraktığını sana göstermek için anlattım bunu. Benim gerçekten tabutta yattığımı sanmıyorsun, değil mi? Neden titriyorsun? Kilisenin o kendi halinde bekçisine duyduğum nedensiz tiksinti ve senin rüyanın uykuya dalar dalmaz beynimde nasıl bir etki yarattığını görmüyor musun?"

Başını kollarının arasına aldı ve sanki kalbi kırılmış gibi hıçkırmaya başladı. Nasıl kötü bir eşek şakası yapmıştım!

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Ama hikayeme son vermek üzereydim. Yanına gittim ve kolumu ona doladım.

"Sevgili Tessie, affet beni" dedim, "seni böyle bir saçmalıkla korkutmak gibi bir niyetim yoktu. Çok hassas bir kızsın ve böyle rüyalara inanacak kadar iyi bir Katoliksin."

Eliyle elimi sıktı ve başını omzuma koydu ama hala titriyordu, ona üzüldüm ve onu yatıştırdım.

"Hadi, Tess, aç gözlerini ve gülümse."

Gözlerini ölü gibi yavaşça açtı ve benimkilerle buluştu, ifadesi öyle tuhaftı ki onu yeniden yatıştırmaya çekindim.

"Bunların hepsi zırva, Tessie; bu yüzden sana bir zarar geleceği için sakın korkma."

"Peki" dedi ama kırmızı dudakları titriyordu.

"O zaman sorun ne? Korkuyor musun?"

"Evet. Ama kendim için değil."

"Benim için mi?" diye sordum kayıtsızca.

"Senin için" diye neredeyse duyulmayan bir sesle mırıldandı. "Ben… ben sana önem veriyorum."

İlk başta gülmeye başladım fakat onu anlayınca şok geçirdim ve taşa dönmüş gibi oturdum. İşte bu yaptığım aptallığın üstüne tüy dikmişti. Onun cevabı ve benim tepkimin arasından geçen süre boyunca o masum itirafa verilecek binlerce tepkiyi düşündüm. Gülerek geçiştirebilir, onu yanlış anlayabilir ve sağlığımdan bahsedebilirdim. Beni sevmesinin imkansız olduğunu basit bir şekilde gösterebilirdim. Ama cevabım düşüncelerimden daha hızlı olmuştu ve çok geç olduğu zaman ancak düşünebilmiştim bunu, çünkü onu ağzından öpmüştüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O akşam gün içindeki olayları uzun uzun düşünerek Washington Park'ta her zamanki yürüyüşümü yapıyordum. En baştan hata yapmıştım. Artık geriye dönüş yoktu ve yüzünde dosdoğruca geleceğe bakıyordum. İyi biri değildim, hatta vicdanlı bile değildim ama ne kendimi ne de Tessie'yi nasıl kandıracağımı bilmiyordum. Hayatımın tutkusu Brittany'nin güneşli ormanlarında toprağın altında yatıyordu. Sonsuza dek toprak altında mı kalacaktı? Umut "Hayır!" diye bağırdı. Üç yıldır Umut'un sesini dinliyordum ve üç yıldır eşiğimde bir ayak sesi duymak için beklemiştim. Sylvia'yı unutmuş muydum? "Hayır!" diye bağırdı Umut.

İyi biri olmadığımı söylemiştim. Bu doğruydu, ama tam olarak bir komik operanın kahramanı da değildim. Gamsız keyfe keder bir yaşamım vardı, zevk nereye çağırıyorsa oraya gittim ve bazen de acı şekilde pişmanlık veren sonuçları oldu. Ressamlığım dışında tek bir şeyde ciddiydim ve o şey de eğer Breton ormanlarında kaybolmadıysa orada gizlice yatıyordu.

Gün içinde olan şeyden pişman olmak için çok geçti. Ne olursa olsun, ister acıma, ister ani bir şefkat ya da tatmin olmuş kibrin daha vahşi iç güdüsü olsun, artık hepsi aynıydı ve masum bir kalbi kırmayı istemediğim sürece yolum önümde çizilmiş uzanıyordu. Ateş ve güç, asla şüphe etmediğim aşk tutkusunun derinliği dünyadaki tüm hayal ettiğim deneyimle birlikte bana başka seçenek bırakmıyordu: ya cevap verecektim aşkına ya da onu uzaklaştıracaktım. İster başkalarına acı verme konusunda korkak olmamdan mı yoksa içimdeki birazcık olan kasvetli Püriten ruhun olmasından mıydı bilmiyorum ama o düşüncesiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öpücüğün sorumluluğunu inkar etmekten çekiniyordum ve aslında kızın kalbinin kapıları açılıp sel gibi akmadan önce bunu yapmak için zaman da yoktu. Alışkanlık gereği görevlerini yerine getiren ve kendilerini ve diğer herkesi mutsuz ederek can sıkıcı bir mutluluk bulan diğerleri buna direnmiş olabilirlerdi. Ben direnmedim. Cesaret edemedim. Fırtına yatıştıktan sonra kıza Ed Burke'yi sevmesinin ve parmağına alyans takmasının daha iyi olabileceğini söyledim fakat dinlemedi bile ve belki başkasını sevmeye karar verene kadar evlenmeyebilirdi diye düşündüm, benim için daha iyi olurdu bu. En azından ben ona entelektüel bir sevgiyle yaklaşabilirdim ve karasevdadan bıkar bıkmaz bundan daha kötü duruma düşmezdi. Çünkü ne kadar zor olacağını bilsem de o konuda kararlı olduğum için platonik ilişkilerin bilindik şekilde nasıl sona erdiklerini hatırladım ve onlardan birini duyduğumda nasıl da tiksindiğimi düşündüm. Vicdansız bir adam olarak ne kadar büyük bir iş aldığımı biliyordum üzerime ama bir an bile olsun benimle güvende olacağından şüphe etmedim. Tessie'den başkası olsaydı kendimi bu kadar sıkıntıya sokmazdım. Çünkü Tessie'yi feda etmek bana doğru görünmediği için doğruca geleceğe baktım ve ilişkiyi bitirecek bir sürü olasılığı gördüm. Tüm bundan ya bıkacak ya da o kadar mutsuz olacaktı ki ya onunla evlenecek ya da uzaklaşacaktım. Onunla evlenirsem mutsuz olurduk. Evlilik bana uygun değildi ve benden de herhangi bir kadına koca olmazdı. Çünkü geçmişim evlenmekten beni alıkoyuyordu. Eğer ondan uzaklaşırsam hasta olabilir, iyileşir ve bir Eddie Burke ile evlenebilir ya da pervasızca ya da düşüncesizce gidip aptalca bir şeyler yapabilirdi. Öte yandan benden bıkarsa o zaman tüm yaşamı Eddie Burke'lerle ve alyanslarla ve ikizlerle ve Har-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lem'de evlerle ve Tanrı bilir başka nelerle dolu olarak önünde uzanacaktı. Washington Heykeli'nin yanındaki ağaçların içinden yürürken ben de tatmin edici bir arkadaş bulduğuna karar verdim ve gelecek kendi başının çaresine bakabilirdi. Sonra eve gittim ve akşam kıyafetlerimi giydim, çünkü portmantonun üzerinde parfüm kokulu bir mesaj vardı: "Bir arabaya atla, sahne kapısında saat on bir de ol." Ve notun altında "Edith Carmichael, Metropolitan Tiyatrosu" yazıyordu.

O gece akşam yemeği yedim ya da ben ve Bayan Carmichael Solaris'te birlikte yedik ve Edith'i Brunswick'te bıraktıktan sonra Washington Meydanı'na girdiğimde şafak yeni söküyordu ve güneş ışıkları Memorial Kilisesi'ni aydınlatıyordu. Garibaldi heykelinden Hamilton Binası'na giden yolda ilerleyip ağaçların arasından geçerken parkta bir Allah'ın kulu yoktu ama kilise bahçesinin önünden geçerken bir şeyin merdivenlerde oturduğunu gördüm. Beyaz tombul suratı görünce sırtım buz gibi oldu ve geçip gitmek için acele ettim. O sırada belki bana söylenen ya da belki de kendi kendine mırıldandığı bir şey söyledi fakat içimde öyle bir öfke kabardı, onun gibi bir yaratık nasıl bana hitap ederdi? Bir anlığına ona doğru gidip bastonumu kafasına vurmak istedim ama yoluma devam edip Hamilton Binası'na girip daireme çıktım. Bir süre yatakta onun sesini kulaklarımdan söküp atmak için bir sağa bir sola döndüm ama yapamadım. O mırıldanan ses beynime dolmuştu, tıpkı koca gövdeli bir fıçıdan gelen yağlı bir duman ya da çürüyen bir şeyin iğrenç kokusu gibi. Uzanıp sağa sola dönerken kulaklarımdaki ses daha belirginleşmiş gibi geldi ve onun mırıldandığı sözleri anlamaya başladım. Sanki unutmuşum gibi sözcükler yavaş yavaş aklıma geli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu ev en sonunda seslerden bir şeyler çıkarabildim. Şöyleydi:

"Sarı İşaret'i buldun mu?"

"Sarı İşaret'i buldun mu?"

"Sarı İşaret'i buldun mu?"

Öfkelenmiştim. Ne demek istiyordu? Ona okkalı bir küfür savurduktan sonra yatakta biraz daha döndüm ve uyuyakaldım ama daha sonra uyandığımda solgun ve bitkin görünüyordum, çünkü bir gece önceki rüyayı görmüştüm ve bu düşündüğümden daha fazla canımı sıkmıştı.

Üstümü giyindim ve stüdyoya indim. Tessie pencerenin yanında oturuyordu ama ben gelince ayağa kalktı ve masum bir öpücük için kollarını boynuma doladı. O kadar tatlı ve zarif görünüyordu ki onu yeniden öptüm ve şövalenin önüne oturdum.

"Hey! Dün başladığım çalışma nerede?" diye sordum.

Tessie farkında görünüyordu ama cevap vermedi. Tuval yığınının arasında aramaya başladım ve "Acele et, Tessie ve hazırlan; sabah ışığından yararlanmamız lazım" dedim.

En sonunda diğer tuvallerin arasında aramaktan vaz geçip kayıp olan çalışmayı bulmak için odaya dönünce Tessie'nin perdenin önünde giyinik vaziyette durduğunu fark ettim.

"Sorun ne" diye sordum, "iyi hissetmiyor musun?"

"İyiyim."

"O zaman acele et."

"Her zamanki gibi mi poz vermemi istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O zaman anladım. Yeni bir karışıklık vardı. Elbette gördüğüm en iyi çıplak modeli kaybetmiştim. Tessie'ye baktım. Yüzü kıpkırmızıydı. Eyvah ki eyvah! Yasak elmayı yemiştik ve Cennet ve masum sakinleri geçmişte kalmıştı, yani onun için.

Yüzümdeki hayal kırıklığını fark etmişti sanırım, çünkü "İstiyorsan poz veririm. Çalışman perdenin arkasında, ben koydum" dedi.

"Hayır" dedim, "yeni bir şeye başlayacağız"; gardırobuma gittim ve pullarla güzel güzel parlayan bir Emevi kostümü aldım. Çok güzel bir kostümdü ve Tessie büyülenmiş bir şekilde elbiseyle perdenin arkasına geçti. Ortaya çıktığında dilim tutulmuştu. Uzun siyah saçı alnının üstünde turkuaz taçla tutturulmuştu ve uçları parlayan kemerine doğru kıvrılarak iniyordu. Ayaklarında işlemeli sivri uçlu terlikler vardı ve ilginç bir şekilde gümüş arabesk figürler işlenmiş kostümünün eteği bileklerine iniyordu. Koyu metalik mavi yeleğinde gümüş işlemeler vardı ve turkuaz rengi pullar işlenmiş ve dikilmiş olan kısa Mağribi ceketi onu muhteşem gösteriyordu. Bana doğru geldi ve gülümseyen yüzünü kaldırdı. Elimi cebime soktum ve ucunda haç olan altın bir zinciri çıkarıp boynuna taktım.

"Bu senin Tessie."

"Benim mi?" diye gururlandı.

"Senin. Şimdi git ve pozunu al." Sonra ışıldayan bir gülümsemeyle perdenin arkasına koştu ve elinde üzerinde ismim yazılı bir kutuyla geldi.

"Akşam eve gittiğimde sana bunu vermek istemiştim" dedi ama "daha fazla bekleyemedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kutuyu açtım. İçindeki pembe bezin üstünde siyah akik bir rozet vardı, üzerinde altın tuhaf bir harf ya da sembol görünüyordu. Ne Arapça ne Çinceydi ne de daha sonra keşfedeceğim gibi herhangi bir insan diline ait değildi.

"Sana hatıra olarak verebileceğim tek şey bu" dedi ürkerek.

Rahatsız oldum ama benim için ne kadar değerli olduğunu söyledim ve her zaman takacağıma söz verdim. Klapanın altına ceketime taktı.

"Tess, gidip bana böylesi güzel bir şey alman çok gereksizdi" dedim.

"Almadım ki" diye güldü.

"Nereden buldun bunu?"

Sonra bana bir gün Battery'deki Akvaryum'dan dönerken onu nasıl bulduğunu, gazeteye ilan verdiğini, sahibini bulmaya çalıştığını ama en sonunda bu araştırmalardan vaz geçtiğini anlattı.

"Geçen kış olmuştu" dedi, "ilk cenaze arabasıyla ilgili rüyayı gördüğüm gündü."

Önceki gece gördüğüm rüyayı hatırladım fakat hiçbir şey demedim ve kara kalemim yeni bir tuval üzerinde uçarken Tessie kıpırdamadan modellik yapıyordu.

Ertesi gün benim için tam bir felaketti. Çerçeveli bir tuvali bir şövaleden bir başkasına götürürken ayağım kaydı ve iki elimin üzerine kötü bir şekilde düştüm. O kadar kötü burkuldular ki bir fırça bile tutacak durumda değildim ve umudum tükenene kadar stüdyonun içinde bitmemiş çizim ve tablolara bakınarak gezindim ve sigara içmek için oturup öfkeyle parmaklarımı çevirdim. Pencerelere yağmur

BELONGS TO Kaktüs TEAM

vuruyordu ve kilisenin çatısına düşen yağmurların çıkardığı ses sinirlerimi iyice bozmuştu. Tessie dikiş dikerek pencerenin yanında oturuyordu ve arada sırada kafasını kaldırıp bana öyle masum bir sevgiyle bakıyordu ki sinirli halimden utandım ve beni oyalayacak başka şeylere bakındım. Tüm gazeteleri ve kütüphanedeki tüm kitapları okudum ama sırf bir şey yapmış olmak için kitap raflarına gidip dirseğimle iterek açtım kapaklarını. Her cildi renginden biliyordum ve kitaplığın önünden yavaşça geçip keyfim yerine gelsin diye ıslık çalarak hepsini inceledim. Yemek odasına dönerken kitaplığın sonundaki üst rafta bir köşede duran yılan derisinden ciltli bir kitaba takıldı gözlerim. Kitabı hatırlamıyordum ve sırtında yazan soluk harfleri okunmuyordu, ben de sigara odasına gittim ve Tessie'yi çağırdım. Stüdyoya geldi ve kitabı almak için rafa uzandı.

"Nedir o?" diye sordum.

"Sarı Kral."

Küçük dilimi yuttum şaşkınlıktan. Kim koymuştu onu oraya? Evime nasıl gelmişti? O kitabı asla açmamam gerektiğine uzun zaman önce karar vermiştim ve dünyada hiçbir güç beni o kitabı almaya ikna edemezdi. Korku ve merak karışımı bir duygu kitabı açmak için beni baştan çıkarsa bile yine de onu satın almazdım. Onu okumak için içimde bir merak olsaydı genç Castaigne'nin-ki kendisini tanıyordum-başına gelen korkunç trajedi kitabın o şeytani sayfalarına bakmama engel olurdu. Her zaman onunla ilgili şeyleri dinlemeyi reddettim ve işin aslı hiç kimse onun ikinci bölümü tartışmaya göze alamadı, bu yüzden o sayfaların neler sakladığına dair kesinlikle hiçbir bilgim yoktu. Zehirli cilde, bir yılana bakar gibi baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ona dokunma, Tessie" dedim, "in aşağı."

Elbette benim uyarım onun içindeki merakı uyandırmıştı ve ben engel olamadan kız kitabı aldı ve gülerek ve dans ederek stüdyoya gitti. Ona seslendim ama gülümseyerek çaresiz ellerimden kayıp gitti ve sabırsızlıkla peşinden gittim.

"Tessie!" diye bağırdım kütüphaneye girerken, "dinle, ciddiyim ben. Bırak hemen o kitabı. Onu açmanı istemiyorum!" Kütüphane boştu. Resim odasına, sonra yatak odasına, çamaşırhaneye, mutfağa gittim ve en sonunda kütüphaneye döndüğümde sistemli bir şekilde aramaya başladım. Kendini o kadar iyi saklamıştı ki yarım saat sonra onu bulduğumda üst kattaki kilerde pencerenin kenarında bembeyaz olmuş suskun bir halde yere kıvrılmıştı. İlk bakışta kendi budalalığının cezasını çektiğini gördüm. Sarı Kral ayaklarının dibinde duruyordu ama kitabın ikinci bölümü açılmıştı. Tessie'ye baktım ve çok geç olduğunu gördüm. Sarı Kral'ı açmıştı. Elinden tuttum ve onu stüdyoya götürdüm. Kafası karışmış gibi görünüyordu ve ona kanepeye uzanmasını söylediğimde tek söz etmeden boyun eğdi. Bir süre sonra gözlerini kapattı ve nefesi düzenli ve derinden gelmeye başladı ama onun uyuyup uyumadığından emin olamamıştım. Uzun bir süre sessizce yanından oturdum, ama ne kıpırdadı ne de konuştu ve en sonunda ayağa kalkıp kullanılmayan kilere girerek incinmiş elimle kitabı aldım. Kurşun gibi ağırdı ama onu yeniden stüdyoya götürdüm ve kanepenin yanındaki halının üstüne oturup kitabı açtım ve baştan sona okudum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aşırı uyarılmış duygularım nedeniyle bayılmak üzereyken kitabı bırakıp başımı yorgun bir şekilde kanepeye dayadığımda Tessie gözlerini açtı ve bana baktı…

Sarı Kral'dan bahsettiğimizi fark etmeden önce bir süre monoton bir ruh haliyle konuştuk. Ah öyle sözleri yazmanın günahı; kristal kadar net sözler, köpüren pınarlar gibi berrak ve ezgili, Medici'lerin zehirli elmasları gibi ışıldayıp parlayan sözler! Böylesi kelimelerle insanları büyüleyip onları felç eden bir ruhun kötülüğü ve laneti; hem alimler hem de cahiller tarafından anlaşılacak sözler, mücevherlerden daha değerli, müzikten daha sakinleştirici, ölümden daha korkunç sözler!

Odaya düşen gölgelere aldırış etmeden konuşmaya devam ettik ve siyah akik rozeti atmam için bana yalvarmaya başladı Tessie, çünkü üzerindeki şeyin Sarı İşaret olduğunu biliyorduk. Bu saatte, yatak odamda bu itirafı yazarken bile eden bunu reddettiğimi bilmiyorum ve göğsüme iliştirilmiş olan Sarı İşaret'i kopartıp onu ateşe atmamı engelleyen şeyin ne olduğunu bilmekten gerçekten mutlu olurdum. Bunu yapmayı istediğimden emindim ve Tessie yalvarmıştı bile. Gece çökmüş ve saatler akıp gitmişti ama biz hala birbirimize Kral ve Soluk Maske'yi mırıldanıyorduk ve sisle kaplı şehirde gece yarısı olmuştu bile. Hastur ve Cassilda'dan bahsettik, dışarda sis boş pencere pervazlarını kaplarken bulutlar Hali kıyılarında dağılıyordu.

Ev şimdi çok sessizdi ve sisli sokaklardan tek bir ses bile gelmiyordu. Tessie yastıkların arasında uzanıyordu, yüzünü gri bir kasvet kaplamıştı ama elleriyle elimi tutmuştu ve ben onunkileri okurken o da benim düşüncelerimi okuyordu, çünkü Hyades'in Gizemlerini ve Hakikatin Hayaletinin

BELONGS TO Kaktüs TEAM

nerede olduğunu anlamıştık. Birbirimize hızlı hızlı, sessizce düşüncelerimizle cevap verirken üzerimizdeki gölgeler titreşti ve uzaktan bir yerlerden bir ses duyduk. Giderek yaklaştı tekelerin gıcırtısı, iyice yaklaşmıştı ve şimdi dışarıda durdu, pencereye gittim ve siyah tüylü bir cenaze arabasını gördüm. Aşağıdaki kapı açılıp kapandı ve titreyerek kapıya süründüm ve sürgüledim ama Sarı İşaret için gelen o yaratığı hiçbir sürgünün ve kilidin dışarıda tutamayacağını biliyordum. Ve şimdi onun yavaşça koridorda yürüdüğünü duyuyordum. Şimdi kapıdaydı ve dokunmasıyla sürgüler kırılıp döküldü. Şimdi içeri giriyordu. Gözlerim yuvalarından uğrarken karanlıkta saklanmaya çalıştım ama odaya girdiğinde onu görmedim. Sadece onu beni soğuk, yumuşak tutuşuyla sarıp da çığlık attığım ve onun ölümcül bir öfkeyle ondan kurtulmaya çalıştığım zaman hissetti onu ama ellerim bir işe yaramıyordu, ceketimden akik rozeti koparıp aldı ve beni yüz üstü yere fırlattı. Düşerken Tessie'nin yumuşak ağlamalarını duydum ve ruhu uçup gitti; düşerken bile onun peşinden gitmeyi istiyordum, çünkü Sarı Kral'ın lime lime cüppesini açtığını ve artık yalvarmak için sadece Tanrı'nın olduğunu biliyordum.

Daha fazla anlatabilirdim fakat bunun dünyaya ne faydası olacağını anlamıyorum. Benim için insani yardım ya da umut için çok geç. Burada yazarken ve bitirmeden önce ölüm ölmeyeceğime aldırış etmeden uzanırken doktor ilaç ve şişelerin topluyordu ve yanımdaki pedere kafasıyla bir işaret yaptı, anlamıştım.

Trajediyi öğrenmek için çok meraklanacaklar, kitaplar yazıp milyonlarca gazeteyi basan dışarıdaki dünyada olanlar fakat daha fazla yazmayacağım ve peder kutsal görevi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bittiğinde benim son sözlerimi kutsal mühürle mühürleyecek. Dışardaki dünyanın insanları yarattıklarını virane evlerine ölüm kokan şöminelerine gönderebilirler ve gazeteleri kan ve gözyaşıyla temizlenecek ancak benimle birlikte ajanları itiraftan önce durmalıdırlar. Tessie'nin öldüğünü ve benim de ölmekte olduğumu biliyorlar. Evdeki insanların korkunç çığlıklar atarak odama koştuklarını ve bir ölü, bir sağ bulduklarını biliyorlar ama onlara şimdi ne anlatacağımı bilmiyorlar; doktorun yerdeki iğrenç yığını-kilisenin gece bekçisinin mosmor olmuş cesedi- gösterirken "Ne bir fikrim, ne de açıklamam var. Bu adam aylar önce ölmüş!" dediğini bilmiyorlar.

Sanırım ölüyorum. Keşke peder…

BELONGS TO Kaktüs TEAM

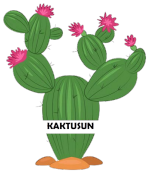
BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

KÜÇÜK HANIM

D'Y

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama ben Croy, ben

Yere düştüm daha sonra

Karanlık ne mümkün

Heraclytus gizlidir Vereté'de."

"Benim için harika olan üç şey var, evet, dördüncüyü de bilmiyorum:

"Havada bir kartalın süzülmesi; kayanın üzerinde bir yılanın kayması; sisli denizde bir geminin gitmesi ve bir adamın hizmetçisinin olması."

Manzaranın tam anlamıyla sessizlik içinde olması etkisini göstermeye başladı; durumla yüzleşmek için oturdum ve mümkünse, beni içinde olduğum durumdan kurtulmama yardım edecek bir işaret vermesini diliyordum. Eğer yeniden okyanusu bulabilirsem her şey netleşecekti, çünkü Groix adasını yarların oradan görebileceğimi biliyordum.

Silahımı yere koydum ve bir kayanın arkasında diz çöküp pipomu yaktım. Sonra saatime baktım. Saate dört olmak üzereydi. Gün doğumundan beri Kerselec oldukça uzaklaşmıştım.

Goulven'le Kerselec'in aşağısındaki yarlarda bir gün önce dikilirken, şu an arasında kaybolduğum kasvetli fundalıklara bakarken bu ufka kadar uzanan bayırlar bir çimenlik basamağı gibi görünmüştü ve uzaklığın ne kadar aldatı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cı olduğunu bilmeme rağmen Kerselec'ten sadece çimenlik çukurlar gibi görünen şey aslında kara çalı ve süpürgeotuyla kaplı büyük vadilermiş ve sağa sola saçılmış gibi görünen iri kaya parçaları da gerçekte devasa granit uçurumlarmış.

"Bir yabancı için iyi bir yer değil" demişti yaşlı Goulven, "bir rehber alsan iyi olur" ve ben de "Kaybolmam" diye cevap vermiştim. Şimdi yüzüme çarpan rüzgarla pipo içerek otururken kaybolduğumu biliyordum. Çiçeklenen karaçalı, funda ve granit kaya parçalarıyla kaplı bozkır dört bir yana uzanıyordu. Görünürde ne bir ağaç, ne de bir ev vardı. Bir süre sonra silahı aldım ve sırtımı güneşe verip yeniden yürümeye başladım.

Arada sırada yoluma çıkan gürül gürül nehirleri takip etmenin bir anlamı yoktu, çünkü denize dökülmek yerine bozkır çukurları içindeki sazlıkların içine akıyorlardı. Birçoğunu takip ettim ama hepsi beni ya bataklıklara ya da çullukların havalanıp aşırı korkmuş bir şekilde uçup gittiği sessiz küçük gölcüklere götürmüştü. Gücüm tükenmeye başlamıştı ve silah çift kat keçeye rağmen omzumu acıtıyordu. Güneş iyice alçalmış, sarı karaçalıların ve bozkır göllerinin üzerinde son ışıklarını saçıyordu.

Yürürken her adımımda uzuyor gibi görünen kendi devasa gölgem önden gidiyordu. Karaçalı bacaklarıma sürtüyor, ayaklarımın altında çatırdıyor, çiçekleriyle kara toprağın üzerini kaplıyordu ve çalılar yol boyunca eğilip bükülüyorlardı. Funda öbeklerinden tavşanlar eğrelti otlarına doğru koşturuyor, sazlıkların arasından yaban ördeklerinin uyuşuk vaklamalarını duyuyordum. Birden yoluma bir tilki çıktı ve küçük bir dereden su içmek için durduğumda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir balıkçıl yanımdaki sazlıklardan yavaşça havalandı. Güneşe bakmak için döndüm. Ovanın ucuna dokunmak gibi bir şeydi. En sonunda devam etmenin bir faydası olmadığına ve en azından bir geceyi bozkırda geçirmem gerektiğine karar verdiğimde hiç gücüm kalmamıştı. Akşam güneşi ılık ılık bedenime vuruyordu ama deniz rüzgarları esmeye başlayınca ıslak avcı botlarımdan yukarı doğru bir soğuk titretti içimi. Yükseklerde martılar sortiler yapıyor, beyaz kağıt parçaları gibi uçuşuyorlardı gökyüzünde; uzaktan bir yerden tek bir çulluğun sesi geldi. Yavaş yavaş güneş ovada battı ve güneşin son ışıklarıyla zirve parıldadı. Gökyüzünün en açık sarıdan pembeye dönüşmesini ve sonra da için için yanan kora dönmesini izledim. Bulut kümeleri üzerimde dans etti ve yükseklerde sessiz havanın içinde bir yarasa dalıp süzüldü. Göz kapaklarım düşmeye başladı. Sonra tam uykuya dalmak üzereyken çalılıkların arasından gelen ani bir çatırtı beni uyandırdı. Gözlerimi açtım. Yüzümün üstünde kocaman bir kuş titreşerek havada duruyordu. Bir an kıpırdamadan ona baktım; sonra bir şey üstümden atlayıp otların içinde dalınca kuş havalandı, kanat çırptı ve dosdoğru çalılıklara uçtu.

Bir süre çalılıkları gözleyerek ayakta durdum. Sonra yakınlarımdaki bir süpürge otu kümesinin içinden boğuşma sesleri geldi ve sonra her yer sessizliğe gömüldü. İleri adım attım, silahımı doğrulttum ama süpürge otunun yanına gelince silah yeniden kolumun altına düştü ve sessiz bir şaşkınlıkla hiç kıpırdamadan durdum. Yerde ölü bir yaban tavşanı yatıyordu, üzerinde ise muhteşem bir atmaca, bir pençesiyle yaratığı boynundan toprağa yapıştırmıştı, diğeri ise hayvanın yumuşak tarafına doğru sertçe basmıştı. Ama beni asıl şaşırtan şey atmacanın avının üstünde durması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görüntüsü değildi. Bunu daha önce de görmüştüm. Atmacanın pençelerinde bir tür deri kayış vardı ve kayışın ucundan bir tür çıngırak sarkıyordu. Kuş öfkeli sarı gözlerini bana çevirdi ve sonra eğilip kıvrımlı gagasını avına vurdu. Aynı anda süpürge otlarının arasından aceleyle gelen ayak seslerini duydum ve bir kız öndeki çalılığın içine atladı. Bana hiç bakmadan atmacaya doğru yürüdü ve kuşun göğsünün altından eldivenli elini geçirip onu avının üstünden kaldırdı. Sonra hemen kuşun başına bir başlık geçirdi ve kuşu eldivenli eliyle tutarak eğildi ve tavşanı aldı.

Hayvanın bacaklarından bir ip geçirdi ve kemerindeki kayışa bağladı. Sonra geldiğinden yerden geri dönmeye başladı. Yanımdan geçerken şapkamı kaldırdım ve varlığımı zar zor görülen bir istekle fark etti. Gözlerimin önündeki sahneden o kadar çok şaşırmış ve hayran kalmıştım ki kurtuluşumun burada olduğu aklıma bile gelmemişti. Ama kız giderken o gece rüzgârlı bozkırda uyumak istemiyorsam hiç düşünmeden konuşmaya başlamam gerektiğini düşündüm. İlk sözümle duraksadı ve onun önüne adım attığımda kızın güzelim gözlerine korku dolu bir bakışın yerleştiğini gördüm. Ama ona durumumu alçak gönüllü bir şekilde anlatırken yüzü kızardı ve bana merakla baktı.

"Kerselec'ten gelmemişsinizdir kesin!" dedi.

Tatlı sesinde ne Breton aksanı ne de benim bildiğim bir aksan vardı ve yine de sanki daha önce duymuşum gibi geldi bana, sanki eski bir şarkının ezgisi gibi garip ve tanımlanamaz bir şey vardı.

Ona Amerikalı olduğumu, Finistere'yi tanımadığımı ve eğlence olsun diye avlandığımı söyledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir Amerikalı" diye yineledi aynı garip ezgiyle. "Daha önce hiç Amerikalı görmemiştim."

Bir an sessizce durdu, sona bana bakarak "Bir rehberiniz olsa bile bütün gece yürüseniz bile Kerselec'e varamazsınız" dedi.

Bu güzel bir haberdi.

"Ama" diye başladım, "bir şeyler yiyip kalabileceğim bir kulübe bulabilseydim..."

Bileğindeki atmaca kanatlarını çırptı ve başını salladı. Kız kuşun parlak sırtını okşadı ve bana baktı.

"Etrafınıza bir bakın" dedi kız nazikçe. "Bu bozkırın sonunu görebiliyor musunuz? Bakın kuzeye, güneye, doğuya, batıya. Bozkır ve çalılık dışında bir şey görebiliyor musunuz?"

"Hayır" dedim.

"Bozkır vahşi ve ıssızdır. Girmesi kolaydır ama bazen giren kişi bir daha çıkamaz. Burada hiç kulübe yok."

"Pekala" dedim, "Kerselec'in hangi yönde olduğunu bana eğer söylerseniz, yarın geri dönmek gelmek kadar uzun sürmez."

Kız bana neredeyse acıyarak baktı.

"Ah" dedi, "gelmek kolay ve saatler sürer ama gitmek başkadır ve belki asırlarca sürebilir."

Ona şaşkınlıkla baktım fakat onu yanlış anladığımı düşündüm. Ona bir şey söyleyemeden kemerinden bir düdük çıkardı ve üfledi.

"Oturun ve dinlenin" dedi bana, "uzun bir yoldan gelmişsiniz ve yorgunsunuz."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Plili eteğini topladı ve onu takip etmemi söyleyerek eğrelti otlarının arasındaki düz bir kayaya yürüdü.

"Birazdan burada olurlar" dedi ve kayanın ucuna otura-rak diğer ucuna oturmam için beni çağırdı. Alacakaranlık solmaya başlamıştı ve pembemsi sisin içinde tek bir yıldız belli belirsiz göz kırptı. Üzerimizden güneye doğru üç tane su tavuğu geçip gitti ve çevremizdeki bataklıktan bir yağ-mur kuşu ötmeye başladı.

"Çok güzel, bu bozkır" dedi sessizce kız.

"Güzel ama yabancılar için acımasız" dedim.

"Güzel ama acımasız" diye hülyalı bir şekilde yineledi, "güzel ama acımasız."

"Bir kadın" gibi dedim budalaca.

"Ah" diye bağırdı nefesini tutarak ve bana baktı. Siyah gözleri benimkilere değdi ve onun öfkeli ya da korkmuş göründüğünü sandım.

"Bir kadın gibi" diye tekrarladı öfkeyle, "Bunu söyle-mek ne kadar da acımasız!" Sonra durdu ve kendi kendine yüksek sesle konuşur gibi "Onun bunu söylemesi ne kadar da acımasız!"

Zararsız olmasına karşın bu boş sözümü ne tür bir özüt telafi ederdi bilmiyorum ama kız bu söylediğim şey konu-sunda o kadar rahatsız oldu ki bilmeden çok korkunç bir şey söylemiş olduğumu düşünmeye başladım ve korkuyla Fransızcanın yabancılar için hazırladığı tuzak ve fakları ha-tırladım. Ne söylemiş olabileceğimi düşünmeye çalışırken bozkırdan sesler gelmeye başladı ve kız ayağa kalktı.

"Hayır" dedi yüzünde soluk bir gülümsemenin iziyle, "özrünüzü kabul etmiyorum, beyefendi ama size yanıldı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğınızı kanıtlamam gerekiyor ve bu benim intikamım olacak. Bakın. Hastur ve Raoul geldi."

İki adam alacakaranlıkta belli belirsiz göründü. Birinin sırtında bir çuval vardı, diğeri önünde tıpkı bir garsonun tepsi taşıması gibi bir kasnak tutuyordu. Kasnak şeritlerle omuzlarına bağlanmıştı ve çemberin etrafında üç başı örtülü atmaca çıngırdayan zilleriyle duruyordu. Kız atmaca ustasına yaklaştı ve kız bileğini hızla döndürüp atmacasını kasnağa koydu, atmaca çabucak yerleşti ve örtülü başlarını sallayıp çıngırakları çalana kadar tüylerini kabartan diğer atmacaların yanına kayıverdi. Diğer adam yaklaştı ve saygıyla eğilerek tavşanı alıp çuvala attı.

"Bunlar benim çömezlerim" dedi kız bana yumuşak bir ağırbaşlılıkla dönerek. "Raoul iyi bir atmaca eğitmeni ve bir gün onu büyük bir avcı yapacağım. Hastur ise mukayese bile edilemez."

İki adam sessizce saygılı bir şekilde bana selam verdiler.

"Size yanıldığınızı kanıtlayacağımı söylememiş miydim, beyefendi?" diye devam etti. "O zaman bu benim intikamım, karşılık olarak da benim evimde yemeğimi kabul etme ve kalma nezaketini gösterin."

"Cevap veremeden kız atmaca eğitmenleriyle konuştu, süpürgeotlarına doğru bakıp bana bir baş hareketiyle onu takip etmemi söyledi. Ne kadar minnettar kaldığımı ona anlatıp anlatmadığımı bilmiyorum ama nemli süpürge otlarının içinden yürürken bunları duyduğu için memnun olmuşa benziyordu.

"Çok yorgun değil misiniz?" diye sordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Onun yanında yorgunluğumu tamamen unutmuştum ve ona da öyle söyledim.

"Sözlerinizin eski moda olduğunu düşünmüyor musunuz?" dedi ve kafası karışmış ve ürkmüş görününce kız sessizce ekledi: "Ah, severim bunu, eski moda her şeyi severim ve sizin böylesine güzel şeyleri söylediğinizi duymak çok güzel."

Çevremizdeki bozkır hayaletimsi sis çarşafının altında çok sessizdi. Yağmur kuşları ötmüyordu; biz geçerken arazideki tüm cırcır böcekleri ve diğer canlılar sessizliğe gömülüyordu, ancak biz geçtikten sonra arkamızdan yeniden ötmeye başlıyor gibiydiler. Yürürken iki uzun atmaca eğitmeni süpürge otlarının üzerinden uzun adımlarla geçiyordu ve atmacaların çıngırakların sesleri uzaktan mırıldanan çanlar gibi geliyordu kulağımıza.

Aniden muhteşem bir tazı önümüzdeki sisin içinde belirdi, sonra onu bir sürü tazı daha takip etti ve yanımdaki kızın yanında hoplayıp zıplıyorlardı. Eldivenli eliyle onları okşayıp sakinleştiriyor, eski el yazması Fransızca metinlerde gördüğümü hatırladığım garip sözlerle onlarla konuşuyordu.

O sırada atmaca eğitmeninin taşıdığı atmacalar kanatlarını çırpmaya ve çığlık atmaya başladılar ve göremediğim uzak bir yerden bir av borusunun sesi bozkırın her yerine yayıldı. Tazılar önümüzde atıldılar ve alacakaranlıkta kayboldular, atmacalar kanat çırptı ve tüneklerinde ciyak ciyak bağırdılar ve boru sesini duyan kız mırıldanmaya başladı. Gecenin içinde berrak ve boğuk sesi yankılandı.

"Avcı, avcı hala avı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rosette ve Jeanneton'a bıraktı

İzle, izle, hep onu izle

Ya da şafakta alargaya çıktığında,

Ovada haberci aşıklar vardır,

İzle, izle, hep onu izle."

Onun tatlı sesini dinlerken büyüdükçe daha belirginleşen gri bir kütle önümüzde belli belirsiz belirdi ve boru tazıların ve atmacaların gürültüsü arasında neşeyle çaldı. Bir kapıda bir meşale yakıldı, açık bir kapıdan ışık vurdu dışarı ve biz yürürken ayaklarımızın altında sallanan, gıcırdayan tahta bir köprüye adım attık; hendeğin üstünden geçip her yerden duvarla kuşatılmış küçük bir taş avluya girdiğimizde köprü ardımızda gıcırdayıp gerildi. Açık bir kapıdan bir adam dışarı çıktı ve selamlamak için eğilirken yanımdaki kıza bir kase uzattı. Kız kaseyi aldı, dudaklarını değdirdi ve sonra kaseyi aşağı eğerek bana döndü ve alçak bir sesle, "Hoş geldiniz" dedi.

O anda atmaca eğitmenlerinden biri bir başka kaseyle geldi ama bana uzatmadan önce onu tatması için kıza sundu. Eğitmen onu almak için bir baş hareketi yaptı fakat kız bir an duraksadı ve sonra bir adım ileri çıkarak kaseyi kendi elleriyle bana sundu. Bunun olağanüstü bir nezaket hareketi olduğunu anladım ancak benden ne beklendiğini pek bilmiyordum ve hemen dudaklarıma götürmedim. Kız kıpkırmızı oldu. Hemen davranmam gerektiğini gördüm.

"Küçük hanım" diye yaltaklandım, "asla tahmin edemeyeceğim tehlikelerden kurtardığınız bir yabancı bu kaseyi Fransa'nın en nazik ve güzel ev sahibinin adına içer."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"O'nun şerefine" diye mırıldandı kız istavroz çıkarırken, ben de kasenin içindeki sıvıyı içtim o arada. Sonra kapıya doğru yürürken nazik bir jestle bana döndü ve elimi tutarak beni eve götürdü, bu arada sürekli olarak "Hoş geldiniz, d'Y'nin Şatosu'na gerçekten hoş geldiniz" diyordu.

Ertesi sabah kulaklarımda boru sesinin ezgisiyle uyandım ve antika yataktan fırlayıp kalın çerçevelerinden güneşin sızdığı perdeli cama doğru gittim. Aşağıdaki avluya bakarken boru sustu.

Dün geceki iki atmaca eğitmeninin kardeşi olabilecek bir adam tazı sürüsünün ortasında duruyordu. Kavisli bir boru sırtına asılıydı ev elinde uzun bir kırbaç tutuyordu. Tazılar büyülenmiş gibi etrafında dans ederken sızlanıp havlıyordu; duvarlı bahçede nal sesleri de duyuluyordu.

"At bin!" diye bağırdı Breton aksanıyla bir ses ve bileklerinde atmacalarıyla iki eğitmen tazıların arasında kıra doğru at sürdüler. O sırada yüreğimi ağzıma getiren bir ses duydum: "Louis Usta, tazıları av için serbest bırak ve ne mahmuzu ne de kamçıyı eksik et. Raoul ve Gaston'a dikkat et, atmacanın kendisini aptal durumuna düşürmediğinden emin ol ve eğer sana da uygunsa kuşa nezaket öğret. Bahçe kuşu olsun, Hastur'un bileğindeki tüyü dökülmüş olan için zor olmasa gerek ama Raoul için o vahşiyi idare etmek kolay olmayabilir. Geçen hafta iki kere onu aydınlığa çıkardı ve yeme alışkın olmasına rağmen avını kaybetti. Kuş aptal bir yaratık gibi davranıyor. Bir vahşiyi eğitmek kolay değil."

Düş mü görüyordum? Sararmış el yazmalarından okuduğum atmaca eğitmenliğinin eski dili, orta çağın unutulmuş eski Fransızcası kulaklarımda çınlarken tazılar havlı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yor ve atmacaların çıngırakları çınlıyordu. Kız yeniden unutulmuş tatlı dili konuşmaya başladı:

"Eğer kemendi bağlar ve vahşi yaratığı dışarda bırakırsan Raoul, hiçbir şey demem; çünkü kötü eğitilmiş bir kuşla ava çıkmak o günü mahvetmek demektir. Bu da bir yol elbette. Ona böbrek eti ver. Belki de kuş konusunda acelecidim. Eğitimi geçmek ve kaçma egzersizlerine alışmak zaman alır."

Atmaca eğitmeni Raoul üzengi üzerinde eğildi ve cevap verdi: "Eğer Hanımefendi için de sorun olmazsa atmacayı tutmak isterim."

"Bu benim isteğim" diye cevap verdi kız. "Şahinle avlanmayı biliyorum ama Autourserie içinde bir sürü ders vermek zorundasın, zavallı Raoul'um. Monsenyör Louis Usta at bin!"

Av köpeklerine bakan uşak kemerli bir yere doğru atıldı, kısa bir an içinde geri döndü, güçlü siyah bir ata bindi, peşindeki kamçı ustası da at bindi.

"Ah!" diye bağırdı kız neşeyle, "hızlı git Glemarec Rene, hızlı! Hıphızlı ol! Boruyu çalın, Monsenyör Usta!"

Av borusunun gümüşi sesi avluyu doldurdu, tazılar kapıya atıldı ve nal sesleri taş kaplı avluda çınladı; köprüyü doldurup ağırlaştırdılar, aniden hafifledi köprü, sonra bozkırdaki süpürge otu ve çalıların içinde gözden kayboldular. Borunun sesi giderek uzaklaştı, o kadar hafifledi ki süzülen bir tarla kuşunun şarkısı gibi kulaklarımda kaybolup gitti. Aşağıdan evin içindeki bir çağrıya cevap veren bir ses geldiğini duydum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Av sürmeye gitmediğim için üzgün değilim, bir başka zaman giderim. Yabancıya nezaket gereği, Pelagie, unutma!"

Evin içinden titrek zayıf bir ses geldi: "Nezaket."

Soyundum ve yatağımın ucunda duran buzlu suyla dolu leğende baştan ayağa kendimi temizledim. Sonra elbiselerime bakındım. Gitmişlerdi ama kapıya yakın bir yerde bir elbise yığını gördüm ve şaşkınlıkla inceledim onları. Kendi elbiselerim olmadığına göre onlar kururken giymem için bırakılan bu kıyafetleri giymem gerektiğine karar verdim. Her şey vardı; şapka, ayakkabı ve sade gümüş grisi avcı yeleği ama üzerime tam oturan kıyafetler ve kusursuz ayakkabılar bir başka yüzyıla aitti ve avludaki diğer üç atmaca avcısının garip kıyafetini hatırladım. Kıyafetlerin modern Fransa ya da Bretanya'nın herhangi bir bölgesine ait olmadığından emindim ama elbiseleri giyip bir ayna ve pencereler arasında durana kadar günümüz Breton'undan çok orta çağdaki genç bir avcı köpeği bakıcısı gibi giyindiğimin farkına varmamıştım. Aşağı inip kendimi bu tuhaf kıyafet içinde takdim mi etmeliydim? Elimden gelen bir şey yoktu, çünkü kendi elbiselerim yoktu ve bir uşak çağırmak için bu eski odada bir zil yoktu; ben de şapkamda kısa bir atmaca tüyüyle odadan çıktım ve aşağı indim.

Merdivenlerin ucundaki büyük odada bulunan şöminenin yanında yaşlı bir Breton kadını bir örekeyle yün eğiriyordu. Aşağı inince bana baktı ve samimi bir şekilde gülümseyerek bana Breton dilinde iyi dileklerini sundu, ben de ona gülerek Fransızca cevap verdim. Aynı anda ev sahibesi ortaya çıktı ve selamımı öyle zarif ve ağırbaşlı bir şekilde kabul etti ki kalbim heyecandan hızlı hızlı attı aniden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Siyah kıvırcık saçlı güzelim başı bir başlıkla taçlandırılmıştı, öyle ki kıyafetlerimle aynı zamana ait olup olmadığına dair tüm şüpheleri ortadan kaldırıyordu. İncecik bedeni, gümüş uçlu basit avcı eldiveniyle birlikte güzelliğini ortaya çıkarıyordu ve zırhlı bileğinin üstünde evcilleştirdiği şahinlerden birini taşıyordu. Kusursuz bir kolaylıkla elimi tutup beni bahçeye götürdü ve bir masaya oturarak tatlı bir şekilde beni de yanına oturmam için davet etti. Sonra bana yumuşak tuhaf aksanıyla gecemin nasıl geçtiğini sordu ve uyurken yaşlı Pelagie'nin koyduğu kıyafetlerle rahat edip etmediğimi de. Bahçe duvarında güneşte kuruyan kendi elbiselerime ve ayakkabılarıma baktım ve onlardan nefret ettim. Şu an giydiğim kıyafetlerle karşılaştırınca nasıl da korkunç görünüyorlardı! Gülerek ona bunu söyledi ama kız çok ciddi bir şekilde bana katıldığını söyledi.

"Onları atarız o zaman" dedi sessizce. Şaşkınlıkla ona hiç kimseden kıyafet kabul edemeyeceğimi anlatmaya çalıştım, her ne kadar ülkenin bu bölgesinde kıyafet vermenin misafirperverlik olabileceğini bilsem de ama Fransa'ya bu kıyafetlerle dönebileceğimi düşünemiyordum bile.

Kız kahkaha attı ve anlamadığım eski Fransız dilinde bir şeyler söyleyerek kafasını salladı ve sonra Pelagie üzerinde iki süt dolu çanak, bir tane somun ekmek, bal ve koyu kırmızı şarap sürahisi olan bir tepsiyle göründü. "Görüyorsunuz henüz kahvaltımı yapmadım çünkü benimle yemeninizi istedim. Ama çok acıktım" diye gülümsedi.

"Söylediğiniz bir sözü unutmaktansa ölmeyi tercih ederim!" diye pat diye söyleyince kıpkırmızı kesildim. "Benim deli olduğumu düşünecek" dedim kendi kendime ama kız bana parlayan gözlerle döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah!" diye mırıldandı. "Monsenyör şövalyeliğe dair her şeyi biliyor..."

İstavroz çıkardı ve ekmeği böldü. Oturdum ve başımı kaldırmaya cesaret edemediğim için beyaz ellerini izledim.

"Yemeyecek misiniz?" diye sordu. "Neden rahatsız görünüyorsunuz?"

Ah, bir bilseydim. O gül pembemsi avuçlara dudaklarımı dokundurmak için hayatımı vereceğimi biliyordum, dün gece bozkırda kara gözlerine baktığım andan itibaren ona aşık olduğumu anlamıştım. Büyük ve ani tutkum yüzünden nutkum tutulmuştu.

"Hasta mısınız?" diye sordu yeniden.

Sonra kendi akıbetini açıklayan bir adam gibi alçak bir sesle cevap verdim: "Evet, sizin aşkınız beni hasta etti." Kız ne heyecanlandı ne de cevap verdi, irademe rağmen aynı güç dudaklarımı hareket ettirdi ve "En küçük düşüncenize bile değmeyen ben, misafirperverliğinizi kötüye kullanan ben ve nezaketinize küstahlıkla karşılık veren ben, sizi seviyorum" dedim.

Başını ellerinin arasına aldı ve yumuşak bir sesle cevap verdi: "Sizi seviyorum. Sözleriniz çok güzel. Sizi seviyorum."

"O zaman sizin kalbinizi kazanabilirim."

"Kazanmak" diye cevap verdi.

Ama bir süre boyunca sessizce oturduktan sonra yüzümü ona döndüm. Sessiz olan ve tatlı yüzünü elinin tersiyle kapatmış olan kız da bana dönerek oturdu ve gözlerime baktı; ne o ne de ben insana dair bir dil konuşmuyorduk ancak ruhunun bana cevap verdiğini biliyordum ve damar-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

larımda genç ve neşe dolu aşkın aktığını hissediyordum. Güzelim yüzündeki parıltıyla sanki bir rüyadan uyanmış gibiydi ve gözleri zevkle titrememe neden olan bir soruyla benim gözlerime baktı. Kendimizden bahsederek kahvaltımızı yaptık. Ben adımı söyledim, o da adının Küçük Hanım Jeanne d'Ys olduğunu söyledi.

Anne ve babasının ölümlerini ve bu küçük korunaklı çiftlikte dadısı Pelagie, avcı köpeği bakıcısı Glemarec Rene, dört atmaca avcısı Raoul, Gaston, Hastur ve babasına hizmet etmiş olan Monsenyör Louis Usta ile on dokuz yılını nasıl geçirdiğini anlattı. Bozkır dışında hiçbir yere gitmemişti, atmaca avcıları ve Pelagie dışında hiçbir insanoğluyla karşılaşmamıştı. Kerselec'i nerede duyduğunu bilmiyordu; belki de atmaca avcıları bahsetmişti. Dadısı Pelagie'den Loup Garou ve Jeanne la Flamme efsanelerini biliyordu. Nakış yapıyordu ve keten örüyordu. Tek uğraşı şahinleri ve tazılarıydı. Bozkırda benimle karşılaştığında o kadar çok korkmuş ki neredeyse dilini yutacakmış. Doğruydu, uçurumlardan denizdeki gemileri görmüştü ama bozkırda atla ne kadar giderse gitsin insan yaşamına dair hiçbir işaret görmemişti. Yaşlı Pelagie'nin anlattığı bir efsane vardı, uçsuz bucaksız bozkırda bir kere kaybolursan bir daha geri dönemeyebilirmişsin çünkü bozkır büyülüymüş. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, benimle karşılaşana kadar bunu hiç düşünmemişti. Atmaca avcılarının dışarı gidip gitmediklerini ya da isterlerse gidip gidemeyeceklerini bilmiyordu. Pelagie'nin ona okumak için öğrettiği evdeki kitaplar bir asırlıktı.

Tüm bunları bana nadiren çocuklarda görülen bir tatlılıkla anlatmıştı. Adımı söylenmesi kolay bulmuştu ve ilk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adım Phillip olduğu için damarlarımda Fransız kanı aktığında ısrar etti. Dış dünya hakkında bir şey öğrenmek için istekli görünmüyordu ve belki ilgisini ve saygısını dadasının anlattığı hikayeler yüzünden kaybetmişti.

Hala masada oturuyorduk ve korkusuzca ayaklarımızın dibine gelen küçük tarla kuşlarına üzüm atıyordu.

Belirsiz bir şekilde gitmekten konuşmaya başladım ama duymamıştı ve bunu bilmeden önce bir hafta kalıp şahin ve tazılarla ava çıkacağıma söz vermiştim. Ayrıca Kerselec'ten yeniden gelme ve döndükten sonra onu ziyaret etme izni de aldım.

"Asla gelmezseniz ne yaparım bilmiyorum" dedi masum bir şekilde ve ilan-ı aşkımın onda yarattığı ani şokla onun içinde bazı duygular uyandırmaya hakkım olmadığını bilerek sessizce oturdum, güçlükle nefes alabiliyordum.

"Çok sık gelecek misiniz?" diye sordu.

"Çok sık" dedim.

"Her gün mü?"

"Her gün."

"Ah" diye iç çekti, "çok mutluyum. Gelip şahinlerimi görün."

Ayağa kalkıp çocukça bir masum hevesle elimi tuttu ve bir dere tarafından sınırlanmış çimenlik bir meyve bahçesine doğru yürüdük. Çimenlikte on beş yirmi tane ağaç kütüğü serpiştirilmişti-kısmen çimenliğe gömülmüştü-ve ikisi dışında hepsinin üstünde şahin vardı. Hepsi kütüklere bileklerindeki iplerle bağlanmıştı. Önlerinden tertemiz bir dere akıyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Kız görününce kuşlar yaygarayı kopardılar ama o hepsinin yanına tek tek gidip onları okşadı, bazılarını bileğine aldı ya da kösteklerini kontrol etmek için eğildi.

"Güzel değiller mi?" dedi. "Bakın, burada dişi bir şahin var. Ona 'Soysuz' diyoruz çünkü avının doğruca üstüne atılır. Bu bir mavi atmaca. Ona 'asil' diyoruz çünkü avının üstünde yükselir ve süzülüp üstten onun üstüne atılır. Bu beyaz kuş kuzeyli bir akdoğan. O da asil! Buradaki bir bozdoğan ve bu gökdoğan da bir balıkçıl avcısıdır."

Ona eski atmaca avcılığının dilini nasıl öğrendiğini sordum. Hatırlamıyordu ama çok küçükken babasının ona öğretmiş olduğunu sanıyordu.

Sonra beni uzaklaştırdı ve hala yuvadaki yavru şahinleri gösterdi. "Atmaca avcılığında onlar niais,bebek şahin diye isimlendirilir" diye açıkladı. "Bir branchier ise yuvadan henüz ayrılmış ve daldan dala atlayan demektir. Henüz tüy dökmemiş olan yavruya ise sors denir ve mue ise tutsakken tüy dökmüş olandır. Tüylerini değiştirmiş bir vahşi atmaca yakaladığımızda ona hagard deriz. Raoul ilk önce bana atmaca giydirmeyi öğretti. Nasıl yapıldığını size göstereyim mi?"

Atmacaların arasında derenin kenarına oturdu ve dinlemek için ben de ayaklarının ucuna attım kendimi.

Sonra Küçük Hanım d'Ys pembe uçlu bir parmağını kaldırdı ve ciddi bir şekilde anlatmaya başladı.

"İlk önce atmacayı yakalamalısınız."

"Ben yakalandım" diye cevap verdim.

Çok güzel bir şekilde güldü ve asil olduğum için benim giydirilmemin zor olabileceğini söyledi bana.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çoktan terbiye edildim" diye cevap verdim, "kösteğim ve çıngırağım takıldı."

Neşeyle güldü. "Ah, benim cesur atmacam; o halde çağırdığımda dönecek misiniz?"

"Sizinim" dedim ciddi bir şekilde.

Bir an sessizce oturdu. Sonra yanakları kızardı ve yeniden parmağını kaldırıp devam etti: "Dinleyin; atmaca avcılığında bahsetmek istiyorum…"

"Dinliyorum, Kontes Jeanne d'Ys."

Ama yeniden daldı ve gözleri yaz bulutlarının ötesinde bir şeye sabitlendi.

"Phillip" dedi en sonunda.

"Jeanne" diye fısıldadım.

"Tek istediğim… tek istediğim şey" diye iç çekti, "… Phillip ve Jeanne."

Elini bana uzattı ve dudaklarımı değdirdim.

"Kazanın beni" dedi ama şu an konuşan hem ruhu hem de bedeniydi.

Bir süre sonra yeniden konuşmaya başladı: "Atmaca avcılığından bahsedelim."

"Başlayın" dedim, "atmacayı yakaladık."

Sonra Jeanne d'Ys elimi iki eli arasına aldı ve sonsuz sabırla yavru atmacanın nasıl eğitileceğini, nasıl yavaş kösteğe, çıngırağa ve çağrı borusuna alışacağını anlattı bana.

"İlk önce iştahlarının iyi olması lazım" dedi, "sonra yavaş yavaş yiyeceklerini azaltırım, atmaca avcılığında buna pat deriz. Bir sürü geceden sonra kuşlar iyice acıktıklarında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kuş yemeği için öğrenmeye hazır hale gelir. Yemeği kayışın ucuna koyarım ve ben başımın etrafında ipleri çevirmeye başlar başlamaz kuş gelmeyi öğrenir. İlk önce kuş gelince yemeği yere atarım ve yemeğini yerde yer. Kısa bir süre sonra yemeği başımın etrafında çevirirken ya da onu yere atmak üzereyken kapmayı öğrenir. Bundan sonra atmacaya ava katılmayı öğretmek kolaydır ancak her zaman 'faire courtoisie á l'oiseau' cümlesini, yani kuşun avını tatmasına izin vermeyi unutma."

Atmacalardan gelen bir çığlık sözünü böldü ve yemeğin ucundaki kayışı kontrol etmek için ayağa kalktı ama kuş hala kanatlarını çırpıp çığlık atıyordu.

"Sorun ne?" dedi. "Phillip, görebiliyor musun?"

Etrafa bakındım ve ilk başta yaygaraya neden olacak bir şey göremedim ancak şimdi çığlıklar artmıştı ve tüm kuşlar kanat çırpıyordu. Sonra gözüm kızın kalktığı derenin yanındaki düz kayanın üzerine takıldı. Gri bir yılan kayanın üstünde yavaşça kayıyordu ve düz üçgen kafasındaki gözleri kara amber gibi parladı.

"Bir kara yılan" dedi sessizce.

"Zararsız, değil mi?" diye sordum.

Yılanın boynundaki siyah V şeklini gösterdi.

"Kesinlikle öldürücü" dedi, "bu bir engerek."

Yılanın düz kayanın üstünden kayıp güneş ışığının geniş sıcak bir toprak parçasına sürünmesini izledik.

Bakmak için ona doğru ilerledim ama kız bağırarak kolumu sıkıca tuttu: "Yapma, Phillip, korkuyorum.

"Benim için mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin için Phillip, seni seviyorum."

Sonra onu kollarıma alıp dudaklarından öptüm ama tek diyebildiğim şey "Jeanne, Jeanne, Jeanne" oldu. Ve kız titreyerek göğsüme başını koyarken ayağımın altındaki çimenlikte bir şey ayağıma değdi ama umursamadım. Sonra yeniden bir şey bileğime dokundu ve keskin bir acı yayıldı içime. Jeanne'nin tatlı yüzüne bakıp öptüm onu ve tüm gücümle onu kaldırdım ve benden uzağa attım. Sonra eğilip engereği bileğimden çekip aldım ve başını topuğumla ezdim. Güçsüzleştiğimi ve uyuştuğumu hissettim, yere düştüğümü hatırlıyorum. Yavaşça kapanan gözlerimle Jeanne'nin beyaz yüzünün üzerime eğildiğini gördüm ve gözlerimin feri sönerken hala kollarını boynuma dolanmış ve yumuşak yanaklarını kurumuş dudaklarıma bastırmış olduğunu hissediyordum.

Gözlerimi açtığımda korkuyla etrafıma bakındım. Jean-e yoktu. Dereyi ve düz kayayı gördüm; yanımda çimenliğin üzerinde ezilmiş engerek duruyordu ama şahinler ve kütükler gitmişti. Ayağa fırladım. Bahçe, meyve ağaçları, köprü ve duvarlı avlu da yoktu. Boş boş yosun bağlamış ve gri kalıntılara baktım, kalıntıların içinden ağaçlar büyümüştü. Uyuşmuş ayağımı sürüyerek sektim ve ilerlerken bir atmaca kalıntıların içindeki ağaçların üstünden uçtu ve süzülerek ve küçük daireler çizerek üzerimdeki bulutların arasında kayboldu.

"Jeanne, Jeanne" diye bağırdım ama sesim dudaklarımda söndü ve otların arasında dizlerimin üzerine çöktüm. Bilmeyerek Tanrı'nın iradesiyle dizlerimin üstüne çöktüğümde Meryem Anamızın taşa oyulmuş figürünü fark ettim. Soğuk taşa oyulmuş Bakire'nin kederli yüzünü gör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düm. Ayaklarındaki haçı ve dikenleri gördüm ve altındaki yazıyı okudum:

"KÜÇÜK HANIM JEANNE D'Ys'nin

RUHU İÇİN DUA EDİN,

BİR YABANCI, PHILLIP'I SEVEREK

GENÇ YAŞINDA VEFAT ETTİ.

Ö.T. 1573"

Ama mezar taşının üzerinde hala sıcak ve parfüm kokan bir kadın eldiveni duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

KAHİNİN CENNETİ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Peki ya Asma ve Aşk Ant İçilen Bir Bağ varsa
Kahinin Cennetinde bekleyen
Eyvah, Kahinin Cennetinden şüphe ettim
Benim göz çukurlarım gibi boşsa diye."

Stüdyo

Gülümseyerek "Onu dışarıdaki dünyada ara" dedi.

"Neden dışarıdaki dünya diyorsun? Benim dünyam burası, bu duvarların ve üzerimdeki cam tabaka arasında; burada yaldızlı sürahiler ve donuk mücevherli kollar, kararmış çerçeveler ve tuvaller, siyah sandıklar ve tuhaf bir şekilde oyulmuş ve mavi ve altın sarısına boyanmış yüksek arkalıklı sandalyeler arasında."

"Kimi bekliyorsun ki?" dedi ve "Geldiği zaman onu tanıyacağım" diye cevap verdim.

Şöminemde bir alev dili beyazlayan korlara sırlarını fısıldadı. Aşağıdaki caddeden ayak sesleri duydum, bir ses ve bir şarkı da.

"Peki kimi bekliyorsun?" dedi ve "Onu tanıyacağım" diye cevap verdim.

Aşağıdaki caddede ayak sesleri, bir ses ve bir şarkı ve şarkıyı biliyordum ama ne ayak seslerini ne de sesi tanıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Budala!" diye bağırdı, "şarkı aynı, ses ve ayak sesleri yıllar içinde değişir!"

Şöminede bir alev dili beyazlayan korlara sırlarını fısıldadı: "Daha fazla bekleme; geçip gittiler, aşağıdaki caddedeki ayak sesleri ve ses."

Sonra gülümseyerek "Kimi bekliyorsun? Onu dışardaki dünyada ara!" dedi.

"Benim dünyam burası, bu duvarların ve üzerimdeki cam tabaka arasında; burada yaldızlı sürahiler ve donuk mücevherli kollar, kararmış çerçeveler ve tuvaller, siyah sandıklar ve tuhaf bir şekilde oyulmuş ve mavi ve altın sarısına boyanmış yüksek arkalıklı sandalyeler arasında."

Hayalet

Geçmişin Hayleti daha ileri gidemezdi.

"Eğer doğruysa" diye iç çekti, "beni bir arkadaşta bulursun, birlikte geri dönelim. Burada, yaz göğünün altında unutursun."

Onu okşayarak, yalvararak kendime çektim; onu sardım, öfkeyle bembeyaz kesildi ama direndi.

"Eğer doğruysa" diye iç çekti, "beni bir arkadaşta bulursun, birlikte geri dönelim. Burada, yaz göğünün altında unutursun."

Geçmişin Hayleti daha ileri gidemezdi.

Feda etme

Çiçek tarlasına gittim, bazılarının yaprakları kardan daha beyazdı, bazılarının ortası sapsarıydı.

Tarlada uzaktan bir yerden bir kadın bağırdı: "Sevdiğim adamı öldürdüm!" ve bir kavanozdan yaprakları kardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha beyaz ve ortaları sapsarı olan çiçeklerin üzerine kan döküyordu.

Oraya doğru gittim ve kavanozun üzerinde bin tane isim okurken taze kan kenarından aşağı taşıyordu.

"Sevdiğim adamı öldürdüm!" diye bağırdı kadın. "Dünya susamış; şimdi kanı içsin!" Geçip gitti ve tarlada uzakta yaprakları kardan daha beyaz ve ortaları sapsarı olan çiçeklerin üzerine kan dökerken izledim onu.

Kader

Pek az insanın geçebileceği köprüye geldim.

"Geç!" diye bağırdı bekçi am ben gülerek "Daha zaman var" dedim ve bekçi gülümseyip kapıları kapattı.

Çok az kişinin geçebildiği köprüye genç ve yaşlılar geldi. Hepsi reddedildi. Boş boş durdum ve onların gürültü ve feryatlarından bıkana kadar durup onları saydım, sonra çok az insanın geçebildiği köprüye yeniden geldim.

Kapıların orada duran kalabalığın içindekiler bağrıştı: "O çok geç geldi!" ama ben gülerek "Zaman var" dedim.

"Geç!" diye bağırdı bekçi kapıdan girerken; sonra gülümseyip kapıları kapattı.

Kalabalık

Kalabalığın caddede yoğunlaştığı yerde Pierrot ile duruyordum. Tüm gözler üzerimdeydi.

"Neye gülüyorlar?" diye sordum ama siyah pelerinimden kireç tozunu silkeleyerek sırıttı. "Anlayamıyorum; maskara gibi bir şey olmalı belki de dürüst bir hırsız!"

Tüm gözler üzerime çevriliydi.

"Cüzdanını çaldı!" diye güldüler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cüzdanım!" diye bağırdım, "Pierrot, yardım et! Bir hırsız!"

Güldüler. "Cüzdanını çaldı!"

Hakikat bir ayna tutarak ileri çıktı. "Eğer dürüst bir hırsızsa" diye bağırdı Hakikat, "Pierrot bu aynayla onu bulacaktır!" ama Pierrot siyah pelerinimdeki kireç tozunu silkeleyerek sırıttı.

"Görüyorsun" dedi, "Hakikat dürüst bir hırsız, sana aynanı geri veriyor."

Tüm gözler üzerime çevriliydi.

"Hakikat'i tutuklayın!" diye bağırdım onun bir ayna değil de kaybettiğim cüzdanım olduğunu unutarak, Pierrot ile orada, kalabalığın caddede yoğunlaştığı yerde duruyordum.

Maskara

"Kız güzel miydi?" diye sordum ama o şapkasında şıngırdayan çıngırakları dinleyerek sadece kıkırdadı.

"Bıçaklanmış" diye kıs kıs güldü. "O uzun yolculuğu, tehlikeli günleri, korkunç geceleri düşün! Yıllarca onun hatırına o düşman topraklarda, hısım akrabasına özlem duyarak, ona özlem duyarak nasıl dolaştığını düşün!"

"Bıçaklanmış" diye kıs kıs güldü şapkasında şıngırdayan çıngırakları dinleyerek.

"Kız güzel miydi?" diye sordum ama şapkasında şıngırdayan çıngıraklara mırıldanarak sadece homurdandı.

"Kız onu köprüde öptü" diye kıkırdadı "ama salonda erkek kardeşinin karşılaması yüreğine dokundu."

"Kız güzel miydi?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bıçaklanmış" diye kıkırdadı. "O uzun yolculuğu, tehlikeli günleri, korkunç geceleri düşün! Yıllarca onun hatırına o düşman topraklarda, hısım akrabasına özlem duyarak, ona özlem duyarak nasıl dolaştığını düşün!"

"Kız onu köprüde öptü ama salonda erkek kardeşinin karşılaması yüreğine dokundu."

"Kız güzel miydi?" diye sordum ama şapkasında şıngırdayan çıngıraklara mırıldanarak sadece homurdandı.

Yeşil Oda

Palyaço pudralı yüzünü aynaya döndü.

"Eğer adil olmak için güzel olmak gerekiyorsa" dedi, "beyaz maskemin içinde kim benimle kıyaslanabilir ki?"

"Beyaz maskesinin içinde kim onunla kıyaslanabilir ki?" diye sordum yanımda Ölüm dururken.

"Kim benimle kıyaslanabilir ki?" dedi Ölüm, "çünkü benim benzim herkesten daha soluk."

"Çok güzelsin" dedi Palyaço pudralı yüzünü aynaya döndürürken.

Aşk Testi

"Eğer gerçekten seviyorsan" dedi Aşk "daha fazla bekleme o zaman. Ona leke sürecek bu mücevherleri ona ver ve seni leke sürülmüş biri olarak sevsin. Eğer gerçekten seviyorsan" dedi Aşk "daha fazla bekleme o zaman."

Mücevherleri aldım ve ona gittim ama kız onları ayaklarının altında çiğneyip hıçkırarak ağladı: "Bana beklemeyi öğret… seni seviyorum!"

"Eğer doğruysa o zaman bekle" dedi Aşk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

DÖRT RÜZGAR CADDESİ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gözlerini kapat
Kavuştur kollarını göğsünde,
Ve uykuda kalp ile
Şimdiye kadar tüm amaç avcılık için."

"Şarkı söylerim doğaya,
Akşamları yıldızlar, geceler gözyaşları
Uzak ufuklarda vasıl olur gün batımı,
Kalbe konuşur gökyüzü gelecekteki varlığını!"

Hayvan eşikte durdu, tetikteydi ve gerekirse kaçmaya hazırdı. Severn paletinin üzerine eğilmişti ve içeri gelmesi için elini salladı. Kedi kıpırdamadan durdu, sarı gözlerini Severn'e dikmişti.

"Pisi pisi" dedi alçak, tatlı bir sesle "içeri gel."

Kedinin kuyruğunun ucu belli belirsiz kıpırdadı.

"İçeri gel" dedi yeniden.

Görünüşe göre kedi adamın sesini güven verici bulmuştu ki yavaşça hazırlandı, gözleri hala ona sabitlenmiş haldeydi, kuyruğu sağa sola sallanıyordu.

Severn şövalesinden gülümseyerek kalktı. Kedi yavaşça onu seyretti ve adaman ona doğru yürürken gözünü bile kırpmadan Severn'in üzerine eğilmesini izledi; eli başına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değene kadar gözleriyle onu takip etti. Sonra ağzından küçük küçük mırlamalar çıktı.

Hayvanlarla iletişim kurmak uzun zamandır Severn'in adetiydi, belki de çok fazla yalnız kaldığı içindi ve "Sorun nedir, pisi pisi?" diye sordu.

Kedinin ürkek gözleri onunkilere baktı.

"Anılıyorum" dedi yavaşça, "hemen istiyorsun onu."

Sonra sessizce yürüyüp bir ev sahibinin görevlerini yerine getirmeye verdi kendini; bir fincan tabağı aldı, pencerenin yanında duran şişedeki kalan sütü içine döktü ve yere diz çökerek avucunun içine bir ekmeği ufaladı.

Hayvan kalktı ve tabağa doğru ilerledi.

Bir palet bıçağının yardımıyla ekmek parçalarını ve sütü karıştırdı ve kedi karışımı koklamak için burnunu soktuğunda geri çekildi. Kediyi sessizce izledi. Bazen tabağın kenarındaki bir lokmaya uzanırken tabak parke zeminde tıkırdıyordu ve en sonunda yemeği bitti ve kedi mor diliyle tabak cilalı bir mermer gibi parıldayana kadar her yerini yaladı. Sonra oturdu ve yavaşça arkasını adama dönerek kendini yalamaya başladı.

"Devam et" dedi Severn büyük bir ilgiyle, "buna ihtiyacın var."

Bir kulağını eğdi ama ne döndü ne de temizliğine ara verdi. Üzerindeki kir yavaşça giderken Severn doğanın aslında onu beyaz bir kedi olarak yarattığını fark etti. Kürkü hastalık ya da savaş yaralarından kaynaklı izlerle kaplıydı, kuyruğu kemikli ve omurgası keskindi. Ama sahip olduğu güzellik enerjik yalamasıyla birlikte gün yüzüne çıkıyordu ve kedi bitirene kadar bekleyip yeniden konuşmaya başla-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

dı. Kedi en sonunda gözlerini kapatıp ön patilerini göğsünün altına katlayınca yeniden yavaşça konuştu: "Pisi pisi, anlat bana dertlerini."

Kendi sesi kedinin guruldayan sesiyle bölündü, bunun kedinin mırlamak için yaptığı bir girişim olduğunu anladı. Kedinin yanaklarını okşamak için eğildi ve kedi yeniden mırlamaya başladı, sokulgan küçük bir mırlamaydı ve Severn ona "Kesinlikle çok büyümüşsün ve tüylerin yeniden çıkınca muhteşem bir kuş olacaksın" dedi. Kabaran kedi ayağa kalktı, adamın bacaklarının arasında başını onlara sürterek ve memnuniyet belirtileri göstererek dolaştı, Severn de ona çok nazik davranıyordu karşılığında.

"Peki, seni buraya hangi rüzgar attı" dedi, "buraya, Dört Rüzgar Caddesi'ne ve hoş karşılanacağın beşinci kattaki bu kapıya? Şövalemden dönüp sarı gözlerinle karşılaştığımda seni bu enine boyuna düşünülmüş kaçıştan alıkoyan şey neydi? Sen de benim bir Latin Quarter* adamı olduğum gibi bir Latin Quarter kedisi misin? Ve boynunda neden güllü bir diz bağı taşıyorsun?" Kedi kucağına tırmandı ve adam eliyle onu okşarken mırlayarak oturdu.

"Kusura bakma" diye devam etti tembel yatıştırıcı bir sesle, sesini onun mırlamasıyla uyumlu hale getirerek "nezaketsiz görünüyorsam ama bu pembe renkli diz bağını, gümüş bir kopçayla tutturulmuş ve üzerinde gül desenleri olan bu diz bağını düşünmekten kendimi alamıyorum. Kopça gümüş çünkü; ucundaki damgayı görebiliyorum, Fransa Cumhuriyeti kanunlarıyla belirlenmiş bir şey. Peki bu gül renkli ipekten dokunma ve zarif bir şekilde nakışlanmış diz bağı neden, gümüş kopçalı bu diz bağı neden senin incecik boynunda? Diz bağının sahibinin senin de sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hibin olduğunu var saydığımda düşüncesizlik mi ediyorum? Gençlik özlemiyle yaşayan, seni kendi mahrem eşyalarıyla süsleyip püsleyen yaşı geçmiş bir hanım mı? Diz bağının çevresi bunu gösteriyor, çünkü boynun ince ve diz bağı tam oturmuş. Ama sonra yeniden fark ettim ki-bir sürü şey fark ederim-diz bağı daha da genişletilebilir. Beş tane saydığım bu küçük kopçalar bunun kanıtı. Ve fark ettiğim gibi bu beş kopça yıpranmış, sanki kopçanın dili oraya takılmaya alışmış gibi. Burada boylu poslu birinden bahsediyoruz demektir."

Kedi tırnaklarını mutlu mutlu kıvırdı. Dışarda cadde çok sessizdi.

*Paris'te Sorbonne Üniversitesi yakınlarındaki Seine Nehri'nin sol tarafına düşen bir bölge. Öğrencilerin, yazarların ve sanatçıların kaldığı bir yer ama şimdilerde popüler olan bu yer turistler tarafından ziyaret de ediliyor. (Ç.N.)

Severn mırıldanmaya devam etti: "Sahiben neden seni ona her zaman gerekli olan bir şeyle süslesin ki? Hatta ona çok sık lazım olan bir şeyle. Bu ipek ve gümüş parçayı boynuna geçirmeyi nasıl başardı? Bir kapris anı mıydı, eski tombulluğunu kaybetmeden önce, ona günaydın demek için odasına şarkı söyleyerek girdiğinde mi oldu? Elbette ve yastıkların arasında doğruldu, bukleli saçları omuzlarına dökülmüştü, sen mırlayarak yatağına atladığında 'İyi günler, leydim' dedin. Ah, anlamak çok kolay" diye esnedi başını sandalyenin arkalığına yaslarken. Kedi hala mırlıyor, pençelerini adamın dizlerinin üzerinde gevşetip sıkıyordu.

"Sana onun anlatayım mı, kedi? O çok güzel, yani sahiben" diye mırıldandı tembel tembel, "ve saçı perdahlanmış altın gibi. Onun resmini çizebilirim, tuvale değil elbette,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çünkü muhteşem bir gökkuşağından daha muhteşem gölge, ton, renk ve boyaya ihtiyacım var, çünkü ihtiyacım olan renklere sadece rüyalarda ulaşılabilir. Gözlerinin mavisini bulutsuz göklerden almalıyım, düşler diyarının göklerinden. Dudaklarını uyku diyarının saraylarının bahçesindeki güllerden ve kaşlarını aya, buradaki bizim ayımızdan daha yüksek olan, düşler diyarının kristal ayına ulaşan karlı zirveleriyle dağlardan almam lazım. O... çok güzel bir kadın, sahiben."

Sözcükler dudaklarında dondu ve göz kapakları düştü.

Kedi de uykuya daldı, yanağı sıska böğrüne dönmüştü, pençeleri gevşek ve hamur gibiydi.

"Şansımıza" dedi Severn doğrulup gerinirken, "akşam yemeği saatini kaçırmışız, çünkü akşam yemeği için sana verebileceğim bir şeyim yoktu ama bir gümüş frankla bir şeyler alabiliriz."

Kedi de doğruldu, sırtını kamburlaştırdı, esnedi ve adama baktı.

"Ne alabiliriz? Salata ve kızarmış tavuk? Hayır mı? Bifteği mi tercih edersin? Elbette, bir yumurta ve biraz beyaz ekmek için şansımı deneyeceğim. Şarap da var. Senin için süt mü? Tamam. Biraz su alacağım" deyip lavabodaki kovaya yöneldi.

Şapkasını taktı ve odadan çıktı. Kedi onu kapıya kadar takip etti ve Severn kapıyı kapatınca çatlakları koklayarak ve eski binadaki her çatlaktan gelen sese kulak kabartarak oturdu.

Aşağıdaki kapı açıldı ve kapandı. Kedi ciddi görünüyordu, hatta bir an şüphelendi ve kulakları gergin bir bek-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

lentiyle dikildi. Aniden kuyruğunu dikerek kalktı ve stüdyoda sessiz bir geziye çıktı. Terebentin kasesini kokladı, aceleyle masaya gerileyip hemen üstüne çıktı ve kırmızı modelleme balmumu rulosuyla ilgili merakını da giderdikten sonra kapıya geri döndü, gözleri eşikteki çatlakta oturdu. Sonra ince bir sızlamayla miyavladı.

Severn döndüğünde ciddi görünüyordu ama neşeli ve bu neşesini açığa vuran kedi onun etrafında dolandı, sıska bedenini onun bacaklarına sürttü, coşkulu bir şekilde kafasını adamın eline kaldırdı ve sesi bir gıcırtıya dönene kadar mırladı.

Masanın üzerine kahverengi kağıda sarılı bir parça et koydu ve bir mektup açacağıyla onu dilimledi. Bir şişeden şöminenin üstündeki fincan tabağına biraz süt döktü.

Kedi tabağın önüne çöktü, aynı anda mırlayıp sütü içmeye başladı.

Severn yumurtasını pişirdi ve kediyi dilimlediği eti yemesini izlerken yumurtayı bir dilim ekmekle yedi ve bitirdiğinde lavabodaki kovadan kaseye su doldurdu, sonra kediyi kucağına alarak oturdu ve kedi hemen kıvrılıp kendini temizlemeye başladı. Severn kediyi severken yeniden konuştu.

"Kedi, sahibenin nerede yaşadığını buldum. Çok uzakta değil, burada, su sızdıran aynı bu çatının altında ama benim kimsenin yaşamadığını sandığım kuzey kanadında. Kapıcım söyledi bana bunu. Tesadüfen bu akşam neredeyse ayık. Eti aldığım Seine sokağındaki kasap seni tanıyor ve fırıncı yaşlı Cabane de gereksiz bir alayla seni tanıdı. Sahiben ile ilgili kötü şeyler anlattılar, inanamadım. Onun avare, kibirli ve zevk düşkünü olduğunu söylüyorlar; onun

BELONGS TO Kaktüs TEAM

kuş beyinli ve gamsız olduğunu söylüyorlar. Yaşlı Cabane'den ekmek olan zemin kattaki heykeltıraş bu akşam ilk defa benimle konuştu, ki her zaman birbirimize selam vermişizdir. Sahibenin çok iyi ve çok güzel olduğunu söyledi. Onu bir kere görmüş ama adını bilmiyor. Ona teşekkür ettim, neden ona sıcak bir şekilde teşekkür ettiğimi bilmiyorum. Yaşlı Cabane 'Bu lanetli Dört Rüzgar Caddesi'ne, dört rüzgar her türden kötülüğü taşır' dedi. Heykeltıraşın kafası karışmış gibi göründü ama ekmekleriyle çıkarken bana 'Onun güzel olduğu kadar iyi biri olduğuna eminim, bayım' dedi."

Kedi temizlenmeyi bitirdi ve yere yumuşacık atlayarak kapıya gitti ve kokladı. Severn onun yanına diz çöktü ve kopçayı çıkararak bir süre elinde tuttu. Bir süre sonra "Tokanın altında gümüş kopçanın üzerinde bir isim kazınmış. Güzel bir isim, Sylvia Elven. Sylvia bir kadın ismi, Elven ise bir şehrin. Paris'te, bu bölgede, her şeyden öte bu Dört Rüzgar Caddesinde isimler eskir ve mevsimlerle birlikte modası da değişir. Küçük Elven şehrini biliyorum, çünkü orada Kader'le yüzleştim ve Kader nazik değildi. Ama Elven'de Kader'in başka ismi olduğunu ve bu ismin de Sylvia olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Elven isminde beni çeken bir şey var. Bana çayırları ve temiz nehirleri anlatıyor. Sylvia ismi ise ölmüş çiçeklerin kokusu gibi beni rahatsız ediyor."

Kedi mırladı.

"Evet, evet" dedi yumuşak bir sesle, "seni geri götüreceğim. Senin Sylvia'n benim Sylvia'm değil; dünya büyük bir yer ve Elven bilinmeyen bir yer değil. Yine de zavallı

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Paris'in karanlığı ve pisliği içinde, bu eski evin kederli gölgelerinin içinde bu isimler bana sevimli geliyor."

Kediyi kollarına aldı ve merdivenlere giden sessiz koridorda yürüdü. Beş kat aşağı inip ay ışığındaki bahçeye girdi, heykeltıraşın evini geçti ve kuzey kanadının kapısına gelip kurtların kemirdiği merdivenleri geçti ve kapalı bir kapının önüne geldi. Uzun bir süre kapıyı çalıp beklerken kapının arkasında bir şey hareket etti; kapı açıldı ve içeri girdi. Oda karanlıktı. Severn eşikten geçerken kedi kollarından gölgelerin içine atladı. Dinledi ama hiçbir şey duymadı. Karanlık çok yoğundu ve Severn bir kibrit yaktı. Yanında bir masa duruyordu ve masanın üzerinde bir mum vardı. Mumu yaktı ve etrafına bakındı. Oda çok büyüktü, nakışlı perdeler asılıydı. Şöminenin üzerinde bir oymalı mermer yükseliyordu, sönmüş korların külleriyle grileşmişti. Pencerelerin yanında bir yatak duruyordu, yumuşak ve güzel yatak örtüsü cilalı zemine değiyordu. Mumu başının üzerine kaldırdı. Ayaklarının dibinde bir mendil vardı. Hafif bir parfüm kokusu geliyordu. Pencerelere döndü. Önlerinde bir kanepe vardı ve üzeri karman çormandı; ipek bir gecelik, bir yığın dantelli elbise, örümcek ağı gibi beyaz ve zariflerdi, uzun, buruşmuş eldivenler ve yerde çoraplar, küçük uçlu ayakkabılar, üstü gül desenli ve gümüş kopçalı pembe ipek bir dizbağı. Merakla ilerledi ve yatağın üzerindeki ağır örtüleri çekti. Bir an mum elinde alevlendi; sonra gözleri kadının gözleriyle karşılaştı, kocaman açılmış ve gülümsüyorlardı ve mum kadının sarı saçlarını altın gibi aydınlattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın bembeyazdı ama Severn gibi değildi; kadının gözleri çocuklarınki gibi tasasızdı ama elindeki mumun alevi titreşirken baştan ayağa titreyerek ona baktı.

En sonunda fısıldadı: "Sylvia, benim."

Yeniden "Benim" diye fısıldadı.

Onun ölmüş olduğunu anladı ve onu ağzından öptü. Gökyüzü Dört Rüzgar Caddesi'nde solarken uzun gece boyunca kedi Severn'in kucağında yumuşak patilerini gevşetip sıkarak mırladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İLK BOMBA CADDESİ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neşen yerinde olsun, Asık Suratlı ay batıyor,
Ve yeni bir Ay yavaş yavaş bize karşılığını ödüyor;
Baksana eskisi ne kadar yavan, eğri ve yorgun
Zamanla ve Hızla, gökyüzünden siliniyor."

Oda karanlıktı. Karşıdaki yüksek çatılar Aralık ayının gün ışığından geriye kalan azıcık ışığı kesiyordu. Kız sandalyesini pencereye yaklaştırdı ve büyük bir iğne seçip ipliği geçirdi ve dikmeye başladı. Sonra kucağındaki bebek elbisesini düzeltti ve eğilip ipi kopardı ve kenarda duran daha küçük iğneyi aldı. İp ve dantel parçalarını temizledikten sonra elbiseyi yeniden kucağına dikkatle uzattı. Sonra korsesinden ip geçirilmiş iğneyi çekip aldı ve düğmenin deliğinden geçirdi ama düğme ipten kaydı, eli duraksadı, ip koptu ve düğme yere düşüp yuvarlandı. Başını kaldırdı. Gözleri bacaların üzerindeki yorgun ışık huzmesine takıldı. Şehirde uzak bir yerlerden davul sesleri gibi bir gürültü geliyordu ve ötesinde, çok ötesinde ise hafif bir mırıltı, giderek büyüdü, şişti, uzaklarda kayalara vuran dalgalar gibi gümbürdedi; şimdi yeniden geriye çekildi, homurdandı, göz dağı verdi. Soğuk yoğun bir şekilde çökmüştü, kiriş ve kolonları gerip çatırdatan delici bir soğuktu ve dünün eriyen karlarını şimdi taşa çevirmişti. Aşağıdaki caddeden gelen her ses keskin ve metalikti, takunyaların takırtıları, panjurların şakırtısı ve nadir de olsa gelen insan sesi. Hava

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kurşun gibi ağırdı, sanki tabut örtüsü gibi kapkaraydı. Nefes almak acı vericiydi, hareket etmek ise işkenceydi.

Issız gökyüzünde yorgun düşmüş bir şey vardı, kararan bulutların içinde kederli bir şeyler. Dondurucu nehirle bölünmüş dondurucu şehre; kuleleri ve kubbeleriyle, rıhtımları ve köprüleriyle ve binlerce kilise kulesiyle bu muhteşem şehre nüfuz ediyordu. Meydanlara giriyor, bulvarları ve sarayları ele geçiriyor, köprülerden geçiyor ve Latin Quarter'in dar sokaklarının arasında sürünüyor, gri Aralık göğünün altında grileşiyordu. Keder, çok fazla keder. Sulu sepken kar yağıyor, kaldırımı ince kristal bir toza buluyordu. Pencere pervazlarına vuruyor ve pervazlarda birikintiler oluşturuyordu. Pencereden gelen ışık tükenmek üzereydi ve kız yeniden elindeki işe döndü. Aniden başını kaldırdı, gözlerinden buklelerini çekti.

"Jack?"

"Canım?"

"Paletini temizlemeyi unutma."

"Tamam" dedi adam ve paletini alıp sobanın önüne yere oturdu. Başı ve omuzları gölge içindeydi ama sobanın ateşi dizlerine vuruyor ve palet bıçağının kırmızı ucunu ışıtıyordu. Hemen yanında alevlerin aydınlattığı boya kutusu duruyordu. Kapağında J. TRENT, Ecole de Beaux Arts. 1870 ismi kazınmıştı.

Bu isimlerin yanına bir de Amerikan ve Fransız bayrağı işlenmişti.

Sulu sepken hala pencerelere vuruyordu, onları yıldız ve elmaslar içinde bırakıyor sonra da içerden vuran sıcak

BELONGS TO Kaktüs TEAM

havayla eriyip aşağı akıyor ve eğrelti otu gibi damarlı yapraklara benzer şekilde yeniden donuyordu.

Bir köpek inledi ve küçük patilerin pat pat sesleri sobanın arkasındaki çinkoda yankılandı.

"Jack, hayatım Herkül acıkmış mıdır sence?"

Pati sesleri sobanın arkasında yeniden geldi.

"İnliyor" diye devam etti kız sinirli bir şekilde, "ve eğer açlık yüzünden değilse o zaman…"

Sesi düştü. Yüksek bir uğultu havayı doldurdu, pencereler titredi.

"Ah Jack" diye bağırdı, "başka bir…" ama kızın sesi üzerlerindeki bulutları yırtan bir bombanın çığlığıyla boğuldu.

"Bu çok yakındı gerçekten" diye mırıldandı kız.

"Ah, hayır" diye mırıldandı adam, "muhtemelen Montmartre yakınlarına düşmüştür" dedi ve kız cevap vermediği halde adam abartılı bir kayıtsızlıkla yeniden "Latin Quarter'de yangın çıkarma zahmetine girmezler; zaten onu söndürecek bir ekipleri de yok" diye konuştu.

Bir süre sonra kız canlı bir sesle "Jack, canım, beni ne zaman Monsenyör West'in heykellerini görmeye götüreceksin?" diye sordu.

"Bahse varım" dedi adam, paletini bir kenara atıp pencereye kızın yanına yürürken "Colette bugün buradaydı."

"Neden?" diye sordu kız gözlerini kocaman açarak. Sonra "Ah, bu çok kötü! Gerçekten, erkekler her şeyi bildiklerini sandıklarında çok sıkıcı oluyorlar! Ve seni uyarıyorum,

BELONGS TO Kaktüs TEAM

eğer Monsenyör West, Colette'yi düşünecek kadar boşsa..."

Kuzeyden bir başka bomba daha atıldı, ıslık çalıp gökyüzünde titreyerek üstlerinden geçip gitti ve giderken de pencereleri zangır zangır titretti.

"Bu" diye patladı adam "gerçekten çok yakındı."

Bir süre sessiz kaldılar, sonra adam yeniden neşeyle konuştu: "Devam et Sylvia ve zavallı West'i utandır." Kız sadece iç çekip "Ah, hayatım, bu bombalara asla alışamayacakmışım gibi geliyor" dedi.

Makası elinden yere düştü; bitmemiş frakı bir kenara attı ve iki kolunu adamın boynuna dolayıp kendine çekti.

"Bu akşam dışarı çıkma Jack."

Adam kızın yüzünü öptü; "Zorundayım biliyorsun; bunu benim için zorlaştırma."

"Ama bombaları duydukça ve... ve sen şehirde dışarıda olduğunu bildikçe..."

"Ama hepsi Montmartre'ye düşüyor..."

"Beaux Arts'a da düşebilir; sen kendin iki tanesinin d'Orsay rıhtımını vurduğunu söyledin..."

"Sadece kaza..."

"Jack, acı bana! Beni de götür!"

"Peki, akşam yemeğini kim getirecek?"

Kız kalktı ve kendini yatağa attı.

"Ah, buna alışamam ve gitmek zorunda olduğunu biliyorum ama akşam yemeği için geç kalma lütfen, yalvarıyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum. Ne kadar acı çektiğimi bir bilsen! Elimde değil ve bana sabırlı olmalısın, sevgilim."

"Orası da evimiz kadar güvenli" dedi adam.

Kız, adamın onun için gaz lambasını doldurmasını izledi ve lambayı yakıp şapkayı başına geçirince kız yere atladı ve sessizce ona sarıldı. Bir süre sonra adam "Sylvia, cesaretim senin cesaretinle güç buluyor, unutma. Hadi, gitmeliyim!" dedi. Kız kıpırdamadı ve adam tekrarladı: "Gitmeliyim." Sonra kız geri çekildi ve adam kızın konuşacağını sandı ve bekledi ama kız sadece ona baktı ve sabırsız bir şekilde adam kızı öpüp "Merak etme, canım" dedi.

Son basamağa geldiğinde bir kadın kapıcının dairesinden elinde bir mektup sallayarak hoplaya zıplaya çıktı: "Monsenyör Jack! Monsenyör Jack! Bunu Monsenyör Fallowby bıraktı!"

Mektubu aldı ve kapıya dayanarak okumaya başladı:

"Sevgili Jack,

"Sanırım Braith'in hiç parası yok ve de Fallowby'nin de olmadığından eminim. Braith parasız olmadığına yemin ediyor, Fallowby ise olduğuna, kendi kararını kendin verebilirsin. Bir akşam yemeği için planım var ve eğer işe yararsa sizi de içeri aldıracağım.

Saygılarımla,

WEST."

Not: Fallowby, Hartman ve çetesini sallamış, Tanrı'ya şükür! Burada hoş olmayan bir şey var, ya da sadece cimri olabilir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Notun notu: Eskisinden de daha umutsuzca aşığım ama bana tenezzül bile etmeyeceğine eminim."

"Tamam" dedi Trent gülümseyerek kapıcıya, "peki Cottard Baba nasıl?"

Yaşlı kadın başını sağa sola salladı ve dairedeki perdeli yatağı gösterdi.

"Cottard Baba" diye bağırdı neşeyle, "bugün yaran nasıl?"

Trent yatağa doğru gitti ve perdeleri kaldırdı. Yaşlı bir adam eskimiş çarşafların arasında yatıyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Trent.

"Daha iyiyim" diye tekrarladı bitap düşmüş adam ve bir an sonra "Hiç haber var mı, Monsenyör Jack?" diye sordu.

"Bugün dışarı çıkıyorum. Bir şey duyarsam sana söylerim, sanki yeterince şey duymuyormuşum gibi" diye kendi kendine mırıldandı. Sonra yüksek sesle "Neşelen, daha iyi görünüyorsun."

"Ya hücum?"

"Ah, hücum, o bu hafta. General Trouchu dün gece emirleri verdi."

"Korkunç olacak."

"Mide bulandırıcı olacak" diye düşündü Trent, caddeye çıktı ve köşeyi dönüp Seine sokağına doğru gitti; "Katliam katliam, peh! Gitmediğim için mutluyum."

Cadde neredeyse ıssızdı. Birkaç kadın lime lime askeri pelerinlere sarılmış buz tutmuş kaldırımda yürüyordu ve perişan bir sokak çocuğu bulvarın köşesindeki açık lağım deliğinin üstünde dolaşıp duruyordu. Belindeki ip paçavra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıyafetlerini tutuyordu. İpin ucunda bir fare asılıydı, hala sıcaktı ve kan akıyordu.

"Orada bir tane daha var" diye bağırdı Trent'e, "onu vurdum ama kaçtı."

Trent karşıya geçti ve sordu: "Ne kadar?"

"Şişman bir tanesinin çeyreği iki frank; St. Germain pazarında bu fiyata veriyorlar."

Şiddetli bir öksürük lafını kesti ama eliyle yüzünü sildi ve Trent'e kurnaz gözlerle baktı.

"Geçen hafta bir fareyi altı franka alıyordun ama" ve çirkin bir şekilde yemin etti, "fareler Seine sokağından kaçtılar ve şimdi onları yeni hastanenin orada öldürüyorlar. Sana bunu yedi franka veririm; St. Louis sokağında on franka satabilirim."

"Yalan söylüyorsun" dedi Trent, "bu köşede eğer insanları dolandırmaya çalışırsan sana söyleyeyim insanlar seni de farelerini de kovar."

Yalandan ağlıyor gibi görünen sokak çocuğuna bakarak durdu. Sonra gülerek ona bir frank fırlattı. Çocuk yakaladı parayı ve ağzında kontrol ederek lağım deliğinin etrafında döndü. Bir an çömeldi, kıpırdamadan tetikte, gözleri lağımın ızgarasında durdu, sonra ileri fırlayıp oluğa bir taş attı ve Trent onu lağımın ağzında cırlayarak kıvranan geri farenin işini bitirmesi için bıraktı.

"Braith'in de sonu böyle olabilir" diye düşündü, "zavallı küçük adam" ve aceleyle Beaux Arts'ın pis pasajına döndü ve soldaki üçüncü eve girdi.

"Monsenyör evde" dedi yaşlı kapıcı titrek bir sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ev mi? Köşedeki demir karyola ve yerdeki demir leğen ve ibrik dışında tamamen boş bir çatı katıydı.

West gizemli bir şekilde göz kırparak kapıda göründü ve Trent'e girmesi için işaret etti. Isınmak için yatakta resim yapan Braith başını kaldırdı, güldü ve el sıkıştı.

"Haber var mı?"

Baştan savma soruya her zamanki gibi cevap verildi: "Sadece top."

Trent yatağa oturdu.

"Nereden buldun onu?" diye sordu, leğende duran yarısı yenmiş tavuğu göstererek.

West sırıttı.

"Milyoner misiniz, siz ikiniz yoksa? Öt bakalım."

Biraz utanmış görünen Braith "Ah, o West'in maceralarından biri" diye başladı ama hikayeyi kendisinin anlatacağını söyleyen West onun sözünü kesti.

"Kuşatmadan önce, biliyorsun, , Alman-Amerikan varyetesine burada, bir tipe, şişman bir bankacıya tavsiye mektubum vardı. Elbette, mektubu sunmayı unuttum ama bu sabah bunun iyi bir fırsat olduğuna karar verip ona uğradım.

"Hain rahat içinde yaşıyor, şömine oğlum, bekleme odasında şömine var! Uşak en sonunda mektubu götürmeye karar verdi ve beni girişte bekleterek gitti, bundan hiç hoşlanmadım, ben de ilk odaya girdim ve şöminenin yanındaki masanın üzerindeki yemekleri görünce neredeyse bayılıyordum. Uşak aşağı indi, çok küstahtı. Hayır, ah, hayır, efendisi evde değilmiş ve açıkçası şu an tavsiye mektupla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rını kabul edecek zamanı yokmuş; kuşatma ve bir sürü işle ilgili sıkıntılar falan…

"Uşağa bir tekme attım, masadan bu tavuğu aldım, boş tabağa kartımı bıraktım ve uşağa Prusya domuzu diyerek muzaffer bir şekilde dışarı çıktım."

Trent kafasını sağa sola salladı.

"Hartman'ın sık sık orada akşam yemeği yediğini söylemeyi unuttum ve kararımı verdim" diye devam etti West. "Tavuğa gelince, yarısı Braith ve benim, diğer yarısı da Colette'nin ama elbette benim yarımı yememe yardım edebilirsin çünkü aç değilim."

"Ben de aç değilim" diye başladı Braith ama Trent önündeki kızarmış yüzlere gülümseyerek bakıp başını salladı: "Ne saçmalık! Benim asla aç olmadığımı bilirsiniz!"

West tereddüt etti, kızardı ve sonra Braith'in hakkından biraz koparak ama kendisininkinden yemeyerek iyi geceler diledi ve Serpente sokağı numara 407'ye koşturdu, orada Colette isimli güzel bir kız yaşıyordu ve onun yanaklarındaki gülleri nerden aldığını yalnızca Tanrı bilirdi, çünkü kuşatma yoksulları kötü vurmuştu.

"Tavuk onu neşelendirir ama bence kız West'e aşık" dedi Trent. Sonra yatağa doğru yürüyüp "Sana ne kadar kaldığını görüyor musun, ihtiyar, hile yok ama?"

Öteki bocaladı ve kızardı.

"Hadi, eski dostum" diye ısrar etti Trent.

Braith döşeğin altından bir çanta çıkardı ve ona dokunan bir içtenlikle çantayı Trent'e uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yedi tane oğul" diye saydı, "beni yoruyorsun! Neden bana gelmiyorsun ki? Bu lanet olası şeyi alıyorum, Braith! Sana kaç kere aynı şeyi söylemek zorundayım? Param olduğu zaman bunu paylaşmak benim görevim ve senin görevin ve her Amerikalının görevi de parayı benimle paylaşmak! Bunu kaç kere açıklayacağım? Bir sentin bile olamaz, şehir abluka altında ve Amerikalı Bakanın elleri Alman döküntüleriyle dolu ve başka nelerle Tanrı bilir! Neden makul bir şekilde davranmıyorsun?"

"Ben… ben davranacağım Trent ama bu bir zorunluluk, belki de geri ödemenin bir parçası asla olamam, fakirim ve…"

"Elbette bana ödeyeceksin! Eğer tefeci olsaydım yeteneğini rehin alırdım güvence için. Zengin ve ünlü olduğunda…"

"Yapma, Trent…"

"Tamam, daha fazla üçkağıt yok."

Çantanın içine bir düzine altın para koydu ve döşeğin altına yeniden iterken Braith'e gülümsedi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On altı."

Trent elini hafifçe arkadaşının omzuna koydu. "Ben yirmi iki yaşındayım ve bir dedenin haklarına sahibim senin üzerinde. Yirmi bir olana kadar ne dersem onu yapacaksın."

"Kuşatma o zamana kadar biter, umarım" dedi Braith gülmeye çalışarak ama yüreklerindeki "Ne kadar Tanrım, ne kadar daha sürecek?" sorusuna o aralık gecesinin fırtına bulutlarını delip geçen bir fişeğin feryadıyla karışık verildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Serpentine sokağındaki bir evin kapısında duran West öfkeli bir şekilde konuşuyordu. Hartman'ın bundan hoşlanıp hoşlanmadığını umurunda olmadığını söylüyordu; ona söylüyordu, onunla tartışmıyordu.

"Kendine Amerikalı mı diyorsun!" diye bağırdı, "Berlin ve cehennem o tür Amerikalılarla dolu. Ceplerin beyaz ekmek, biftek ve otuz dolarlık bir şişe şarapla dolu avare avare Colette'ye geliyorsun ve Braith'in yaptığı gibi ki yarı aç geziyor, Amerikan Seyyar Hastanesi ve Kamu Yardımı'na bir dolar vermeye gücün yetmiyor!"

Hartman kaldırım taşına geriledi ama West peşinden gitti, yüzü allak bullaktı. "Sakın hemşerim olduğunu söylemeye cüret etme" diye homurdandı, "hayır, hatta ne de sanatçıyım falan deme! Sanatçılar, insanların yemeğini fareler gibi yemekten başka hiçbir şey yapmayan Halk Savunması'nın hizmetinde parazit olarak kullandırtmaz! Ve sana bir şey diyeyim" deyip sesini alçalttı, çünkü Hartman iğne yemiş gibi irkilmişti, "Alsatian Birahanesi'nden ve oraya dadanan kendini beğenmiş suratlı hırsızlardan uzak dursan iyi edersin. Onların şüphelilere ne yaptığını biliyorsun!"

"Yalan söylüyorsun, seni köpek!" diye bağırdı Hartman ve elindeki şişeyi West'in yüzüne savurdu. West onun boğazına anında sarıldı ve onu duvara doğru iterek kötü bir şekilde sarstı.

"Şimdi beni dinle" dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Sen zaten bir şüphelisin ve yemin ediyorum ki sen kesinlikle maaşlı bir ajansın! Böylesi haşereleri kontrol etmek benim işim değil ve seni ele vermeye niyetim yok ama şunu anla! Colette senden hoşlanmıyor ve ben sana tahammül edemi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorum, eğer seni bir daha bu sokakta görürsem hoş olmayan şeyler yapacağım. Defol, seni kaypak Prusyalı!"

Hartman cebinden bir bıçak çıkardı ama West hemen onu aldı elinden ve su oluğuna fırlattı. Bunu gören bir sokak çocuğu kahkahalara boğuldu ve sessiz sokakta kakırdayarak koştu. Sonra her yerdeki pencereler açıldı ve açlıktan ölmek üzere olan şehirde neden insanların kahkaha attığını bilmek isteyen bitkin yüzler göründü.

"Bu bir zafer mi?" diye mırıldandı biri.

"Şuna bak" diye bağırdı West, Hartman kaldırımda kendini toparlarken. "Bak, seni sefil! Şu yüzlere bak!" ama Hartman ona öyle bir baktı ki o bakışı asla unutmadı ve hiçbir şey demeden yürüyüp gitti. Aniden köşede beliren Trent merakla West'e baktı. West kapıyı işaret ederek "İçeri gel; Fallowby yukarıda" dedi.

"O bıçakla ne yapıyorsun?" diye sordu Fallowby, o ve Trent stüdyoya girerken.

West yaralı eline bakıyordu, hala sıkı sıkı bıçağı tutuyordu ama "Kazara kendimi kestim" dedi, bıçağı bir köşeye attı ve parmaklarındaki kanı yıkadı.

Şişman ve tembel Fallowby hiçbir yorum yapmadan onu izledi ama Trent ne olduğunu yarı tahmin ederek, yüzünde gülümsemeyle Fallowby'ye doğru yürüdü.

"Senin için kemik getirdim!" dedi.

"Nerede? Açım" diye cevap verdi Fallowby iştahla ama yüzü asılan Trent ona dinlemesini söyledi.

"Bir hafta önce sana ne kadar avans verdim?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Üç yüz seksen frank" dedi öteki pişmanlıkla kıvranarak.

"Nerede?"

Fallowby bir sürü açıklama yapmaya başladı ama Trent hemen sözünü kesti.

"Biliyorum; çar çur ettin; her zaman çar çur edersin. Kuşatmadan önce ne yaptığın zerre beni ilgilendirmiyor: Zengin olduğunu ve paranı istediğin gibi harcama hakkın olduğunu biliyorum ve genel konuşursak beni ilgilendirmediğini de biliyorum. Ama şimdi beni ilgilendiriyor, çünkü öyle ya da böyle bu kuşatma bitene kadar ben sana daha fazlasını vermedikçe paran olmayacak. Elimdekini paylaşmak isterdim ama onun sokağa atıldığını görmek istemiyorum. Ah, evet, elbette bana geri ödeyeceğini biliyorum fakat mesele bu değil; her neyse, bu arkadaşlarının fikri, ihtiyar, dünyevi zevklerden biraz uzak durman çok da kötü olmaz senin için. Sen bu açlığa mahkum iskeletler şehrindeki bir ucubesin!"

"Daha doğrusu şişmanım" diye itiraf etti.

"Paran olmadığı doğru mu?" diye sordu Trent.

"Evet, doğru" diye iç çekti öteki.

"St. Honore sokağındaki rosto yiyen domuz, hala orada mı?" dedi Trent.

"Ne?" diye kekeledi cılız olan.

"Ah, ben de öyle düşünmüştüm! O domuzun önünde en azından on kere coşmuş bir şekilde yakaladım seni!"

Sonra gülerek Fallowby'ye yirmi franklık tomarları uzatırken "Eğer bunlarda lüks harcamalara gidecekse bundan

BELONGS TO Kaktüs TEAM

sonra kendi başınasın" dedi ve lavaboda elini saran West'e yardım etmek için yanına gitti.

West sargıya düğüm atamıyordu ve "Tavuğu Colette'ye götürmek için dün senin ve Braith'in yanından ayrıldığımı hatırlıyorsundur."

"Tavuk! Yüce Tanrım!" diye inledi Fallowby.

"Tavuk" diye yineledi West, Fallowby'nin üzüntüsünün tadını çıkararak, "Ben, şey, ben işlerin değiştiğini söylemeliyim. Colette ve ben... evleneceğiz..."

"Ne... peki ya tavuk?" diye homurdandı Fallowby.

"Kapa çeneni!" diye güldü Trent ve kolunu West'in koluna geçirip merdivenlere doğru yürüdüler.

"Zavallı küçük şey" dedi West, "düşünsene bir haftadır yakacak bir odun parçası bile yokmuş ve bana söylememiş çünkü onun benim kil heykelim için gerektiğini düşünmüş. Vay anasını! Bunu duyduğumda o sırıtan kilden periyi parçalara ayırdım ve geri kalan donabilir ve asılabilir!" Bir dakika sonra ürkerek ekledi: "Aşağı inip iyi akşamlar dilemek istemez misin? Numara 17."

"Evet" dedi Trent ve kapıyı yavaşça arkasından kapatıp dışarı çıktı.

Üçüncü katta durdu, bir kibrit yaktı, soluk renkli kapıların üzerine baktı ve numara 17'nin kapısını çaldı.

"George, sen misin?" Kapı açıldı.

"Ah, kusura bakmayın Monsenyör Jack, sizi Monsenyör West sandım" deyip kıpkırmızı oldu. "Ah, duymuşsunuz galiba. İyi dilekleriniz için çok teşekkür ederim ve birbiri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mizi çok seveceğimizden eminim... ve Sylvia'yı ziyaret edip ona söylemek için can atıyorum ve..."

"Ve ne?" diye güldü Trent.

"Çok mutluyum" diye iç çekti kız.

"West altın kalplidir" dedi Trent ve sonra neşeyle, "Bu akşam senin ve George'nin bize yemeğe gelmenizi istiyorum. Küçük bir ikram, yarın Sylvia'nın eğlencesi var, biliyorsun. On dokuz oluyor. Thorne'ye yazdım ve Guernalecs, kuzenleri Odile ile gelecek. Fallowby tek başına geleceğine söz verdi" diye ekledi.

Kız daveti utanarak kabul etti, Sylvia'ya bir sürü sevgi dolu selam gönderdi ve Trent iyi geceler diledi.

Sokağa çıkıp hızlı hızlı yürüdü, çünkü çok soğuktu ve la Lune sokağına kestirmeden girip Seine sokağına çıktı. Kış soğuğu çökmüştü ama gökyüzü açıktı ve sayısız yıldız gökyüzünde parlıyordu. Bombardıman daha da şiddetlenmişti, Prusya topçu birliğinden gelen sürekli atışlar, Mont Valerien'den gelen ağır darbelerle kesiliyordu.

Bombalar kayan yıldızlar gibi izler bırakarak gökyüzünde yükseliyordu ve geriye bakmak için döndüğünde Issy Kalesi'nden atılan roketler ufku mavi ve kırmızıya boyuyor, Kuzey kalesi şenlik ateşi gibi yanıyordu.

"Haberler iyi!" diye bağırdı bir adam St. Germain Bulvarı'nda. Sanki sihirli bir şekilde sokaklar insanla doldu, küçülmüş gözleriyle titreyen, çene çalan insanlarla.

"Jacques!" diye bağırdı biri. "Loire Ordusu!"

"Eh! Dostum, en sonunda geldi! Söylemiştim! Söylemiştim ben! Yarın... bu gece... kim bilir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğru mu? Bu bir hücum mu?"

Birisi "Ah Tanrım, bir hücum... ve oğlum?" dedi. Bir başkası "Seine'ye mi? Dediklerine göre Loire Ordusu'nun işaretlerini Pont Neuf'tan görebilirmişiz" diye bağırdı.

Trent yanında duran bir çocuk sürekli olarak "Anneciğim, anneciğim, yarın beyaz ekmek yiyebilir miyiz?" deyip duruyordu ve yanındaki yaşlı bir adam söyleniyor, sallanıyor, titreyen ellerini göğsüne vurup deli gibi kendi kendine mırıldanıyordu.

"Doğru olabilir mi? Haberi kim duymuş? Buci sokağındaki ayakkabıcı bir seyyar satıcıdan duymuş, o da Ulusal Muhafızlarda yüzbaşı olan bir akıncıdan."

Trent kalabalığı Seine sokağından nehre kadar takip etti.

Gökyüzüne roket ardına roket atılıyordu ve şimdi Montmartre'den top sesleri geliyor ve Montparnasse'deki topçu birlikleri bu gürültüye katılıyordu. Köprü insanla dolmuştu.

Trent sordu: "Loire Ordusu'nun işaretlerini kim görmüş?"

"Onları bekliyoruz" oldu cevap.

Kuzeye doğru baktı. Aniden Arc de Triomphe'nin kocaman silueti topların parıltısına karşı kara bir heykel gibi atıldı. Silahların patlaması rıhtıma kadar geldi ve köprüyü salladı.

Yeniden Point du Jour tarafından gelen bir ışık ve ağır bir patlama köprüyü salladı ve tüm doğu kuleleri gökyüzüne kırmızı ışık gönderirken parıldayıp çatırdadı.

"İşaretleri gören var mı?" diye sordu yeniden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekliyoruz" oldu cevap.

"Evet, bekliyoruz" diye mırıldandı arkadaki bir adam, "bekliyoruz, hasta, aç, soğuktan donmuş haldeyiz ama bekliyoruz. Bu bir hücum mu? Seve seve giderler. Açlıktan ölecekler mi? Açlıktan ölecekler. Teslim olmayı düşünmek için zamanları yok. Kahramanlar mı, bu Parisliler? Bana cevap ver, Trent!"

Amerikan Gezici Hastanesi'nin cerrahı döndü ve köprünün korkuluklarını gözleriyle taradı.

"Haber var mı?" diye sordu Trent mekanik bir sesle.

"Haber mi?" dedi doktor, "hiç bilmiyorum; buna vaktim de yok. Bu insanlar neyin peşinde?"

"Loire Ordusu'nun Mont Valerien'den işaret verdiğini söylüyorlar."

"Zavallılar." Doktor bir an etrafına bakındı ve sonra "O kadar rahatsız ve endişeliyim ki ne yapacağımı bilmiyorum. Son hücumdan sonra zavallı küçük birliğimizde sadece elli sıhhiye aracı çalışmıştı. Yarın başka bir hücum olacak ve sizlerin karargaha gelmenizi isterim. Gönüllülere ihtiyacımız olabilir. Madam nasıl?" diye sordu aniden.

"Eh" diye cevap verdi Trent, "ama her geçen gün daha da asabileşiyor. Şu an yanında olmam gerekir."

"Dikkat et ona" dedi doktor, sonra insanlara sert bir bakış atıp "Artık duramıyorum, iyi geceler!" dedi ve mırıldanarak hızla uzaklaştı: "Zavallılar!"

Trent korkuluklara yaslandı ve arkları gözleyerek kara nehre baktı. Akıntıyla birlikte taşınan siyah objeler taş sütunlara gürültüyle çarpıyor, bir an olduğu yerde dönüyor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve sonra karanlıkta hızla uzaklaşıyordu. Marne'dan gelen buz kütleleri.

Suya bakarak dururken bir el dokundu omzuna. "Merhaba, Southwark!" diye bağırdı arkasına dönerken, "burası senin için tuhaf bir yer!"

"Trent, sana söyleyeceklerim var. Burada durma, Loire Ordusu'na da inanma." Amerikan Elçiliği ataşesi kolunu Trent'in koluna geçirdi ve onu Louvre'ye doğru sürükledi.

"O zaman bu da bir başka yalan!" dedi Trent acı acı.

"Daha kötüsü, Elçilik'te biliyoruz, bundan bahsedemem. Ama sana söyleyeceğim şey bu değil. Bu öğleden sonra bir şey oldu. Alsatian Lokantası'na gidildi ve Hartman adında bir Amerikalı tutuklandı. Onu tanıyor musun?"

"Kendine Amerikalı diyen bir Alman tanıyorum, adı Hartman."

"İki saat önce tutuklandı. Onu vuracaklar."

"Ne!"

"Elbette Elçilik onun vurulmasına izin veremez ama kanıtlar o yönde."

"Bir casus mu?"

"Odasında bulunan evraklar kesin görünüyor ayrıca yakalandığında Halk Yiyecek Komitesi'nde dolandırıcılık yaptığını da söylüyorlar. Oranları elliye çıkarmış, nasıl yaptı bilmiyorum. Burada Amerikalı bir sanatçı olduğunu iddia ediyor ve Elçilik'te bunu dikkate almamız gerekiyor. Tatsız bir durum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Böyle bir zamanda insanları dolandırmak sadaka kutusundan çalmaktan daha kötüdür" diye bağırdı Trent öfkeyle. "Bırak vursunlar onu!"

"O bir Amerikan vatandaşı."

"Evet, ah evet" dedi Trent acı acı. "Amerikan vatandaşlığı değerli bir ayrıcalık her şaşı gözlü Alman..." Öfkesinde boğuldu, konuşamadı.

Southwark içtenlikle ellerini sıktı. "Bir şey yapılamaz, leşe sahip çıkmalıyız. Korkarım ki onu Amerikalı bir sanatçı olarak tanımlamak için çağrılabilirsin" dedi derin çizgilerin yer ettiği yüzündeki hafif bir gülümsemeyle ve Cours la Reine boyunca yürüyüp gitti.

Trent bir an sessizce küfretti ve sonra saatine baktı. Yedi olmuştu. "Sylvia endişelenecek" diye düşündü ve hızla nehre doğru yürüdü. Kalabalık hala titreyerek köprüde bekliyordu, acınası bir topluluktu, Loire Ordusu'nun işaretlerini gözlemek için gece vakti bekliyorlardı: yürekleri her bir silah gümbürtüsüyle çarpıyor, kulelerden gelen ışıkla gözleri parlıyor ve atılan roketlerle umutları artıyordu.

İstihkamların üzerinde kara bir bulut asılı duruyordu. Ufuktan ufka topların dumanı titreşen şeritler gibi uzanıyordu, şimdi burçları kaplıyor ve kubbelerin üstüne çöküyor, şimdi sokaklardaki flamaları ve şeritleri dalgalandırıyor, şimdi evlerin tepesine tırmanıyor, rıhtımları, köprüleri ve nehri sülfürlü bir sisle sarmalıyordu. Ve duman örtüsü içinde topların ışıkları oynaşırken zaman zaman üstte bir aralıktan, yıldızlarla bezeli dipsiz bir kara tonozu görünüyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Seine sokağına, o ıssız sokağa döndü, panjurlar kapanmıştı ve sokak lambaları yanmıyordu. Biraz gergindi ve bir iki kere altıpatları olmasını diledi içinden ama karanlıkta yanından sıvışarak geçip giden bedenler tehlikeli olamayacak kadar açlıktan zayıf düşmüşlerdi ve rahatsız edilmeden evinin kapısına vardı. Ama orada biri boğazına sarıldı. Buzlu kaldırımın üzerinde kendisine saldıranla birlikte defalarca yuvarlandı, çocuğun boynuna bir kement geçirmişti ve sonra kendini çekerek ayağa fırladı.

"Ayağa kalk" diye bağırdı Trent ötekine.

Yavaşça ve tedbirli bir şekilde küçük bir sokak çocuğu kendini yerden kaldırdı ve Trent'e tiksintiyle baktı.

"Güzel temiz bir tuzak" dedi Trent, "yaşına göre küstahça bir davranış! Yanlış adama dek geldin! O ipi bana ver!"

Çocuk elindeki kemendi tek kelime etmeden ona uzattı.

Trent bir kibrit yaktı ve kendisine saldırana baktı. Dünkü fare katili çocuktu bu.

"Hım! Demek öyle" diye mırıldandı.

"Sen misin?" dedi çocuk sessizce.

Baldırı çıplağın küstahlığı, aşırı cüretkarlığı Trent'in nefesini kesti.

"Biliyor musun, seni küçük velet," diye nefes aldı, "senin yaşındaki hırsızları vuruyorlar?"

Çocuk sakin bir yüzle Trent'e döndü. "Vur, o zaman."

Bu çok fazlaydı, topukları üzerinde döndü ve oteline girdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

El yordamıyla ışıksız merdivende çıkarak en sonunda kendi katına vardı ve karanlıkta kapısını bulmaya çalıştı. Stüdyosundan sesler geliyordu, West'in şen kahkahası ve Fallowby'nin kıkırdamaları ve nihayet kapının tokmağını bulup kapıyı itti ve bir an ışıktan gözleri kamaşarak durdu.

"Merhaba Jack!" diye bağırdı West, "insanları yemeğe çağırıp bekletecek kadar harika bir insansın. Fallowby açlıktan ağlıyor..."

"Kapa çeneni" dedi öteki, "belki bir hindi almak için dışarı çıkmıştı."

"Adam boğazlamak için çıkmış, kemendine baksanıza!" diye güldü Guernalec.

"Yani böylece senin parayı nerden bulduğunu öğrendik!" diye ekledi West, "François Baba çok yaşa!"

Trent herkesin elini sıktı ve Sylvia'nın soluk yüzüne güldü.

"Geç kalmak istememiştim; bombardımanı izlemek için bir süre köprüde durdum. Endişelendin mi, Sylvia?"

Kız gülümsedi ve mırıldandı: "Ah, hayır!" ama eliyle Trent'in elini tuttu ve titreyerek sıktı.

"Masaya!" diye bağırdı Fallowby ve ağzından neşeli bir çığlık çıktı.

"Yavaş ol" dedi Thorne, "evsahibi değilsin, biliyorsun."

Colette'le gevezelik eden Marie Guernalec atılıp Thorne'un kolunu tuttu ve Monsenyör Guernalec Odile'nin koluna girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Trent ciddi bir şekilde eğilip kolunu Colette'ye uzattı, West Sylvia'nın koluna girdi ve Fallowby gergin bir şekilde arkalarından geldi.

"Masanın etrafında üç kere Fransa Milli Marşı'nı söyleyerek yürüyün" dedi Sylvia ve "ve Monsenyör Fallowby masada elleriyle vurarak ritim tutacak."

Fallowby yemekten sonra söylenmesini önerdi ama protestosu şarkı söyleyen koronun içinde boğuldu...

"Silah başına!

Taburları oluşturun!"

Odada marşı söyleyerek dolanıyorlardı:

"Marş! Marş! İleri!"

Onlar tüm güçleriyle marşı söylerken Fallowby huysuz bir şekilde masada elleriyle tempo tutuyor, bu egzersizin iştahını açacağını umut ederek kendini teselli ediyordu. Siyah ve sarımsı renkli Herkül yatağın altına kaçmış, oradan havlayıp uluyordu, en sonunda Guernalec onu oradan çıkardı ve Odile'nin kucağına koydu.

Herkes yerine oturduğunda "Ve şimdi" dedi Trent ciddi bir sesle, "dinleyin!" ve menüyü okumaya başladı.

Kuşatma altındaki Paris usulü

Et Çorbası

-

Balık

Izgarada Sardalye

(Beyaz Şarap)

-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Roti (Kırmızı Şarap)

Hücum usulü Taze Biftek

-

Sebzeler

Konserve Fasulye,

Konserve Bezelye,

İrlanda Patatesi,

Türlü

-

Soğuk Mısırlı Biftek

Garibaldi usulü Güveçte

Kuru Erik

-

Tatlı

Kuru erik-Beyaz

Ekmek

Kuş üzümlü jöle

Çay-kahve

Likör

Pipo ve sigara.

Fallowby deli gibi el çırpıyordu ve Sylvia çorbayı ikram etti.

"Lezzetli değil mi?" diye iç içekti Odile.

Marie Guernalec mest olmuş gibi içti çorbasını.

"Hepten ata benzemiyor ve ne dedikleri umurumda değil, atın eti biftek gibi değil" diye fısıldadı Colette, West'e. Çorbasını bitiren Fallowby çenesini ovmaya başladı ve çorba kasesine baktı.

"Biraz daha ister misin, eski dostum?" diye sordu Trent.

"Monsenyör Fallowby daha fazla alamaz" dedi Sylvia, "bunu kapıcıya ayırdım." Fallowby gözlerini balığa çevirdi.

Izgarada pişirilmiş sıcak sardalyeler büyük bir başarıydı. Diğerleri yerken Sylvia elinde çorbayla alt kata yaşlı kapıcı ve karısının yanına indi ve kıpkırmızı olmuş ve nefes nefese bir halde aceleyle yukarı çıkıp Trent'e mutlu bir gülümseme atarak sandalyesine oturduğunda genç adam ayağa kalktı ve masaya sessizlik çöktü. Bir an Sylvia'ya baktı ve onu daha önce hiç bu kadar güzel görmediğini düşündü.

"Hepiniz biliyorsunuz" diye başladı, "bu gün karımın on dokuzuncu yaş günü..."

Heyecanla kabaran Fallowby, Odile ve Colette'nin korkusuyla bardağını başının üzerinde dolaştırdı, komşuları, Thorne, West ve Guernalec bardaklarını alkış tufanından önce üç kere doldurdu.

Bardaklar Sylvia için üç kere dolup boşaldı ve itiraz etmesine karşın bir kez de Trent için.

"Bu olmadı" diye bağırdı, "bir sonraki sefer bardaklarımızı ikiz cumhuriyetler, Fransa ve Amerika'ya kaldıralım mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cumhuriyetlere! Cumhuriyetlere!" diye bağırdılar ve bardaklar "Yaşasın Fransa! Yaşasın Amerika! Yaşasın Ulusumuz!" nidaları arasında boşaldı.

Sonra West'e gülümseyen Trent yeniden bardağını kaldırdı: "Mutlu bir çifte!" ve herkes anladı; Sylvia uzanıp Colette'yi öperken Trent West'in önünde eğildi.

Biftek daha sakin bir ruh hali içinde yenildi ve bitip de bir kısmı aşağıdaki yaşlı insanlar için ayrıldığında Trent bağırdı: "Paris'e için! Yıkıntılarından ayağa kalksın ve işgalcisini yensin!" hep birden bağırdılar ama Prusyalıların silahlarının monoton gürültüsü içinde bir anlığına bağrışları boğuldu.

Pipolar ve sigaralar yakıldı ve Trent, kızların kahkahaları ya da Fallowby'nin kıkırdamaları tarafından kesilen etrafındaki canlı sohbeti dinledi bir an. Sonra West'e döndü.

"Bu gece bir hücum olacak" dedi. "Amerikan Seyyar Hastanesi'nin cerrahını gördüm buraya gelmeden ve sizinle konuşmamı istedi benden. Her türlü yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

Sonra sesini alçaltıp İngilizce konuşmaya başladı: "Ben yarın sabah hastaneye gideceğim. Elbette hiç tehlikesi yok ama bunu Sylvia'dan saklamalıyız."

West başını olur anlamında salladı. Bunu duyan Thorne ve Guernalec söze girip yardım teklif ettiler ve Fallowby homurdanarak gönüllü oldu.

"Tamam" dedi çabucak Trent, "şimdilik bu kadar ama yarın sabah sekizde hastanenin merkezine gelin."

İngilizce sohbetten rahatsız olan Sylvia ve Colette ne hakkında konuştuklarını sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir heykeltıraş genellikle neyden konuşur?" diye bağırdı West gülerek.

Odile sitemkar bir şekilde Thorne'ye, nişanlısına baktı.

"Sen Fransız değilsin, biliyorsun ve bu savaş seni ilgilendirmez" dedi Odile ağırbaşlı bir şekilde.

Thorne uysal görünüyordu ama West öfkeli bir erdem havası sezdi kadında.

"Bence" dedi Fallowby'ye, "insan Yunan heykel sanatının güzellikleri hakkında kendi ana dilinde, açıkça şüphelenilmeden tartışabilir."

Colette ağzını eliyle kapatıp Sylvi'ya dönerek "Korkunç derecede yalancılar, bu erkekler" diye mırıldandı.

"Hastane kelimesinin her iki dilde aynı olduğunu düşünüyorum" dedi Marie Guernalec şımarık bir tavırla, "Sylvia, Monsenyör Trent'e sakın güvenme."

"Jack" diye fısıldadı Sylvia, "söz ver bana..."

Stüdyonun kapısı çalınınca kızın sözü yarım kaldı.

"Gel!" diye bağırdı Fallowby ama Trent ayağa fırladı ve kapıyı açıp dışarı baktı. Sonra telaşla içerdekilerden özür dileyip hole çıktı ve kapıyı kapattı.

Döndüğünde homurdanıyordu.

"Ne oldu, Jack?" diye sordu West.

"Ne mi oldu?" diye yineledi Trent, "ne olduğunu söyleyeyim sana. Amerikan Bakanlığı'ndan bir mesaj aldım, hemen gitmemi ve serseri bir hırsızı ve bir Alman casusunu hemşeri ve kardeş bir sanatçı olarak tanımlamam isteniyor!"

"Gitme" dedi Fallowby.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Gitmezsem onu hemen vuracaklar."

"Vursunlar" diye homurdandı Thorne.

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hartman!" diye bağırdı West heyecanlı bir şekilde.

Sylvia yüzü kireç gibi fırladı ayağa ama Odile onu kolundan tuttu ve sandalyeye oturturken "Sylvia bayıldı... oda çok sıcak... biraz su getirin" dedi.

Trent hemen getirdi.

Sylvia gözlerini açtı ve bir dakika sonra ayağa kalkıp Marie Guernalec ve Trent'in yardımıyla yatak odasına geçti.

Ayrılma zamanı gelmişti, herkes gelip Trent'in elini sıktı ve Sylvia'nın uyumasını ve iyi olmasını umduklarını söylediler.

Marie Guernalec ayrılırken gözlerini Trent'inkinden kaçırdı ama kızla içtenlikle konuştu ve yardımı için teşekkür etti.

"Ne olursa, Jack, tamam mı?" dedi West oyalanırken ve geri kalanlara yetişmek için aceleyle merdivenleri indi.

Trent tırabzana dayandı, arkadaşlarının ayak seslerini ve konuşmalarını dinledi ve aşağı kapı güm diye kapatılınca tüm ev sessizliğe gömüldü. Dudaklarını ısırıp karanlığa bakarak oyalandı; sonra sabırsız bir hareketle "Deliyim ben!" diye mırıldandı ve bir mum yakarak yatak odasına girdi. Sylvia yatakta yatıyordu. Üzerine eğilip kızın alnındaki bukleleri okşadı.

"Daha iyi misin, sevgili Sylvia?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Kız cevap vermedi ama gözlerini onunkilere dikti. Bir an bakışları buluştu ancak o bakışta gördüğü şey yüreğini kanattı ve elleriyle yüzünü kapatarak oturdu.

Kız en sonunda konuştu, sesi değişmiş ve gerilmişti, daha önce hiç duymamıştı bu sesi ve ellerini indirip sandalyesinde dimdik oturup dinledi.

"Jack, en sonunda geldi. Ondan korkuyordum ve titriyordum, ah, kaç kere gecenin bir yarısı yüreğimde bu ağırlıkla uyandım ve sen bunu öğrenmeden ölmem için yalvardım! Çünkü seni seviyorum Jack ve gidersen yaşayamam. Seni kandırdım; seni tanımadan önce oldu bu ama beni Lüksemburg'da ağlarken bulduğun ve benimle konuştuğun ilk günden beri Jack, sana her düşüncem ve hareketimle sadıktım. Seni ilk gördüğüm andan beri sevdim ve sana bunu söyleyemedim, beni bırakırsın diye korktuğum için ve aşkım büyüdükçe ve ah, acı çektim ama yine de sana söyleyemedim. Ve şimdi biliyorsun ancak en kötüsünü bilmiyorsun. O... şimdi... neden umursayayım ki onu? Acımasızdı... ah, çok acımasızdı!"

Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Devam mı etmeliyim? Sana anlatmalı mıyım, düşünemiyor musun, ah, Jack..."

Trent hiç kıpırdamadı; gözleri ölü gibi boş bakıyordu.

"Ben... ben çok gençtim, hiçbir şey bilmiyordum ve o dedi ki, dedi ki beni seviyormuş..."

Trent ayağa kalktı, mumu söndürdü ve odaya karanlık çöktü.

St. Sulpice'nin çanları saati bildiriyordu ve kız doğrulup öfkeli bir telaşla konuşmaya başladı: "Bitirmeliyim! Beni

BELONGS TO Kaktüs TEAM

sevdiğini söylediğinde sen… sen bana hiçbir şey sormadın ama o zaman bile çok geçti ve beni ona bağlayan başka bir hayat sonsuza kadar seninle benim aramda durmalı! Çünkü söylediği diğeri var ve bu iyi. O ölmemeli, onu vuramazlar, diğerinin hatırına!"

Trent kıpırdamadan oturuyordu ama düşünceleri bitmez tükenmez bir girdap gibi dönüp duruyordu.

Sylvia, onunla öğrenci hayatını paylaşan, kuşatmanın o öldürücü ıssızlığına onunla birlikte hiç şikayet etmeden katlanan küçük Sylvia; çok düşkün olduğu o narin, mavi gözlü kız, kaprislerine katlanıp şaka yollu takıldığı ya da şefkat gösterdiği kız, ona duyduğu tutkulu adanmışlıkla bazen Trent'in sabrını yitirmesine neden olan bu kız, karanlıkta ağlayarak yatan aynı Sylvia olabilir miydi?

Sonra dişlerini sıktı. "Ölsün! Ölsün!" ama sonra Sylvia'nın hatırına ve diğerinin hatırına… Evet, gidecekti, gitmeliydi, görevi ondan önce geliyordu. Ama Sylvia… ona eskisi gibi davranamazdı ve şimdiden hafif bir korku onu ele geçirmişti, her şey söylenmişti. Titreyerek bir ışık yaktı.

Orada yatıyordu, bukleli saçları yüzüne dağılmıştı, küçük beyaz ellerini göğsüne bastırmıştı.

Trent onu terk edemezdi ama kalamazdı da. Daha önce kızı sevdiğini hiç bilmiyordu. Kız onun için bir yoldaş, karısıydı sadece. Ah, şimdi onu tüm kalbi ve ruhuyla seviyordu ve bunu çok geç olduğunda anlamıştı. Çok mu geçti? Neden? Sonra diğerini düşündü, onu bağlayan, o yaratığa sonsuza dek bağlı olan, hayatı tehlikede olanı düşündü. Küfrederek kapıya atıldı ama kapı açılmadı yoksa onu geri mi itmişti, kilitlemiş miydi? Sonra yatağın yanına diz

BELONGS TO Kaktüs TEAM

çöktü ve hayatında olan hiçbir şeyi onun hayatının hatırına bırakamayacağını anladı.

Amerikan Elçiliği Sekreteri ile Hapishane'den çıktığında saat sabah dörttü. Bir grup insan Amerikan Bakanlığı'nın arabasının etrafında toplanmıştı, araba hapishanenin önünde duruyordu, atlar ayaklarını yere vuruyor, buzlu sokakta ön ayakları ile yeri eşeliyor, kürklere sarınmış sürücü arabanın üstünde oturuyordu. Southwark, Sekreter'in arabaya binmesine yardım etti ve geldiği için ona teşekkür ederek Trent'in elini sıktı.

"Alçak herif nasıl da baktı" dedi, "tanıklığın bir tekmeden bile kötüydü ama şimdilik postu kurtardı ve karışıklıkları önledi."

Sekreter iç çekti. "Üzerimize düşeni yaptık. Şimdi bırakalım onun casusluğunu onlar kanıtlasın ve biz kendimizi ondan kurtardık. Atla, Yüzbaşı! Çabuk ol, Trent!"

"Yüzbaşı Southwark'la konuşmam gerekiyor, ona mani olmayacağım" dedi Trent aceleyle ve sesini alçaltarak "Southwark, bana yardım et. Alçak herifin hikayesini biliyorsun. Biliyorsun… çocuk onun evinde. Onu al ve benim evime getir, eğer adam vurulursa onun için bir ev sağlarım" dedi.

"Anlıyorum" dedi yüzbaşı ciddi bir sesle.

"Hemen yapar mısın?"

"Derhal" diye cevap verdi.

İçtenlikle el sıkıştılar ve sonra Southwark, Trent'e takip etmesini işaret ederek arabaya bindi fakat sonra başını hayır anlamında sallayarak "Hoşça kal!" dedi ve araba hareket etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arabayı caddenin sonuna kadar gözleriyle takip etti, sonra kendi mahallesine doğru yürüdü ama bir iki tereddütlü adımdan sonra durdu ve sonunda tam tersi yöne doğru döndü. Bir şey, belki de biraz önce mahkumla yüzleştiğinde onu görmek midesini bulandırmıştı. Düşüncelerini toplamak için yalnızlığa ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Akşamki olaylar onu korkunç şekilde sarsmıştı ama çekip gidebilir, unutabilir, her şeyi gömebilirdi ve sonra yeniden Sylvia'ya dönerdi. Hızla yürümeye devam etti ve bir süre acı veren düşünceler kaybolur gibi oldu fakat Arc de Triomphe'nin altında nefes nefese durduğunda her şeyin acılığı ve iğrençliği, evet, boşa harcanmış tüm hayatı şiddetli bir acıyla geri dönmüştü. Dehşetli bir korku ifadesiyle mahkumun suratı gözlerinin önünde gölgelerin içinde büyüyordu.

Kalbi sıkışmış bir halde heykelin altında bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, zihnini meşgul etmeye çalışıyor, heykelin taşına kazındığını bildiği kahramanların ve savaşların isimlerini okumak için heykelin kornişlerine göz atıyordu ancak Hartman'ın kül rengi, korkuyla sırıtan yüzü sürekli onu takip ediyordu! Korku muydu yoksa zafer miydi yüzündeki ifade? Bu düşünceyle boğazına bıçak dayanmış biri gibi sıçradı ama meydanın etrafında hızlı bir turdan sonra geri geldi ve kendi sefilliğiyle hesaplaşmak için oturdu.

Hava soğuktu fakat yanakları utancın öfkesiyle alev alev yanıyordu. Utanç mı? Tesadüfen anne olmuş bir kızla evlendiğim için miydi? Onu sevmiş miydi? Bu sefil bohemlik onun hayattaki sonu ve amacı mıydı o zaman? Gözlerini yüreğinin sırlarına çevirdi ve korkunç bir hikaye okudu; geçmişin hikayesini ve bir utanç dalgası yüzünü kaplarken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başı sürekli bir ağrıyla zonkluyor, yüreği geleceğin hikayesi için küt küt atıyordu. Utanç ve rezalet.

Düşüncelerinin acılığını uyuşturmaya başlamış olan rehavetten en sonunda kurtulup başını kaldırdı ve etrafına bakındı. Sokaklara ani bir sis çökmüştü; heykel sisin içinde boğulmuştu. Eve gidecekti. Tek başınalığın neden olduğu büyük bir korku sardı içini. Ama yalnız değildi. Sisin içi hayaletlerle dolmuştu. Etrafındaki sisin için hareket ediyorlar, kemerlerin altından geçip kayboluyorlardı ve sisten diğerleri havalanıyor, hızla yanından geçiyor ve sisin içinde kayboluyorlardı. Yalnız değildi, çünkü hemen yanında toplanmış ona dokunuyor, önünde birikiyor, yanından, arkasından onu sıkıştırıyorlardı, sonra onu yakalayıp sisin içinde onu da yanlarında götürdüler. Karanlık bir yoldan inip sokaklar ve ara sokaklar boyunca ilerlediler ve konuştuklarında sesleri etraflarını saran buhar gibi donuklaşıyordu. En sonunda ön tarafta taş bir bank ve kocaman demir parmaklıklı bir kapı sisin içinde yükseldi. Yavaşça ve daha da yavaşlayarak kol kola, omuz omza süzüldüler. Tüm hareket durmuştu. Ani bir esinti sisi kıpırdattı. Dalgalandı ve anaforlandı. Nesneler daha da belirginleşti. Bir solukluk yağmur yüklü bulutların uçlarına değerek ufka doğru ilerledi ve bin tane süngüden mat kıvılcımlar resmetti. Süngüler... her yerdelerdi, sisi yarıyor ya da sisin altındaki çelik nehirlerinde akıyordu. Taş duvarın ve toprağın üstünde büyük bir silah yerleştirilmişti ve silahın etrafında insanlar siluetler gibi hareket ediyordu. Aşağıda, geniş bir süngü nehri demir parmaklıklı kapıdan çıkıp gölgeli düzlüğe giriyordu. Daha da aydınlandı. Yüzler yürüyen kütlenin içinde daha belirginleşti ve birini tanıdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sensin, Philippe!"

Şahıs başını çevirdi.

Trent bağırdı: "Benim için de yer var mı?" ama öteki kolunu belli belirsiz elveda anlamında salladı ve geri kalanla gitti. Sonra süvari birliği geçmeye başladı, bölük bölük karanlığın içinde çoğalıyorlardı; sonrasında topçu birliği, bir sıhhiye aracı, yeniden süngülerin sonsuz safları. Yanında bir zırhlı süvari ağzından buhar çıkan atının üstünde oturuyordu ve ön tarafta atlı bir grup subayın içinde bir general gördü, paltosunun astragan yakası kanı çekilmiş yüzüne doğru kalkıktı.

Yanındaki bazı kadınlar ağlıyordu ve bir tanesi bir askerin heybesine bir somun kara ekmek koymaya çalışıyordu. Asker ona yardım etmeye çalıştı ama torbanın ağzı düğümlenmişti ve tüfeği onu rahatsız ediyordu, bu yüzden Trent onu tutarken kadın torbanın ağzını açtı ve göz yaşıyla tamamen ıslanmış ekmeği içine soktu. Tüfek ağır değildi. Trent silahı son derece kullanışlı buldu. Süngü keskin miydi? Onu da denedi. Sonra ani bir özlem, bir ateş, hükmeden bir arzu onu esir aldı.

"Baykuş!" diye bağırdı bir sokak çocuğu parmaklı kapıya tırmanırken, "hala o eski adam mısın?"

Trent başını kaldırdı ve fare katili yüzüne güldü. Ama asker tüfeği yeniden alıp ona teşekkür ettiğinde birliğini yakalamak için aceleyle koştu ve kapının oradaki kalabalığın içine daldı.

"Gidiyor musun?" diye sordu bir denizciye, asker su oluğuna oturmuş ayağını bandajlıyordu.

"Evet."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Sonra bir kız, sadece bir çocuktu, onu elinden tuttu ve kapıya bakan bir kafeye götürdü. Kafenin içi askerlerle doluydu, bazıları beyaz ve sessizce yerde oturuyor, bazıları da deri kaplı kanepelerin üzerinde horulduyordu. Hava eksi ve boğucuydu.

"Seç!" dedi kız, küçük acıyan bir hareketler, "gidemezler!"

Yerdeki elbise yığının içinde bir kaput ve kep buldu.

Kız onun sırt çantasını, şarjörünü ve kemerini takmasına yardım etti ve dizlerinde tutarak tüfeği nasıl doldurması gerektiğini gösterdi ona.

Teşekkür edince kız ayağa kalktı.

"Sen bir yabancısın!"

Bir an bakıştılar. Sonra iç çekerek, Trent eğildi ve kızı öptü. "Fransa için dua et, ufaklık" diye mırıldandı ve kız soluk bir gülümsemeyle tekrar etti: "Fransa ve sizin için Monsenyör."

Caddeye koştu, oradan da kapıya. Dışarı çıkar çıkmaz bir safa girdi ve yol boyunca omzuyla kendine yol açtı. Bir onbaşı geçti yanından, ona baktı, yeniden geçti ve sonunda bir subayı çağırdı. "Sen 60. Bölüğe aitsin" diye homurdandı onbaşı Trent'in kepinin üstündeki sayıya bakarken.

"Çetecilerin bize bir yararı olmaz" diye ekledi subay, Trent'in siyah pantolonlarını görünce.

"Bir yoldaş olarak gönüllü olmak istiyorum" dedi Trent ve subay omuz silkip devam etti yoluna.

Hiç kimse ona dikkat etmedi, bir ya da iki asker sadece onun pantolonuna şöyle bir baktı. Yol vıcık vıcık çamurdu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve çamur tekerler ve nallar tarafından yarılmıştı. Önündeki bir asker ayağını buz tutmuş bir teker izine çarptı ve inleyerek yolun kenarına ayağını sürüyerek çekildi. Her iki taraflarındaki düzlükler eriyen karla grileşmişti. Orda burada üzerinde kırmızı haçların olduğu beyaz flamalar taşıyan sökülmüş arabalar duruyordu. Sürücü bazen eski şapkası ve cübbesiyle bir papaz, bazen de sakat kalmış bir gezgin oluyordu. Bir keresinde Yardımsever Kızkardeşler tarafından sürülen bir araba geçti. Duvarlarında kocaman delikler olan ve her bir penceresi boş olan sessiz evler sıralanmıştı yol boyunca. Biraz daha ileride, tehlikeli bölgede orada burada donmuş tuğla yığını ya da karla kaplı kararmış mahzenler dışında insan yaşamına dair hiçbir şey yoktu.

Arada sırada Trent arkasında gelen ve ayakkabısının arkasına basan adamdan rahatsız oldu. Bunun en sonunda kasıtlı yapıldığına karar verince azarlamak için döndü ve Beaux Arts'dan tanıdığı bir öğrenci ile karşı karşıya kaldı. Trent ona dik dik baktı.

"Hastanede olduğunu sanıyordum!"

Diğeri çenesindeki bandajı göstererek başını hayır anlamında salladı.

"Konuşamıyorsun galiba. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Yaralı adam sırt çantasını karıştırdı ve bir parça kara ekmek çıkardı.

"Yiyemiyor, çenesi dağılmış, ekmeği onun için çiğnemeni istiyor" dedi yanındaki asker.

Trent ekmek parçasını aldı ve lokma lokma dişleriyle koparıp çiğnedikten sonra karnı aç adama verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zaman zaman atlı askerler ön tarafa hızla giderken onları çamur içinde bırakıyordu. Sisle kaplı ıpıslak çayırlarda yapılan soğuk ve sessiz bir yürüyüştü. Demiryolunun diğer yakasında onlara paralel ilerleyen başka bir kol daha vardı. Trent onları seyretti; kasvetli bir kütleydi, bazen belirgin bazen belirsiz, şimdi de sisin içinde püf diye yok olmuşlardı. Bir keresinde yarım saat kadar onları gözden kaybetti ama yeniden ortaya çıktıklarında küçük bir hattın koldan ayrıldığını, ortaya doğru ilerleyip sonra hızla batıya döndüğünü gördü. Aynı anda ön tarafta sisin içinde sürekli bir çatırtı geldi kulağına. Diğer hatlar koldan dağılmaya başladılar, doğuya ve batıya dönüyorlardı ve çatırtı hiç aralıksız devam ediyordu. Bir birlik dörtnala geçti ve yanındakilerle onlara yol açmak için geriye çekildiler. Kendi birliğinin sağ tarafında bir hareketlenme oldu ve sisin içinde ilk patlayan şey bir tüfek sesi oldu ve top sesleri güçlü bir gümbürtü kopardı sonrasında. Bir subay bir şeyler bağırarak dörtnala yanlarından geçti ancak Trent ne dediğini anlayamadı fakat öndeki sırların kendi sırasından aniden ayrıldığını ve alacakaranlıkta kaybolduklarını gördü. Önlerdeki çatırtı sürekli bir çarpışmaya döndü. Gergin bir bekleyişti. Trent arkadaki adam için biraz ekmek çiğnedi ve bir süre sonra adam daha fazla istemediğini başıyla göstererek Trent'e geri kalanı yemesini işaret etti. Bir onbaşı ona brendi ikram etti ve Trent alıp içti ama küçük şişeyi vermek için döndüğünde onbaşının yerde yattığını gördü. Korku içinde yanındaki askere döndü, adam omuzlarını silkip konuşmak için ağzını açtı ama bir şey ona çarptı ve aşağıdaki çukura yuvarlanarak düştü. O anda atlı subaylardan biri birliğe geri dönüp tekmeler savurarak sağa sola saldırdı. Bir adam yuvarlanıp yere düştü; bir başkasının göğsüne tekme

BELONGS TO Kaktüs TEAM

geldi ve safların arasında doğru uçtu. Subay mahmuzlarını vurdu ata ve korkudan titreyerek durduğu ön saflara geri döndü. Ağır top ateşi yaklaşmaya devam ediyordu. Atını yavaşça süren bir subay aniden atın üzerinde yığıldı ve atının yelesine yapıştı. Botlarından biri kıpkırmızı olmuş ve kan damlayarak ayağından sarkıyordu. Sonra sisin içinde ön sıradaki askerler koşarak gelmeye başladı. Yollar, tarlalar, hendekler erkeklerle doluydu ve pek çoğu koşarken düşüyordu. Bir an atlıların ötedeki sisin içinde hayaletler gibi at sürdüklerini sandı ve arkasındaki bir adam korkunç bir şekilde küfredip kendisinin de onları gördüğünü ve onların Alman mızraklı süvarilerini olduğunu söyledi fakat tabur kıpırdamadan duruyordu ve sis yeniden çayırların üzerine çöktü.

Albay ciddi bir şekilde atının üstünde oturuyordu, kurşun şeklindeki kafası paltosunun kürklü yakasının içine gömülmüştü, şişman bacakları mahmuzları içinde atın karnına yapışmıştı.

Borazancılar çalmaya hazır bir şekilde etrafına yığılmıştı ve arkasında soluk mavi ceketli bir subay sigara içiyor ve hafif süvarilerin yüzbaşısıyla sohbet ediyordu. Ön taraftaki yoldan dörtnala gelen bir atın sesi duyuldu ve düzenli bir şekilde albayın yanında atını durdurdu, albay kafasını geriye geçirmeden ona geri çekilmesini işaret etti. Sonra sol taraftan bir bağırtıyla son bulan karman çorman bir mırıltı gelmişti. Bir hafif süvari rüzgar gibi geçti, peşinden de başkaları ve onların arkasından bölük bölük geldiler sisin içinden. O anda albay geriye döndü, borazancılar borularını çaldı ve tüm tabur güçlükle toprak yolda ilerledi, hendeklerin üzerinde aştı ve ıslak çayırlarda yürümeye başla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Trent neredeyse kepini kaybediyordu. Bir şey kafasından kapıp almıştı, bir ağaç dalı olduğunu sandı. Bir sürü yoldaşı çamur ve buzun içine yuvarlandı ve onların kaydığını sandı Trent. Bir tanesi önüne düştü ve ona yardım etmek için durdu ama ona dokunduğunda adam çığlık atmaya başladı, bir subay "İleri! İleri!" diye bağırınca o da yoluna devam etti koşarak. Siste uzun bir yürüyüştü ve sık sık tüfeğinin yerini değiştirmek zorunda kalıyordu. En sonunda demiryolunun gerisine gizlendiklerinde etrafına bakındı. Harekete geçme, çaresiz bir fiziksel mücadele ve çarpışma ihtiyacı hissetmişti. Kendini kitlelerin içine atmak ve sağa sola koşturmak için bir arzu kavurmuştu yüreğini. Ateş etme, ince sivri süngüsünü kullanmak için içinde bir özlem uyanmıştı. Bunu beklememişti. Bitap düşmeyi, mücadele etmeyi ve kolunu kaldıramayacak hale gelene kadar savaşmayı istemişti. Sonra da eve gitmeyi. Bir adamın taburun yarısının hücumda öldüğünü söylediğini duydu ve bir başkasının toprak yolda bir cesedin üstünü aradığını gördü. Hala sıcak olan cesedin üzerinde garip bir üniforma vardı ama çivili miğferin birkaç metre uzakta yattığını gördüğünde bile ne olduğunu anlamamıştı.

Albay atının üzerinde sol tarafta birkaç metre ilerde duruyordu, gözleri kızıl kepinin altında parlıyordu. Trent onun bir subaya verdiği cevabı duydu: "Bunu kaldırabilirim ama bir başka hücum, borazan çalması için bile yeterince adamım kalmaz."

"Prusyalılar burada mıymış?" diye sordu Trent, saçındaki kanı temizleyen bir askere.

"Evet. Hafif süvariler onları temizlemiş. Biz de çapraz ateşte kaldık."

BELONGS TO Kitkiss TEAM

"Yolda bir bölüğü destekliyoruz" dedi bir başkası.

Sonra tabur toprak yolda çoğaldı ve demiryolu hattı boyunca ilerledi. Trent pantolonun paçalarını kıvırıp onları yün çoraplarının içine soktu fakat yeniden durdular ve bazı adamlar sökülmüş demir yoluna oturdu. Trent Beaux Arts'-dan yaralı arkadaşına bakındı. Kendi yerinde yüzü bembeyaz bir şekilde duruyordu. Ağır top ateşi daha da korkunçlaştı. Bir an sis aralandı. Önlerde ilk taburun demiryolunda ve yolun her iki tarafındaki birliklerin hareketsiz durduğunu şöyle bir gördü ve sonra sis yeniden çökerken davullar çalmaya ve borazanların sesi en uçtaki sol taraftan gelmeye başladı. Birliklerinde içinde huzursuz bir hareket oldu, albay kolunu kaldırdı, davullar gürledi ve tabur sisin içinde hareket etti. Ön tarafa yakınlardı çünkü ilerlerken tabur ateşe başlamıştı. Sıhhiyeciler toprak yolda koşturup duruyorlardı ve hayaletler gibi geçip gidiyorlardı. En sonunda en öndelerdi, çünkü herkes hareket ve kaos halindeyken sisin içinde çığlıklar, inlemeler ve parçalayan yaylım ateşi geliyordu. Bombalar her yere düşüyor, toprak yolda patlıyor, donmuş çamuru parçalıyordu. Trent korkmuştu. Bilinmeyenden korkmaya başlamıştı, karanlıkta parçalanıyor ve alev alev yanıyordu bir şeyler. Patlayan topların gümbürtüsü midesini bulandırdı. Ağır top fırtınası toprağı hallaç pamuğu gibi atarken sisin turuncu mat bir renkle aydınlandığını görebildi. Çok yakındaydı, emindi çünkü albay "İleri!" diye bağırmıştı ve ilk tabur ileri atıldı. Savaşın nefesini hissediyordu, korkudan titredi ama devam etti. Öndeki korku dolu bir yaylım ateşi onu dehşete düşürdü. Sisin içinde bir yerde insanlar bağırıyordu ve üstünden kan süzülen albayın atı dumanın içine daldı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Tam önünde gerçekleşen bir başka patlama ve gümbürtü neredeyse onu serseme çevirmişti ve sendeledi. Sağındaki tüm adamlar düşmüştü. Başı dönüyordu; sis ve duman onu taşa çevirmişti. Dayanak bulmak için elini uzattı ve bir şey yakaladı. Bir silah arabasının tekeriydi ve arabanın arkasındaki bir adam ona doğru atılıp bir tokmakla kafasına vurmaya çalıştı ama boğazına saplanan bir süngüyle çığlık atarak geri düştü ve Trent onu öldürdüğünü anladı. Mekanik bir şekilde tüfeğini almak için eğildi ama süngü kanlı elleriyle çimleri koparan adama saplıydı hala. Midesi bulandı ve top arabasına yaslandı. Etrafındaki herkes savaşıyordu şimdi ve hava duman ve terle doluydu. Birisi onu arkadan, biri de önden yakaladı ancak diğerleri geri dönüp ya onları yakaladı ya da yumruk darbeleriyle yere serildiler. Süngüler tak tak tak sesleri onu çileden çıkarıyordu ve tokmağı kapıp parçalara ayrılana kadar kör gibi her yere vurdu onu.

Bir adam kolunu boynuna doladı ve onu yere serdi ancak onunla boğuştu ve dizlerinin üzerine kalktı. Bir yoldaşının topu ele geçirdiğini gördü ve sonra kafasının topun altında ezildiğini; albayın tepe taklak çamura düştüğünü gördü; sonra bilincini kaybetti.

Kendine geldiğinde demir yolu üzerinde yatıyordu. Her yanını bağıran, küfreden ve sise doğru kaçan insanlar çevirmişti ve ayaklarının üzerine kalkarak sendeleye sendeleye onları takip etti. Çenesi bandajlı bir yoldaşa yardım etmek için bir keresinde durdu, adam konuşamıyordu ama bir süre koluna yapışarak gitti, sonra buz tutmuş bataklıkta düşüp öldü; yine inleyen bir başkasına daha yardım etti,

BELONGS TO Kharkiv TEAM

adam "Trent, ben Philippe" diyordu ki ani bir yaylım ateşi onu canından etti.

Buz gibi rüzgar tepelerden esip sisi lime lime ediyordu. Bir an pis bir gülümsemeyle güneş Vincennes'in çıplak ormanlarının üzerinden göründü, kan pıhtısı gibi topların dumanı içinde daha da aşağılara, kana doymuş ovanın üzerine battı.

St. Sulpice'nin çan kulesi gece yarısını vurduğunda Paris kapıları bir zamanlar ordu olan asker parçalarıyla dolup taşıyordu.

Geceleyin şehre somurtkan, çamura bulanmış, açlık ve yorgunluktan bayılmak üzere olan bir sürü olarak girdiler. İlk başta küçük bir düzensizlik vardı ve kapıdaki kalabalık birlikler buz tutmuş caddelerde tam düzen ilerlerken sessizce ayrıldılar. Saatler geçtikçe karmaşa da arttı. Daha da hızlanarak, alay ardına alay, batarya ardına batarya kalabalıklaştılar, atlar daldı içeri, cephane arabaları sarsıla sarsıla geldi, ön saftan geriye kalanlar kapılara hücum etti, süvari ve topçu birlikleri önce geçmek için büyük bir karmaşaya neden oldu. Hemen arkalarından piyadeler geldi sendeleyerek; şurada ise bir alaydan geriye kalan iskelet düzenli sıra oluşturmak için yürüyor, seyyar askerlerden oluşan gürültücü bir grup sokaklara doğru akıyor, sonra başlarında subaylar olmayan süvariler, topçular ve birlikler ve askerleri olmayan subaylar kargaşa içinde dolaşıyor, bir dizi sıhhiye aracı ağır yüklerinin altında tekerleri gıcırdayarak geliyordu.

Perişan haldeki kalabalık bakınıp duruyordu.

Tüm gün boyunca sıhhiye araçları geldi durdu ve tüm gün boyunca bitap düşmüş kalabalık inledi ve bariyerlerin

BELONGS TO Kaktüs TEAM

yanında titreyip durdu. Öğlene doğru kalabalık kapılardan itibaren tüm meydanı doldurarak ve içlerdeki istihkamlara doluşarak on katına kadar ulaştı.

Öğleden sonra dörtte Alman taburları aninden sisin içine gömüldüler ve bombalar hızla Montparnasse'ye düşmeye başladı. Dördü yirmi geçe iki roket Bac sokağındaki bir evi vurdu ve bir dakika sonra ilk bomba Latin Quarter'a düştü.

West korku içinde geldiğinde Braith yatakta resim yapıyordu.

"Aşağı insen keşke; sokağa bir bomba isabet etti ve korkarım bu akşam yağmacılar bizi ziyaret edecek."

Braith yataktan fırladı ve bir zamanlar palto olan bir elbise parçasına sarındı.

"Yaralanan var mı?" diye sordu paçavraya dönmüş bir çarşafla uğraşırken.

"Hayır. Colette bodruma saklanıyor ve kapıcı istihkamlara kaçtı. Eğer bombardıman devam ederse işler bayağı kötüleşecek. Bize yardım edebilirsin..."

"Elbette" dedi Braith ama Serpente sokağına varıp orada West'in bodrumuna ulaşan geçide dönünce West ona seslendi: "Jack Trent'i gördün mü bugün?"

"Hayır" dedi Braith rahatsız görünerek, "Gezici Hastane Merkezi'nde de yoktu."

"Sylvia'yla ilgilenmek için evde kaldı, sanırım."

Ara sokağına sonundaki bir evin çatısına bir bomba düştü ve patlamasıyla birlikte sokağa arduaz ve alçı yağdı. Bir ikinci bomba bacayı vurdu, bahçeye düştü ve peşinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tuğlalar indi yere yağmur gibi; bir başkası yan sokakta kulakları sağır edercesine patladı.

Geçitte hızla ilerleyip bodruma giden basamaklara vardılar. Burada Braith yeniden durdu.

"Jack ve Sylvia'nın iyi olup olmadığına bir koşu gidip baksam olmaz mı? Akşam olmadan geri dönerim."

"Hayır. İçeri gir ve Colette'yi bul, ben giderim."

"Hayır, hayır, ben gideyim, tehlike yok."

"Biliyorum" diye cevap verdi West sakin bir sesle ve Braith'i ara sokağa sürükleyerek bodrumun merdivenlerini gösterdi. Demir kapı kapalıydı.

"Colette! Colette!" diye seslendi. Kapı içeri doğru açıldı ve kız onları karşılamak için merdivenlere atıldı. Bir an onların arkasında bakınan Braith korkuyla bir çığlık atıp onları bodruma itti, arkalarından kendisi de içeri atladı ve demir kapıyı güm diye kapattı. Birkaç saniye sonra dışarıdaki şok edici bir gürültü menteşeleri sarstı.

"Buradalar" diye mırıldandı West bembeyaz suratla.

"O kapıya" dedi Colette sakin bir sesle, "hiçbir şey olmaz."

Braith demir kapıyı inceledi, şimdi dışardan gelen darbelerle sarsılıyordu. West gergin bir şekilde Colette'ye baktı ama o hiç endişeli görünmüyordu ve bu West'i rahatlattı.

"Burada çok zaman harcayacaklarını sanmıyorum" dedi Braith, "bodrumları sadece alkol için yağmalarlar bence."

"Tabi değerli şeylerin buralara gömüldüğünü duyana kadar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama buraya gömülmüş bir şey yok değil mi?" diye bağırdı Braith gergin bir sesle.

"Ne yazık ki var" diye homurdandı West. "O pinti ev sahibim..."

Dışardan gelen bir gürültü ve akabinde gelen bir bağırtı sözünü kesti; sonra üst üste gelen vuruşlarla keskin bir çatırtı duyuldu, bir metalin çatırdamasıyla kapı içeri düşerken bodrum ışıkla doldu.

West o anda diz çöktü, gedikten altıpatlarını çıkarıp ateş etmeye başladı. Bir an ara sokak altıpatların sesiyle doldu, sonra ise keskin bir sessizlikle.

O anda tek bir darbeyle kapı havaya uçtu ve dakikalar sonra demir yüzey üzerinde ani bir çatırtı zikzak çizdi.

"Buraya" dedi West, Colette'yi bileğinden tutarken, "beni takip edin, Braith!" dedi ve bodrumun sonundaki daire şeklindeki bir ışığa doğru hızla koştu. Işık üstteki bir logardan geliyordu. West omuzlarına çıkmasını işaret etti Braith'e.

"İt onu yukarı! Yapmak zorundasın!"

Küçük bir eforla Braith kapağı itti, yukarı çıktı ve Colette'yi kolayca West'in omuzlarından çekip yukarı çıkardı.

"Çabuk ol, eski dostum!" diye bağırdı West.

Braith bacaklarını demir parmaklıklara geçirdi ve yeniden aşağı uzandı. Bodruma sarı bir ışık akıyordu ve hava gazyağı meşalelerinin kokusuyla dolmuştu. Demir kapı hala tam yıkılmamıştı ama kapı mahvolmuştu ve bakarlarken birisi meşale taşıyarak kapıdan içeri giriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çabuk!" diye fısıldadı Braith. "Atla!" ve West, Colette onu yakasından yakalayana kadar asılı kaldı ve sonra onu yukarı çektiler. Sonra sinirleri boşaldı ve kız isterik bir şekilde ağlamaya başladı ama West onu kollarına aldı ve onu yan sokaktaki bahçelere doğru götürdü, Braith ise logarı kapattı, üstüne duvardan söktüğü taş blokları koyduktan sonra onlara katıldı. Hava neredeyse kararmıştı. Şimdi sadece yanan binalar ya da düşen bombaların patlamasıyla aydınlanan caddede hızla ilerliyorlardı. Yanan yerlerden uzak durmaya çalışıyorlardı ama biraz ilerde enkazların arasında yağmacıları gördüler. Bazen sarhoş olmuş ve bağıra bağıra milli marşı okuyan delirmiş bir kadının yanından geçtiler, bazen de kararmış yüzleri ve elleri yıkım işinin içinde olduklarını ele veren uyuşuk kaba heriflerin. En sonunda Seine'ye vardılar, köprüyü geçtiler ve Braith "Geri dönmeliyim. Jack ve Sylvia'yı merak ediyorum" dedi. Konuşurken köprüden koşarak geçip d'Orsay barakalarının yanındaki duvar boyunca ilerleyen bir kalabalığa yol verdi. Kalabalığın ortasında West bir müfrezenin düzenli yürüyüşünü fark etti. Bir fener geçti, sonra süngüler, ölü gibi bir yüzü aydınlatan bir başka fener geçerken Colette "Hartman!" diye soluk soluğa söyledi. Korkuyla nefeslerini tutarak toprak yolda gizlendiler. İskelede ayak sesleri geliyordu ve barakaların kapısı güm diye kapandı. Bir fener bir an yaya kapısını aydınlattı, kabalalık parmaklıklardan geçti, sonra yaylım ateşi sesi geldi içeriden.

Gazyağı meşaleleri tek tek toprak yol boyunca yanıyordu ve şimdi tüm meydan hareket halindeydi. Champs Elysees'den aşağı ve Place de la Concorde boyunca taburdan kısım kısım ayrıldılar, bir birlik buraya bir birlik şuraya. Peşlerinde kadınlar ve çocuklarla her bir caddeden aktı-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

lar ve soğuk rüzgarın taşıdığı büyük bir mırıltı Arc de Triomphe'yi geçip karanlık ana yola indi: "Boş! Boş!"

Bir taburun düzensiz son sıraları geçip gitti, yok oluşun hayaleti gibi. West homurdandı. Sonra birisi gölgeli saflardan atıldı ve West'in adını seslendi, onun Trent olduğunu görünce West çığlık attı. Trent onu tuttu, yüzü korkudan bembeyazdı.

"Sylvia?"

West hiçbir şey demeden baktı ama Colette sızlanarak "Ah, Sylvia! Sylvia! Quarter'i bombalıyorlar!"

"Trent!" diye bağırdı Braith ama o gitmişti çoktan ve ona engel olamamışlardı.

Trent St. Germain Bulvarı'nı geçtiğinde bombardıman durmuştu ama Seine sokağının girişi dumanı tüten taş yığınıyla kapanmıştı. Her yerde bombalar kaldırımda büyük çukurlar açmıştı. Kafe tahta parçaları ve cam kırıkları içindeydi, kitapçı harabeye dönmüştü ve uzun zamandır kapalı olan küçük fırın bir arduaz ve demir kütlesinin üstünde dışarı doğru fırlamıştı.

Dumanı tüten tuğlaların üzerinden tırmandı ve Tournon sokağına koşturdu. Köşede küçük bir yangın sokağını aydınlatıyordu ve parçalanmış bir gaz lambasının altında bir çocuk duvara cürufla şunu yazıyordu:

"İLK BOMBA BURAYA DÜŞTÜ."

Yazıya bakıyordu öylece. Fare katili işini bitirdi ve yaptığı şeye bakmak için bir adım geri çekildi ama Trent'in süngüsünü görünce çığlık atıp kaçtı. Trent delik deşik sokaktan deliklerin ve yarıkların üzerinden atlayarak gider-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ken öfkeli kadınlar yağma işlerinden başlarını kaldırıp ona beddua ediyorlardı.

İlk önce evi bulamadı, çünkü göz yaşlarından önünü göremiyordu ama sonra duvarı hissetti ve kapıya ulaştı. Kapıcının dairesinden bir fener yanıyordu ve yaşlı adam yanında ölü yatıyordu. Korkudan bayılacak gibiydi, bir an tüfeğine dayandı, sonra feneri kapıp merdivenlere fırladı. Bağırmaya çalıştı ama dili zorlukla dönüyordu ağzında. İkinci katta merdivenlerde alçı parçalarını gördü ve üçüncü kat parçalanmıştı ve kapıcı koridorda bir kan havuzu içinde yatıyordu. Sonraki kat onundu, onlarındı. Kapı menteşelerinden sallanıyordu, duvarlar göçmüştü. İçeri sürüldü ve yatağın yanına çöktü, iki kol boynuna dolandı ve göz yaşlarıyla ıslanmış bir yüz ona döndü.

"Sylvia!"

"Ah, Jack! Jack! Jack!"

Yanlarındaki yastık yığınlarının içinden bir çocuk viyakladı.

"Onu bana getirdiler, o benim" diye hıçkırdı kız.

"Bizim" diye fısıldadı Trent ona sarılırken.

Sonra aşağıdan Braith'in endişeli sesi geldi.

"Trent! Her şey yolunda mı?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

MERYEM ANA CADDESİ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve bütün gün boyunca üzüntü çekince
Mutlu günleri sadece dikkate alırız!"

Sokak ne şık ne de döküntüydü. Sokaklar arasındaki paryaydı, Quarter'i olmayan bir sokak. Aristokrat l'Observatoire Yolu'nun dışında kalıyordu anlayacağınız. Montparnasse Quarter'in öğrencilerin onunla iftihar ederdi ve hiçbiri orada kalamazdı. Lüksemburg'dan, onun kuzey sınırındaki Latin Quarter onun saygınlığını küçümser ve ona dadanan düzgün giyimli öğrencilerini hiç beğenmezdi. Çok az yabancı giderdi oraya. Ancak Latin Quarter'in öğrencileri orayı zaman zaman Rennes sokağı ve Bullier arasındaki kestirme olarak kullanırdı fakat bunun ve ailelerimizin ziyareti ve Vavin sokağı yakınlarındaki manastırın bekçileri hariç, Meryem Ana Caddesi, Passy Bulvarı kadar sessiz olurdu. Belki de en saygın kısmı de la Grande Chaumiere ile Vavin sokağı arasında kalıyordu, en azından bu yargıya Peder Joel Byram tarafından varılmıştı, bu sonucu Hastings'le boş boş gezerken elde etmişti. Hastings'e göre cadde parlak haziran havasında güzel görünüyordu ve onun seçiminden umutlanmaya başladığı sırada Peder Byram tam karşıdaki manastırın kavşağında şiddetli bir şekilde irkildi.

"Cizvitler" diye mırıldandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha iyi bir şey bulamayacağız sanırım" dedi Hastings yorgun bir sesle, "Paris'te ahlaksızlığın muzaffer olduğunu kendin söylüyorsun ve bana öyle geliyor ki her caddede Cizvitleri ya da daha kötü bir şeyi bulacağız."

Bir süre sonra yineledi: "Ya da daha kötü bir şeyi, elbette beni uyarma nezaketin olmasaydı göremezdim."

Dr. Byram dudaklarını yaladı ve çevresine bakındı. Çevrenin somut saygınlığından etkilenmişti. Sonra manastıra suratını asarak Hastings'in kolunu tuttu ve caddeyi ayağını sürüyerek geçip mavi zemin üzerine beyazla 201 yazılmış demir bir kapıya doğru gitti. Hemen altında İngilizce bir yazı göze çarpıyordu:

*Kapıcı için bir kere

*Uşak için iki kere

*Hizmetçi için üç kere basın.

Hastings zile üç kere bastı ve derli toplu bir hizmetçi tarafından bir bahçeden geçirilip salona alındılar. Hemen ilerindeki yemek odasının kapısı açıktı ve masadan iri yarı bir kadın aceleyle kalkıp onlara doğru geldi. Hastings koca kafalı genç bir adamı ve kahvaltı yapan bir sürü huysuz yaşlı adamı gördü kapı kapanmadan önce ve iri yarı kadın üzerinde kahve ve kaniş kokusuyla odaya paytak paytak girdi.

"Sizi görmek ne kadar güzel!" diye bağırdı. "Monsenyör İngiliz mi? Hayır mı? Amerikalı mı? Pansiyonum özellikle Amerikalılar için. Burada herkes İngilizce konuşur; tüm personel, hizmetçiler konuşur ve biraz da ben. Pansiyonuma geldiğiniz için çok mutluyum…"

"Madam" diye başladı Dr. Byram ama sözü kesildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, evet, biliyorum! Aman Tanrım! Fransızca konuşmuyorsunuz ama öğrenmek için geldiniz! Kocam pansiyonerlerle Fransızca konuşur. Burada kocamdan Fransızca öğrenen bir Amerikalı aile var..."

Kaniş Dr. Byram'a hırladı ve hemen sahibesinden şamarı yedi.

"Ah seni!" diye bağırdı bir tokat atarak, "ah seni! Ah! Yabani şey, seni!"

"Ama madam" dedi Hastings gülümseyerek, "bu kadar şiddetli davranmayın."

Kaniş kaçıp gitti ve sahibesi bağırdı: "Ah, seni sevimli şey! Genç beyefendi bir Parisli gibi Fransızca konuşuyor!"

Sonra Dr. Bryam bir iki laf etmeyi başardı ve ücretler ilgili üç aşağı beş yukarı bilgi edinebildi.

"Güvenli bir pansiyon; müşterilerim kalitelidir, aslında insanın kendisini evde hissettiği bir aile pansiyonu burası."

Hep birlikte Hastings'in ilerdeki odası olacak yeri görmek için yukarı çıktılar, yatak yaylarını kontrol ettiler ve her hafta havlu verilmesini ayarladılar. Dr. Byram memnun görünüyordu.

Madam Marotte onlara kapıya kadar eşlik etti ve hizmetçi için zili çaldı ama Hastings çakıl taşlı yola adımını atarken rehberi ve akıl hocası bir an durdu ve sulu gözlerini madama kilitledi.

"Bu gencin çok iyi yetiştirilmiş biri olduğunu ve karakterinde ve ahlakında hiçbir leke olmadığını anlıyorsunuzdur. Çok genç ve daha önce hiç yurt dışın çıkmadı, hiç büyük bir şehre gitmedi ve Paris'te yaşayan eski bir aileye mensup olan anne babası benden onun iyi bir yerde kalma-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

sını sağlamamı istedi. Sanat okuyacak ama orada salgın gibi olan ahlaksızlığı yaygın olsaydı bilseydi ailesi onun hiçbir şekilde Latin Quarter'da yaşamasını istemezdi" dedi kadına.

Bir kapı sürgüsünün tak diye sesi sözünü kesti ve gözlerini kaldırdı ama hizmetçinin kapının arkasında duran koca kafalı gence tokat attığını göremedi.

Madam öksürdü, arkasına ölümcül bir bakış attı ve sonra Dr. Bryam'a gülümsedi.

"Burası tam da ona göre. Pansiyon diğerlerinden daha rahat ve güvenlidir!" dedi emin bir şekilde.

Böylece daha fazla söylenecek bir şey kalmayınca Dr. Bryam, Hastings'e katıldı.

Manastıra bakarak "Cizvitler içinde kimseyle tanışmayacağına güveniyorum" dedi peder.

Hastings manastıra bakarken güzel bir kız gri binanın önünden geçti ve kıza baktı. Boya kutusu ve tuvali sallayarak gelen genç bir adam güzel kızın önünde durdu, kısa ama canlı bir şeyler söyleyince ikisi birden kahkahalar attı ve adam yoluna devam ederken "Yarın görüşürüz Valentine!" dedi, kız da ona "Yarın görüşürüz!" diye cevap verdi.

"Valentine" diye düşündü Hastings, "ne kadar hoş bir isim." Sonra en yakın tramvay istasyonuna ayağını sürterek giden Peder Joel Bryam'ı takip etti.

***

"Paris'i beğendiniz mi, Monsenyör Hasting?" diye sordu ertesi sabah Madam Marotte, Hastings o sırada kısıtlı banyosundan kızararak çıkıp kahvaltı odasına iniyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beğeneceğimden eminim" diye cevap verdi.

Hizmetçi ona kahve ve sandviç getirdi. Koca kafalı gencin boş bakışına bakarak karşılık verdi ve huysuz yaşlı adamların selamlarını çekingen bir şekilde kabul etti. Kahvesini bitirmeye çalışmadı ve sandviçini didikleyerek ona sempatik bakışlar atan ancak onu rahatsız etmeyecek kadar ince olan Madam Marotte'den habersiz oturdu.

O sırada bir hizmetçi iki kase çikolatayla dengelediği bir tepsiyle içeri girdi ve huysuz yaşlı adamlar hizmetçi kızın ayak bileklerine pis pis baktılar. Hizmetçi pencerenin yanındaki bir masaya çikolatayı bıraktı ve Hastings'e gülümsedi. Yaş hariç her şeyiyle benzer birinin eşlik ettiği zayıf genç bir kadın odaya girdi ve pencerenin yanındaki masaya oturdu. Kesinlikle Amerikalılardı ama kendisini tanıma belirtisi göstermedikleri için Hastings hayal kırıklığına uğradı. Yurttaşları tarafından görmezden gelinmek gerginliğini arttırdı. Bıçağıyla oynadı ve tabağına baktı.

Zayıf genç kadın oldukça konuşkandı. Kesinlikle Hastings'in farkındaydı, genç adam ona baksa kabarmaya çoktan hazırdı ama öte yandan üstünlüğünü biliyordu, çünkü üç haftadır Paris'teydi ve genç adam görünüşe göre hala bavulunu bile açmamıştı.

Sohbeti ilgisizdi. Annesiyle Louvre'nin ve Bon Marche'nin benzer meziyetleri hakkında tartışıyordu fakat tartışmanın anne kısmında sohbet daha çok şu şekilde gidiyordu: "Tamam, Susie!"

Huysuz yaşlı adamlar odadan bir bütün halinde, dışarıdan nazik ama içerden öfkeli bir şekilde çıktılar. Gevezelikleriyle odayı dolduran Amerikalılara tahammül edemiyorlardı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Koca kafalı genç adam arkalarından bilmiş bilmiş öksürerek "Nonoş yaşlı kuşlar!" diye mırıldandı.

"Kötü yaşlı adamlara benziyorlar, Bay Bladen" dedi kız.

Bay Bladen buna gülümsedi ve "Zamanlarını böyle geçiriyorlar" dedi imalı bir tonla.

"Torba gibi şişmiş gözleri" dedi kız. "Genç erkekler için bence bu ayıp..."

"Tamam, Susie!" dedi annesi ve sohbet durdu.

Bir süre sonra Bay Bladen Petit Journal gazetesini bir kenara bıraktı, günlük olarak evin giderlerine bakıyordu ve Hastings'e dönerek kendini sevimli göstermeye çalıştı. "Gördüğüm kadarıyla bir Amerikalısını" dedi.

Bu parlak ve orijinal konuşma açılışına sıla hasreti çeken Hastings minnettar bir cevap verdi ve sohbet Bayan Susie Byng'in özellikle Bay Bladen'e verdiği cevaplarla mantıklı bir şekilde beslendi. Olayların gidişatında Bay Bladen'e hitaben konuşması gerektiğini unutan ve Bayan Susie ve kızın genel bir sorusuna cevap veren Hastings arasında bir barış anlaşması imzalanmış oldu ve Susie ve annesi kesinlikle tarafsız bir bölgede bir hamilik kurdular.

"Bay Hastings, her akşam Bay Bladen'in yaptığı gibi pansiyondan ayrılmayın. Paris genç erkekler için korkunç bir yer ve Bay Bladen korkunç bir kiniktir."

Bay Bladen hoşnut görünüyordu.

Hastings cevap verdi: "Tüm gün stüdyoda olacağım ve gece geri döndüğümde mutlu olacağımı sanıyorum."

Haftalık on beş dolar maaş alan Bay Bladen Pewly Manufacturing of Troy, New York adlı şirketin temsilcili-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğini yapıyordu, gülümsedi ve Magenta Bulvarı'nda bir müşteriyle randevusu olduğunu söyleyerek izin istedi.

Hastings anne Byng ve Susie ile bahçeye çıktı ve onların daveti üzerine demir kapının önündeki gölgelikte oturdu.

Kestane ağaçlarının hala pembe ve beyaz çiçek başları koku salıyordu havaya ve arılar beyaz duvarlı evi saran güllerin içinde vızıldıyordu.

Havada hafif bir tazelik vardı. Sulama arabaları sokakta bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, la Grande Chaumiere sokağının tertemiz su olukları üzerinde temiz bir dere köpürüyordu. Serçeler neşeyle suyun içinde banyo yapıyor, keyifle tüylerini kabartıyordu. Sokağın karşısındaki duvarlı bahçede bir çift kara tavuk badem ağaçlarının içinde ötüyordu.

Hastings boğazındaki yumruyu yuttu, kuşların ötüşü ve bir Paris su oluğundaki suyun çağıldaması onu Millbrook'un güneşli çayırlarına götürmüştü.

"Şuradaki bir karatavuk" dedi Bayan Byng, "pembe çiçekli çalılığın üzerinde görünüyor. gagası hariç her yeri siyah ve sanki bir omlete batırılmış gibi görünüyor, bazı Fransızlar diyor ki..."

"Tamam, Susie!" dedi anne Byng.

"O bahçe iki Amerikalının kaldığı bir stüdyoya ait" diye devam etti kız, "ve sık sık onları sokaktan geçerken görüyorum. Çok fazla modele ihtiyaçları var gibi görünüyor, çoğunluğu genç ve kadın..."

"Tamam, Susie!"

"Belki o türde resim yapmayı tercih ediyorlar ama neden beş kızla birlikte üç tane daha genç erkeği çağırdıkları-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı anlamıyorum ve hepsi iki arabaya binip şarkı söyleyerek gittiler. Bu sokak" diye devam etti, "çok sıkıcı. Bahçe ve la Grande Chaumiere sokağından Montparnasse Bulvarı'nın bir kısmı dışında görülecek hiçbir şey yok. Polis hariç hiç kimse geçmiyor buradan. Köşede bir manastır var."

"Sanırım orası bir Cizvit Okulu" diye başladı Hastings ama anında yerin bir Baedecker tarifinin etkisi altına girip "bir tarafında Jean Paul Laurens ve Guillaume Bouguereau'nun saray gibi otelleri, karşısında ise küçük Sanislas Geçidi'nde tüm dünyanın hayran kaldığı Carolus Duran şah eserlerini çizmektedir" diye bitirdi.

Karatavuk gırtlaktan gelen notalarla ötmeye başladı ve şehirdeki yeşil bir noktadaki uzak bir yerden bilinmeyen bir yabani kuş coşkun ötüşlerle karşılık verdi, öyle ki serçeler banyolarını bırakıp huzursuz ciklemelerle başlarını kaldırdılar.

O sırada bir kelebek gelip bir güneş çiçeğinin üzerine kondu ve sıcak güneş ışığında kırmızı benekli kanatlarını kaldırıp indirdi. Hastings onu bir arkadaşından tanıyordu ve gözlerinin önünde uzun sığır kuyruklarının görüntüsü, boyalı kanatlarıyla canlı kokulu ipe kotu, beyaz bir ev ve balkonu sarmış hanımeli, okuyan bir erkekle alacalı bir yatağa uzanmış bir kadının görüntüsü geldi gözlerinin önüne ve gözleri doldu. Bir dakika sonra Bayan Byng'in sesiyle irkildi.

"Sanırım evinizi özlüyorsunuz!" Hastings kıpkırmızı oldu. Bayan Byng ona sempatik bir bakış attı ve devam etti: "Ne zaman evimi özlesem hemen annemle dışarı çıkar ve Lüksemburg Bahçelerinde dolaşırım. Neden böyle bilmiyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum ama o eski moda bahçeler bu yüzeysel şehirde her şeyden daha çok yaklaştırıyor beni evime."

"Ama bahçeler mermer heykellerle dolu" dedi anne Byng yumuşak bir sesle, "şahsen ben benzerliği göremiyorum."

"Lüksemburg nerede?" diye sordu Hastings kısa bir sessizlikten sonra.

"Benimle kapıya gelin" dedi Bayan Byng. Ayağa kalkıp kızı takip etti ve kız sokağın sonundaki Vavin sokağını gösterdi.

"Manastırın yanından sağa dönün" diye gülümsedi ve Hastings gitti.

Lüksemburg adeta bir çiçek bahçesiydi. Yavaş yavaş ağaçların arasındaki uzun yollarda yürüdü, yosun bağlamış mermerleri ve eski zamanlardan kalma sütunları geçti ve fıskiyenin üstündeki ağaçla taçlandırılmış terasa vardı. Aşağıda havuz güneş ışığında parlıyordu. Çiçek açmış badem ağaçları terası çevrelemişti ve büyük bir spiral halinde kestane koruları kuzey sarayı kanadı tarafındaki nemli çalılıkların arasında, içinde, dışında ve aşağıya doğru iniyordu. Ağaçlı yolun sonunda gözlem evi yükseliyordu, beyaz kubbeleri camilerinki gibi üst üste görünüyordu; diğer uçta ise büyük saray her penceresi haziran güneşinin kızgın ışığıyla parıl parıl parlayarak duruyordu.

Fıskiyenin çevresinde çocuklar ve beyaz bambu sopalarıyla beyaz kepli dadılar oyuncak tekneleri havuzda yüzdürüyordu. Kırmızı apoletli ve kılıçlı esmer bir polis onları bir süre seyretti ve köpeğinin kayışını çözen genç bir adamı azarlamak için o tarafa gitti. Köpek bacakları havada sırtını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çimene ve toprağa sürterek son derece mutlu görünüyordu.

Polis köpeği işaret etti. Öfkeden konuşamıyordu bile.

"Komiser Bey" diye gülümsedi genç adam.

"Öğrenci Bey" diye homurdandı polis.

"Ne için şikayet etmeye geldiniz?"

"Eğer köpeği bağlamazsanız onu alacağım" diye bağırdı polis.

"Bundan bana ne, Komiserim?"

"Ne! Köpek sizin değil mi?"

"Benim olsaydı sizce onu bağlamaz mıydım?"

Polis bir an sessizce baktı, sonra adamın bir öğrenci olduğuna karar vererek kötülük yapmak geldi aklına, köpeği yakalamaya çalıştı ama köpek anında kurtuldu ondan. Çiçek tarhlarının etrafında koşturdular ve polis dinlenmek için durduğunda köpek oyun alanı olmayan bir çiçek tarhının üzerinden geçti.

Genç adam çok eğleniyordu ve köpek de görünüşe göre bu egzersizden hoşlanmıştı.

Polis de bunu gördü ve çıbanın başına saldırmaya karar verdi. Öğrenciye bağırıp çağırmaya başladı ve "Bu karmaşanın sorumlusu olarak seni tutukluyorum!" dedi.

"Ama" diye karşı çıktı öğrenci, "köpek benim değil ki."

Bu bir numaraydı. Üç tane bahçıvan da el atmış olmasına rağmen köpeği yakalamak mümkün değildi, zaten köpek de daha sonra kaçtı ve Medici sokağında gözden kayboldu.

Polis teselliyi beyaz kepli dadıların arasında bulmak için onların yanına gitti ve saatine bakan öğrenci esneyerek kalktı. Sonra Hastings'i görüp gülümsedi ve eğilerek selam verdi. Hastings gülerek mermere doğru yürüdü.

"Clifford" dedi, "seni tanımadım."

"Bıyığımdan dolayıdır" dedi öğrenci. "Bir arkadaşla girdiğim bahiste kaybettim. Köpeğim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Senin mi?" diye bağırdı Hastings.

"Elbette. Onun için güzel bir değişiklik, polisle kovalamaca oynamak ama artık tanınıyor ve buna son vermek zorundayım. Eve gitti. Bahçıvanlar işe karıştığında her zaman böyle yapar. Çok yazık, çimenlerin üzerinde yuvarlanmayı çok seviyor." Sonra bir süre Hastings'in beklentilerinden konuştular ve Clifford nazik bir şekilde stüdyoda sponsoru olmayı teklif etti.

"O ihtiyar bekar, yani Dr. Bryam seninle tanışmadan önce senden bana bahsetmişti" diye açıkladı Clifford, "ve Elliot ve ben yapabileceğimiz bir şey varsa seviniriz." Sonra yeniden saatine bakarak mırıldandı: "Versailles trenini yakalamak için on dakikam var sadece; görüşürüz." Arkasını döndüğünde fıskiyenin yanına yaklaşan bir kızı gördü, şapkasını çıkardı ve hafifçe gülümsedi.

"Neden Varsailles'de değilsiniz?" dedi kız, kendisinden beklenmeyen bir soruyla.

"Ben… ben gidiyorum" diye mırıldandı Clifford.

Bir an karşılıklı durdular ve sonra kıpkırmızı olan Clifford kekeledi: "İzniniz olursa sizi arkadaşım Monsenyör Hastings ile tanıştırmak isterim."

BELONGS TO KİKİRİKİ TEAM

Hastings eğilip selam verdi. Kız tatlı tatlı gülümsedi ama kızın küçük Parisli kafasının içinde bir fesatlık vardı.

"Monsenyör Clifford'un" dedi kız, "son derece sevimli bir Amerikalı ile tanıştırdığında bana daha fazla zaman ayırmasını dilerdim."

"Ben… ben gitmeliyim Valentine" dedi Clifford.

"Kesinlikle" dedi kız.

Clifford kötü bir şekilde ayrılırken kızın "Cecile'ye en içten sevgilerimi ilet!" diye eklediğinde irkildi. D'Assas sokağında gözden kaybolduğunda kız gitmek için arkasını döndü ama aninden Hastings'i hatırlayarak ona baktı ve kafasını salladı.

"Monsenyör Clifford tam bir kuş beyinli" diye gülümsedi, "bazen utanç verici oluyor. Onun Salon'daki başarısını elbette duymuşsunuzdur?"

Genç adam şaşırdı, kız hemen fark etti bunu.

"Salon'da bulundunuz, değil mi?"

"Hayır" diye cevap verdi Hastings. "Paris'e üç gün önce geldim."

Kız onun açıklamasına pek kulak asmamıştı ama devam etti: "Onun iyi bir şey yapacağına dair bir enerjisi olduğunu hiç kimse tahmin etmezdi ama cilalama gününde Salon Monsenyör Clifford'un içeri yakasında bir orkide ve elinde güzel bir resimle girdiğini görünce hayrete düştü."

Hatırlayınca kendi kendine gülümsedi kız ve fıskiyeye baktı.

"Monsenyör Bouguereau'nun bana anlattığına göre, Monsenyör Julian o kadar şaşırmış ki Monsenyör Clif-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ford'un elini hevesle sıktığını söyledi ve sırtına hafifçe vurmayı unutmuş! Süslü" diye neşeyle devam etti kız, "süslü Julian baba birinin sırtına vurmayı unutmuş."

Büyük usta Bougereau ile kızın tanışmış olmasına şaşıran Hastings, ona saygıyla baktı. "Bougereau'nun öğrencisi olup olmadığınızı sorabilir miyim?" dedi çekinerek.

"Ben mi?" dedi kız şaşırarak. Sonra kız adama merakla baktı. Böylesi kısa bir tanışmada adam kendisini şaka yapacak kadar rahat mı hissediyordu?

Hastings'in sevimli ciddi yüzü kızınkine merakla bakıyordu.

"Şuna bak" diye düşündü kız, "ne kadar tuhaf bir adam!"

"Resim öğrencisi misiniz?" dedi Hastings.

Kız güneş şemsiyesinin eğik sapına yaslandı ve adama baktı. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü öyleymişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

"Benimle dalga geçiyorsunuz" dedi kız "ve hiç hoş değil."

Hastings saç diplerine kadar kızarırken kız durdu, şaşırmıştı.

"Ne zamandır Paris'tesiniz?" diye sordu kız en sonunda.

"Üç gün" dedi ciddi bir sesle.

"Ama.. ama... siz kesinlikle yeni değilsiniz! Fransızcayı çok iyi konuşuyorsunuz!"

Sonra duraklayarak "Gerçekten yeni misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet" dedi genç adam.

Az önce Clifford'un oturduğu mermer banka oturdu kız ve şemsiyesini küçük başının üzerinde açarak ona baktı.

"İnanmıyorum."

Hastings iltifatı hissetti ve bir an kendini küçük düşürmekten korkup açıklama yapmaya tereddüt etti. Sonra tüm cesaretini toplayıp kıza kendisinin ne kadar yeni olduğunu anlattı ve bunu kızın mavi gözlerinin kocaman açılmasına ve dudaklarının en tatlı gülümsemeyle aralanmasına neden olan bir açık sözlülükle yaptı.

"Daha önce hiç stüdyo görmediniz mi?"

"Hiç."

"Ya da bir model?"

"Hayır."

"Ne komik" dedi kız. İkisi de güldü.

"Ya siz" dedi genç adam, "stüdyoda bulundunuz mu?"

"Yüzlercesinde."

"Peki modeller?"

"Milyonlarcasını tanıyorum."

"Ve Bougereau'yu tanıyorsunuz?"

"Evet ve Henner'i ve Constant'ı ve Laurens'i ve Puvis de Chavannes'i ve Dagnan'ı ve Courtois ve... ve geri kalan hepsini!"

"Yine de sanatçı olmadığınızı söylüyorsunuz."

"Pardon" dedi ciddi bir şekilde "olmadığımı mı söyledim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söylemeyecek misiniz bana?" diye tereddüt etti Hastings.

Kız önce ona baktı, başını sallayıp gülümsedi ve aniden gözlerini yere indirip şemsiyesiyle yerdeki çakıl taşlarını oynamaya başladı. Hastings de oturmuştu ve şimdi dirsekleri dizlerinin üzerinde fıskiyeden fışkıran suları seyrediyordu. Bir denizci gibi giyinmiş bir oğlan teknesini dürterken durdu ve bağırdı: "Eve gitmeyeceğim! Eve gitmeyeceğim!" Dadısı ellerini havaya kaldırdı.

"Tam bir Amerikalı oğlana benziyor" diye düşündü Hastings ve bir anda ev özlemi saplandı yüreğine.

Bir anda dadı tekneyi kaptı ve küçük oğlan kenarda durdu.

"Monsenyör Rene, buraya gelmeye karar verdiğinizde teknenizi vereceğim."

Oğlan surat asarak geri çekildi.

"Teknemi ver diyorum sana" diye bağırdı, "ve bana Rene deme, benim adım Randall ve bunu biliyorsun!"

"Merhaba!" dedi Hastings, "Randall mı? İngiliz'sin."

"Ben Amerikalıyım" dedi oğlan mükemmel bir İngilizceyle ve Hastings'e bakmak için döndü. "Ve bu kadın bana Rene dediği için tam bir aptal, çünkü annem bana Ranny der..."

Oğlan kızgın dadının elinden kurtuldu ve Hastings'in arkasına saklandı, Hastings güldü ve oğlanı bileğinden tutup kucağına oturttu.

"Hemşerilerimden biri" dedi yanındaki kıza. Konuşurken gülümsüyordu ama boğazında tuhaf bir yumru vardı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Teknemin üzerindeki yıldız ve şeritleri görmüyor musun?" diye sordu Randall. Kesinlikle Amerikan renkleri dadının kolunun altından görünüyordu.

"Ah" diye bağırdı kız, "ne kadar sevimli" ve birden onu öpmek için eğildi ancak Randall Hastings'in kollarından kurtuldu ve dadısı kıza öfkeli bir bakış atarak oğlanı yakaladı.

Kız kızardı ve dudaklarını ısırdı, bu arada gözlerini hala kıza dikmiş olan dadı bir yandan oğlanı çekiştirirken bir yandan da mendiliyle oğlanın dudaklarını siliyordu.

Sonra kıza Hastings'e kaçamak bir bakış attı ve yeniden dudaklarını ısırdı.

"Ne kadar öfkeli bir kadın!" dedi Hastings. "Amerika'da pek çok dadı çocuklarını öptüklerinde gururlanırlar."

Bir an kız yüzünü gizlemek için şemsiyesini açtı, sonra çat diye kapattı ve küstah bir şekilde adama baktı.

"Kadının kızdığı şeyin tuhaf olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Neden?" dedi şaşırarak.

Kız yeniden ona sorgulayan gözlerle baktı.

Hastings'in gözleri net ve parlaktı ve yeniden "Neden?" derken kıza gülümsedi.

"Gerçekten tuhafsınız" diye mırıldandı kız başını eğerken.

"Niçin?"

Ama kız cevap vermedi ve sessizce otururken şemsiyesinin ucuyla toprakta şekiller çizmeye başladı. Bir süre sonra Hastings "Genç insanların burada bu kadar özgür olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larına sevindim. Fransızların bize hiç benzemediğini sanıyordum. Amerika'da bilirsiniz ya da yaşadığım yer Millbrook'da kızlar her yönden özgürdür, tek başına dışarı çıkar ve evlerinde tek başına arkadaşlarını ağırlarlar ve bunu burada özleyeceğimden korkuyordum. Ama şimdi nasıl olduğunu görüyorum ve yanıldığım için memnunum."

Kız gözlerini kaldırdı ve adamın gözlerinin içine baktı.

Hastings hoşnut bir şekilde devam etti: "Burada oturduğumdan beri bir sürü güzel kızın tek başına terasta dolaştığını gördüm ve siz de yalnızsınız. Fransız adetlerini bilmediğim için bir refakatçi olmadan tiyatroya gidip gidemediğinizi söyler misiniz bana?"

Uzun bir süre kız onun yüzünü inceledi ve sonra hafif bir gülümsemeyle. "Neden bana soruyorsunuz?" dedi.

"Çünkü elbette siz biliyorsunuzdur" dedi neşeyle.

"Evet" dedi kız kayıtsızca, "biliyorum."

Hastings bir cevap bekledi ama hiç alamayınca belki de kızın yanlış anlamış olacağı sonucuna vardı.

"Umarım bu kısa tanışmamıza dayanarak sorduğumu düşünmemişsinizdir" diye başladı, "aslında çok tuhaf çünkü sizin adınızı bile bilmiyorum. Bay Clifford bizi tanıştırırken sadece benim adımız söyledi. Fransa'da adet bu mudur?"

"Latin Quarter'da adet budur" dedi kız gözlerinde tuhaf bir ışıkla. Sonra aniden neredeyse öfkeli bir şekilde konuşmaya başladı.

"Bilmelisiniz ki Monsenyör Hastings, biz hepimiz burada Latin Quarter'da rahatsızlık vermeden yaşıyoruz. Son derece Bohem bir hayatımız var ve yaftalar ve seremoniler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bizden uzaktır. İşte bu yüzden Bay Clifford sizi benimle küçük bir seremoniyle tanıştırdı ve bize çok az bilgi verdi, çünkü onun arkadaşıyım ve Latin Quarter'de bir sürü arkadaşım var ve hepimiz birbirimizi çok iyi tanırız ve ben ressam değilim ama... ama..."

"Ama ne?" dedi adam şaşkınlıkla.

"Size söylemeyeceğim, bu bir sır" dedi kız hafifçe gülümseyerek. Her iki yanağı al al oldu ve gözleri parladı.

Sonra bir anda başını eğdi. "Monsenyör Clifford'u yakından mı tanıyorsunuz?"

"Çok değil."

Bir süre sonra kız ona döndü, yüzü ciddi ve biraz da soluktu.

"Adım Valentine... Valentine Tissot. Bu kısa tanışıklığımıza dayanarak sizden bir şey rica edebilir miyim?"

"Ah" dedi Hastings, "benim için onurdur."

"Sadece bu" dedi kız, "çok fazla bir şey değil. Monsenyör Clifford'la benim hakkımda konuşmayacağınıza söz verin. Benim hakkımda hiç kimseyle konuşmayacağınıza söz verin."

"Söz veriyorum" dedi adam, kafası karışmıştı.

Kız asabi bir şekilde güldü. "Bir gizem olarak kalmak isterim. Bu bir kapris."

"Ama" diye başladı, "ben isterdim ki, umuyordum ki Monsenyör Clifford'a beni sizin evinize davet etmek için izin verirsiniz."

"Benim... benim evime mi!" diye tekrarladı kız.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek istediğim, yaşadığınız yere, aslında ailenizle tanıştırması için."

Kızın yüzündeki değişim Hastings'i şok etti.

"Özür dilerim" dedi, "sizi incittim."

Ve kız hemen onu anladı çünkü o bir kadındı.

"Annem ve babam öldü" dedi kız.

Hastings o zaman yeniden nazik bir şekilde konuştu.

"Beni evinize kabul etmenizi istemek sizi mutsuz eder mi? Adet böyle mi?"

"Sizi kabul edemem" dedi kız. Sonra ona bakıp "Kusura bakmayın, isterdim ama inanın bana. Kabul edemem."

Hastings üzgün bir şekilde başını eğdi ve kıza rahatsız bir bakış attı.

"İstemediğim için değil. Ben... ben isterim; bana karşı çok naziksiniz."

"Nazik mi?" dedi adam, şaşırmış ve kafası karışmıştı.

"Sizden hoşlandım" dedi kız yavaşça "ve isterseniz arada sırada görüşebiliriz."

"Arkadaşların evinde."

"Hayır, arkadaşların evinde değil."

"Nerede?"

"Burada" dedi küstah bir bakışla.

"Ah" dedi, "Paris'te görüşlerinizde bizden çok daha fazla özgürsünüz."

Kız ona merakla baktı.

"Evet, bohem bir yaşamımız var."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Bence bu büyüleyici" dedi Hastings.

"Toplumdaki en iyi tabaka biziz, görüyorsunuz" diye devam etti kız ürkekçe, tatlı bir baş hareketiyle ölmüş kraliçelerin terasın üzerine sıralanmış heykellerini gösterdi.

Hastings ona neşeyle baktı ve kız küçük masum başarısının tadını çıkardı.

"Aslında" diye gülümsedi kız, "refakatçim var, çünkü tanrıların bizzat kendilerinin korumasının altında olduğumuzu görüyorsunuz; bakın orada Apollo ve Hera ve Venüs var" diye devam etti küçük eldivenli eliyle gösterirken, "ve Demeter ve Herkül ve şuradakini seçemiyorum..."

Hastings gölgesinde oturdukları kanatlı tanrıya bakmak için döndü.

"Ah, bu Eros" dedi.

"Burada bir acemi var" diye uzata uzata konuştu Laffat şövalesine yaslanıp arkadaşı Bowles'la sohbet ederken, "son derece nazik, taze bir acemi var ve o kadar lezzetli ki eğer bir salata kasesine düşerse Tanrı yardımcısı olsun."

"Köylü mü?" diye sordu Bowles, kırık bir palet bıçağıyla fonu astarlıyordu ve onay alınca gözlerini kıstı.

"Evet, Squeedunk ya da Oshkosh, papatyaların arasında büyüyüp davarları kovalamış, sadece tanrı bilir artık!"

Bowles "küçük bir atmosfer yaratmak" için baş parmağıyla çalışmasının dış hatlarını ovaladı, modele baktı, piposunu aldı ve yeniden yakmak için komşusunun sırtında kibriti çaktı.

"Adı" diye devam etti Laffat, "adı Hastings. Zararsız. Dünya hakkında" diye konuşurken burada Bay Laffat'ın

BELONGS TO Kaktüs TEAM

yüzü dünya hakkındaki bilgisiyle ışıklandı, "dişi bir kedinin ay ışığındaki ilk yürüyüşünden daha fazlasını bilmiyor."

Piposunu yakmayı beceremeyen Bowles baş parmağıyla çalışmasının diğer kenarını ovdu ve "Ah!" dedi.

"Evet" diye devam etti arkadaşı, "ve her şeyin aynı kendisinin lanet olası küçük ağaçlı çiftlik evinde gittiği gibi gideceğini düşündüğüne inanabiliyor musun? Caddede yalnız gezen güzel kızlar hakkında konuşuyor, ne kadar önemli olduğunu söylüyor ve Amerika'da Fransız ailelerin nasıl yanlış tanıtıldığını, Fransız kızların da Amerikan kızları kadar eğlenceli olduğundan bahsediyor ki bunu da tek bir kızı tanıyarak söylediğini itiraf ediyor. Onu yola sokmaya, ona ne tür hanımların yalnız ya da öğrencilerle yürüdüğüne dair örnekler vermeye çalıştım ve bunları anlamayacak kadar ya çok aptal ya da çok saf. Sonra ona doğrudan anlattım ve benim iğrenç düşünceli biri olduğumu söyleyip çekti gitti."

"Ona ayakkabınla yardım ettin mi?" diye sordu Bowles, isteksiz bir şekilde ilgilenerek.

"Şey, hayır."

"Sana iğrenç düşünceli biri olduğunu söylemiş."

"Doğruydu" dedi Clifford öndeki şövalesi üzerinden.

"Ne… ne demek istiyorsun?" diye sordu Laffat kızararak.

"Söylediği şeyi" dedi Cliffford.

"Seninle konuşan mı var? Seni ilgilendirir mi?" diye çıkıştı Bowles ama Clifford dönüp onunla göz göze gelince az kalsın dengesini kaybediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet" dedi yavaşça, "beni ilgilendirir."

Bir süre hiç kimse konuşmadı.

Sonra Clifford "Hastings!" diye bağırdı.

Ve Hastings şövalesini bırakıp oraya gelince şaşırmış Laffat'a doğru başını salladı.

"Bu adam sana terslik yapıyor ve onu vurmak istediğin vurman için her zaman onu tutacağımı sana söylemek isterim."

Hastings utanarak "Hayır, onun düşüncelerine katılmıyorum, başka bir şey yok" dedi.

Clifford "Doğal olarak" dedi ve kolunu Hastings'in boynuna dolayarak onunla yürüyüp onu bir sürü kendi arkadaşıyla tanıştırdı. Stüdyodaki diğer tüm acemiler hasetle gözlerini açtı, Hastings en son acemi olarak önemsiz işleri yapmak için hazır olmasına rağmen tüm stüdyo eski, saygın ve korkulan büyülü çemberin içine çoktan girmişti.

Gerisi bitirdi, model yerini aldı ve çalışma şarkılar, bağrış çağrış ve öğrenciler çalışma yaparken ağızlarından çıkan her türlü kulak tırmalayıcı sesin karışımı halinde devam etti.

Saat beş oldu, model esnedi, gerindi, pantolonunu giydi ve altı stüdyonun içindeki gürültü kaynağı hole doldu ve caddeye aktı. On dakika sonra Hastings kendini Montrouge tramvayında buldu ve kısa süre sonra ona Clifford da katıldı.

Gay Lussac sokağına çıktılar.

"Ben her zaman burada inerim" dedi Clifford, "Lüksemburg bahçelerinin içinden yürümeyi severim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu arada" dedi Hastings, "nerede yaşadığını bilmezken sana nasıl uğrayabilirim?"

"Tam karşında oturuyorum."

"Ne! Bahçedeki stüdyo, badem ağaçlarının ve karatavukların olduğu..."

"Kesinlikle" dedi Clifford. "Arkadaşım Elliot'la kalıyorum."

Hastings, Bayan Susie Byng'den duyduğu iki Amerikalı sanatçının tarifini düşündü ve boş boş baktı.

Clifford devam etti: "Belki gelmeden önce bana haber edersen iyi olur, böylece ben de evde olmuş olurum."

"Model arkadaşlarından biriyle karşılaşmak umurumda değil" dedi Hastings gülümseyerek. "Biliyorsun, düşüncelerim oldukça bağnaz, sanırım sofuca. Bundan hoşlanmıyorum ve nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

"Anlıyorum" dedi Clifford ama büyük bir içtenlikle, "Beni ve çevremi onaylamasan da iyi arkadaş olacağımızdan eminim, fakat Severn ve Selby'yi seveceksin, çünkü onlar da senin gibi, eski dostum" diye ekledi.

Bir dakika sonra konuşmaya devam etti: "Konuşmak istediğim bir şey var. Seni geçen hafta Lüksemburg bahçelerinde tanıştırdığım Valentine var ya..."

"Tek bir kelime daha etme!" diye bağırdı Hastings gülümseyerek, "onun hakkında bana hiçbir şey söylememelisin!"

"Neden...?"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Yo, tek bir kelime bile" dedi neşeyle. "Israr ediyorum, sana izin verene kadar onun hakkında konuşmayacağına şerefin üzerine yemin et; yemin et!"

"Ediyorum" dedi Clifford şaşırarak.

"Güzel bir kız, sen gittikten sonra onunla keyifli bir sohbet ettik ve beni tanıştırdığın için teşekkür ederim ancak sana izin verene kadar tek bir kelime bile etmeyeceksin."

Ah" diye mırıldandı Clifford.

"Söz verdin, unutma" diye gülümsedi kapıya dönerken.

Clifford caddenin karşısına geçti ve sarmaşıkla kaplanmış ara sokaktan geçip bahçesine girdi.

Mırıldanarak anahtarını aradı, "Acaba... acaba... ama elbette olamaz!"

Sahanlığa girdi ve anahtarı kapıya sokup panellerin üzerine takılmış iki karta bakarak durdu.

FOXHALL CLIFFORD

RICHARD OSBORNE ELLIOT

"Ne halt etmeye onun hakkında konuşmamı istemiyor ki?"

Kapıyı açtı ve iki benekli köpeği sevip kanepeye attı kendini.

Elliot sigara içiyordu ve pencerenin kenarında bir parça kara kalemle çizim yapıyordu.

"Merhaba" dedi etrafına bakmadan.

Clifford arkadaşının başının arkasına dalgın dalgın bakarak "Korkarım ki, korkarım ki bu adam çok saf. Diyorum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki Elliot" dedi en sonunda, "Hastings, hani yaşlı evde kalmış Byram'ın bize gelip bahsettiği herif var ya, senin Colette'yi gardıroba sakladığın gün hani..."

"Evet, ne olmuş?"

"Hiçbir şey. Adam tam bir taş kafa."

"Evet" dedi Elliot isteksizce.

"Sen de öyle düşünmüyor musun?" diye sordu Clifford.

"Evet ama bazı hayalleri yok olduğunda zor zamanlar geçirecek."

"Onları yok edenler daha çok utanmalı!"

"Evet... bizi ziyaret edene kadar bekle, elbette beklenmedik bir şekilde..."

Clifford samimi görünüyordu ve bir sigara yaktı.

"Diyecektim ki" dedi, "ona bize haber vermeden gelmemesi söyledim, böylece yapmaya niyetlendiğin bir orjiyi erteleyebilirim..."

"Ah!" diye bağırdı Elliot öfkeyle, "onu bu şekilde dahil edeceğini sanıyordum."

"Tam öyle değil" diye sırıttı Clifford. Sonra daha ciddi bir yüzle "Burada onu rahatsız edecek bir şey olmasını istemiyorum. O bir taş kafa ve onun gibi olamadığımız için çok yazık."

"Ben" dedi Elliot kendinden hoşnut bir şekilde, "sadece seninle yaşıyorum..."

"Dinle!" diye bağırdı öteki. "Harika bir tarzla işin içine girdim. Ne yaptığımı biliyor musun? Pekala, ilk önce onunla sokakta karşılaştım, sonra da onu Lüksemburg bahçelerinde Valentine ile tanıştırdım!"

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"Karşı çıktı mı?"

"İnan bana" dedi Clifford ciddi bir sesle, "bu köylü Hastings aslında Valentine hakkında hiçbir şey bilmiyor, tıpkı ahlak Latin Quarter'de fil kadar nadirse kendisinin de ahlaki terbiyenin güzel bir örneği olduğunu bilmemesi gibi. Loffat ve yozlaşmış Bowles arasındaki bir konuşma gözlerimin açılmasına yetti. Hastings'in müthiş bir adam olduğunu söylüyorum sana! O sağlıklı, temiz düşünceli, küçük bir köyde büyümüş genç bir adam ve salonların cehenneme giden ara istasyonlar olduğuna inanıyor ve kadınlara gelince…"

"Evet?" diye sordu Elliot.

"Eh" dedi Clifford, "tehlikeli bir kadına dair düşüncesi muhtemelen Jezebel'in* resmidir."

"Muhtemelen" diye cevap verdi diğeri.

"O iyi bir adam" dedi Clifford, "ve eğer dünyanın kendi yüreği gibi iyi ve saf olacağına yemin ederse onun doğru söylediğine yemin ederim."

Elliot kara kalemini bir açı yaratmak için yeniden eline alı ve çizimine dönerek "Richard Osborne E.'den asla kötümser bir şey duyamayacak" dedi.

* Jezebel Tevrat'ın Krallar 1 ve Krallar 2 bölümünde hikayesi anlatılan, Tevrat ve İncil'de adı geçen en kötü yürekli ve en günahkar kadın olması nedeniyle lanetlenmiştir. (Ç.N.)

"O benim için bir ibret" dedi Clifford. Sonra parfümlü, pembe kağıda yazılmış ve masanın üzerinde duran bir notu açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Okudu, gülümsedi, "Bayan Helyett"ten birkaç notayı ıslıkla çaldı ve en iyi kalite beyaz not kağıdına cevap yazmak için oturdu. Notu yazıp mühürledikten sonra bastonunu aldı ve ıslık çalarak stüdyoda birkaç kere bir aşağı bir yukarı yürüdü.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu diğeri başını çevirmeden.

"Evet" dedi ama birkaç dakika Elliot'un omzunun üzerinden yaptığı çizime bakarak oyalandı.

"Yarın Pazar" dedi bir anlık sessizlikten sonra.

"E?" dedi Elliot.

"Colette'yi gördün mü?"

"Hayır, bu akşam göreceğim. O, Rowden ve Jacqueline Boulant'ın oraya geliyor. Sen ve Cecile'nin de geleceğini sanıyorum?"

"Şey, hayır" dedi Clifford. "Cecile bu akşam evde yiyecek ve ben... ben de Mignon'un yerine gitmeyi planlıyordum."

Elliot ona onaylamayan bir bakış attı.

"La Roche için tüm ayarlamaları bensiz yapabilirsin" diye devam etti Elliot'un bakışlarından kaçınarak.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Hiç" diye itiraz etti Clifford.

"Bana numara çekme" dedi Elliot suratını asarak, "Boulant'ta akşam yemeği verilirken arkadaşlar bir yerlere tüymezler. Kim o? Ama yo, sormayacağım, sormanın bir anlamı yok çünkü!" Sonra şikayet ederek sesini yükseltti ve masaya piposuyla vurmaya başladı. "Seni takip etmenin ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlamı var ki? Cecile ne diyecek? Ah, evet, gerçekten o ne diyecek? Tanrı aşkına iki ay bile sadık kalamıyorsun, ne kadar yazık! Ve Latin Quarter hoşgörülü ama sen onu ve beni suiistimal ediyorsun!"

Birden ayağa kalktı ve şapkasını başına geçirip kapıya doğru yürüdü.

"İnsanın senin soytarılıklarına neden katlandığını ancak Tanrı bilir ama herkes katlanıyor ve ben de. Eğer Cecile ya da peşlerinden koştuğun ya da koşacağın o güzel kızların yerinde olsaydım, diyorum ki eğer Cecile'nin yerinde olsaydım seni bir güzel pataklardım! Şimdi Boulant'ın oraya gidiyorum ve her zamanki gibi senin için bahaneler uyduracağım ve bu stüdyonun üzerine ant olsun ki nereye gittiğin umurumda bile değil! Ama ertesi gün bir kolunun altında çizim araçların, diğer kolunun altında Cecile ile gelmezsen seninle aramızdaki her şey biter ve diğerleri ne isterse onu düşünebilirler. İyi geceler."

Clifford elinden geldiğince hoşnut bir şekilde gülümseyerek iyi geceler dedi ve gözleri kapıda oturdu. Saatine baktı ve gitmesi için Elliot'a on dakika verip kapıcının zilini çalarken kendi kendine mırıldandı: "Ah, Tanrım, ne halt etmeye bunu yapıyorum?"

"Alfred" dedi, zile karşılık verildiğinde "üstüne başına çeki düzen ver Alfred ve terliklerini çıkarıp ayakkabı giy. Sonra en şık şapkanı tak ve Dragon sokağındaki büyük beyaz eve bu mektubu götür. İade-i cevap olmayacak, mon petit Alfred."

Kapıcı ayrılırken içinde hem bu ayak işi için isteksizlik hem de Bay Clifford'a karşı duyduğu sevginin karışımı vardı. Sonra genç adam kendisinin ve Elliot'un gardırobu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun içindeki en şık kıyafetlerle kendini donattı. Acele etmedi ve arada sırada giyinmesine bazen banço çalarak ya da köpeklerle oynayarak ara verdi. "Daha iki saatim var" diye düşündü ve Elliot'un bir çift ipek çorabını ödünç aldı, onları giymeye karar verene kadar köpeklerle top oynadı. Sonra bir sigara yakıp frakına baktı. Ceplerini boşalttığında dört mendil, bir yelpaze ve kolları kadar uzun buruşmuş bir çift eldiven buldu, bunun şanına yakışmayacağına karar verip onun yerine ne giyebileceğini düşünmeye başladı. Elliot da çok zayıftı ancak onun frakları kilit altındaydı. Rowden'in frakı da muhtemelen onunki kadar kötüydü. Hastings! Aradığı adam Hastings'di! Ama üzerine bir ceket atıp koşturarak Hastings'in kaldığı pansiyona gittiğinde onun bir saat önce çıktığını öğrendi.

"Hangi cehenneme gitmiş olabilir ki!" diye mırıldandı Clifford caddeden aşağı bakarken.

Hizmetçi bilmiyordu, o da sevimli gülümsemesini takınıp stüdyoya geri döndü.

Hastings uzakta değildi. Lüksemburg bahçeleri Notre Dame de Champs sokağına yürüyerek beş dakikaydı ve kanatlı tanrının gölgesinde orada oturdu. Toprağı ayağıyla eşeleyerek ve kuzeydeki terastan fıskiyeye inen ayak seslerini dinleyerek orada bir saat oturdu. Güneş mor bir küre gibi, Meudon tepelerinin üzerindeki sisin içinde asılı duruyordu. Pembe renge bürünmüş bulutlar batı ufkunda alçaktan hızla geçiyordu ve Paris Abidesi'nin kubbeleri pusun içinde bir opal gibi yanıyordu. Sarayın üzerindeki yüksek bir bacadan havaya duman yükseliyordu, güneşin önünden geçerken mor renkli duman alev alev yanan ateşe dönüşüyordu. Kestanelerin üstlerde kararan yapraklarının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arasından St. Sulpice'nin ikiz kuleleri, giderek derinleşen bir siluet gibi yükseliyordu.

Miskin bir karatavuk yakınlardaki bir çalılıkta ötüyordu ve güvercinler kanatlarını yumuşak rüzgarla doldurarak oradan oraya uçuyorlardı. Sarayın penceresindeki ışıklar sönmüştü ve Pantheon'un kubbesi kuzey terasının üzerinde, gökyüzünde ateşler içindeki Valhalla gibi ışık içinde yüzüyordu; aşağıda ise teras boyunca sıralanmış kraliçelerin mermer heykelleri batıya bakıyordu.

Sarayın kuzey cephesindeki uzun yürüyüş yolunun sonundan tramvayların ve caddenin gürültüsü geliyordu. Hastings sarayın saatine baktı. Altıydı ve kendi saati de aynısını söylüyordu, yeniden ayağıyla toprağı eşelemeye devam etti. Sürekli bir insan seli Odeon ve fıskiye arasında akıp duruyordu. Gümüş uçlu ayakkabılarıyla siyah cübbeli papazlar; miskin ve hovarda askerler; şapka kutuları taşıyan şapkasız derli toplu kızlar, siyah dosyaları ve yüksek şapkalarıyla öğrenciler, bere ve büyük bastonlarıyla öğrenciler, turkuaz ve gümüş içinde uyumlu sinirli ve hızlı hızlı yürüyen subaylar; tozu dumana katan süvariler, şeytanlık dolu kafalarının üzerinde taşıdıkları sepetin dengesinin güvenliğine aldırmadan sekerek giden pastane aşçı yamakları, ayaklarını sürüyerek giden, miskin ve omuzları düşük, gözleriyle sürekli yerde izmarit arayan Paris serserisi. Tüm bunlar fıskiyenin çevresinden dolanıp Odeon'un yanından geçerek şehre akıyordu. St. Sulpice'nin melankolik çanları saati bildirdi ve sarayın saat kulesi aydınlandı. Sonra aceleci adımların sesi geldi çakıl taşlarının üzerinde ve Hastings başını kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne kadar geç kaldın" dedi ama sesi boğuktu ve kızarmış yüzü ne kadar zamandır beklediğini gösteriyordu.

Kız "Alıkonuldum, aslında çok sinirlendim ve... ve sadece bir dakika kalabilirim" dedi.

Hastings'in yanına oturdu ve omzunun üzerinden kanatlı tanrıya şöyle bir baktı.

"Baş belası, davetsiz aşk tanrısı hala burada mı?"

"Kanatlar ve okları da" dedi Hastings.

"Kanatlar" diye mırıldandı kız, "ahi evet... oynamaktan yorulduğunda uçup gitmesi için. Elbette kanat olayı bir erkeğin fikridir, öteki türlü Eros dayanılmaz olurdu."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Benim fikrim, erkeklerin böyle düşündüğü."

"Peki kadınlar?"

"Ah" dedi kız küçük başını sallayarak, "Neyden bahsettiğimizi gerçekten unutuyorum."

"Aşktan bahsediyorduk" dedi Hastings.

"Ben değil" dedi kız. Sonra mermer tanrıya bakarak "Bu tanrıya hiç aldırmıyorum. Oklarını nasıl atması gerektiğini bildiğine de inanmıyorum, aslında o bir korkak; alacakaranlıkta saklanan bir suikastçı gibi. Korkaklığı hiç tasvip etmem" dedi ve sırtını heykele döndü.

"Bence" dedi Hastings yavaşça, "isabetli bir şekilde vuruyor oklarıyla, evet ve insanı uyarıyor bile."

"Deneyiminiz bu mu Bay Hastings?"

Kızın gözlerine doğruca baktı ve "Beni uyarıyor" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uyarıya kulak verin o zaman" dedi kız sinirli bir kahkaha atarak. Konuşurken eldivenlerini çıkardı ve sonra onları dikkatli bir şekilde yeniden giydi. İşini bitirince sarayın saatine bakıp "Ah tanrım, çok geç olmuş!" dedi, şemsiyesini kapattı, sonra yeniden açtı ve en sonunda adama baktı.

"Hayır" dedi Hastings, "onun uyarısına kulak asmıyorum."

"Ah" diye iç çekti kız, "hala aynı sıkıcı heykelden konuşuyorsunuz!" Sonra adamın yüzüne kaçamak bir bakış atıp "Sanırım... sanırım aşıksınız" dedi.

"Bilmiyorum" diye mırıldandı, "sanırım öyleyim."

Hızlı bir el hareketiyle başını kaldırdı. "Bu düşünceden hoşlanıyorsunuz gibi" dedi ama dudaklarını ısırdı ve gözleri karşılaştığında titredi. Sonra ani bir korku çöktü kızın üzerine ve büyüyen gölgelere bakıp sıçradı.

"Üşüyor musunuz?" dedi Hastings

Ama kız sadece "Ah tanrım, ah Tanrım, çok geç oldu, çok geç! Gitmeliyim... iyi geceler" diye cevap verdi.

Kız ona eldivenli elini uzattı ve sonra birden geri çekti.

"Ne var?" diye ısrar etti genç adam. "Korkuyor musunuz?"

Kız ona garip garip baktı.

"Hayır... yo... hayır... bana karşı çok iyisiniz..."

"Tanrım!" diye patladı adam, "bana karşı çok iyisiniz derken ne demek istiyorsunuz? Üçüncü kezdir aynı şey ve anlamıyorum!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarayın nizamiyesinden gelen davul sesi sözünü kesti. "Dinle" diye fısıldadı kız, "kapatacaklar. Çok geç oldu, ah çok geç!"

Davulun gürültüsü giderek yaklaştı ve davulcunun silueti üstteki doğu terasını gökyüzünden ayırdı. Kemerindeki ve süngüsünden sönen ışık bir an dolaştı çevrede, sonra davul çalarak gölgelerin içinde kayboldu. Davul sesi doğu terası boyunca giderek kayboldu, sonra arttıkça arttı ve bronz aslanın yanından geçip batı terasının yoluna döndüğünde yoldan geçerken sesin keskinliği daha da arttı. Davulun güm güm sesleri yankılanıyordu her yerde ve yankısı gri saray duvarına çarpıp geri dönüyordu; davulcu şimdi önlerine belli belirsiz göründü, kırmızı pantolonu artan karanlıkta donuk bir nokta gibi görünüyor, pirinç davulu ve süngüsü soluk bir ışık saçıyor ve apoletleri omuzlarından inip kalkıyordu. Kulaklarını sağır ederek geçti yanlarından ve ağaçların arasındaki yolda sırt çantasında küçük teneke maşrapasının parladığını gördüler. Sonra nöbetçiler bağırmaya başladı: "Kapanıyor! Kapanıyor!" Touron sokağındaki barakalardan borazan çalındı.

"Kapanıyor! Kapanıyor!"

"İyi geceler" diye fısıldadı kız, "bu gece yalnız dönmem lazım."

Kız kuzey terasına varana kadar arkasından baktı ve omzundan bir el ve parlayan bir süngü onu gitmesi için uyarana kadar mermer bankta oturdu.

Kız korudan geçti ve Medici sokağına dönüp bulvardan geçti. Köşede menekşe satın aldı ve des Ecoles Bulvarı boyunca yürüdü. Boulant'ın yerinin önünde bir araba durdu ve güzel bir kız yanında Elliot'la arabadan indi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Valentine!" diye bağırdı kız, "bizimle gel!"

"Gelemem" dedi bir an duraklayarak, "Mignon'un yerinde bir randevum var."

"Victor olmasın?" dedi kız gülerek ama Valentine omzunu silkip başıyla iyi geceler dileyerek geçip gitti, St. Germain Bulvarı'na dönüp Cafe Cluny'nin önünde oturan ve kendilerine katılması için ona seslenen bir grup erkekten kaçmak için biraz hızlı yürüdü. Mignon Restoran'ın kapısında kömür gibi kapkara bir zenci duruyordu. Kız halı kaplı basamakları çıkarken zenci kepini çıkardı.

"Bana Eugene'yi gönderin" dedi ofiste ve yemek odasının sağındaki koridordan geçerken bir dizi panelli kapının önünde durdu. Bir garson geçti ve yeniden Eugene'yi istedi, adam hemen önünde bitti, sessizce yürüyerek önünde eğildi ve "Madam" diye mırıldandı.

"Kim var burada?"

"Kabinlerde kimse yok; yarısında Madam Madelon ve Monsenyör Gay, Monsenyör Clamart, Monsenyör Clisson, Madam Marie ve grubu var." Sonra etrafına bakıp eğilerek mırıldandı: "Monsenyör, madamı yarım saattir bekliyor." Adam altı numaraları panelli kapıyı tıklattı.

Clifford kapıyı açtı ve kız içeri girdi.

Delikanlı kızın önünde eğilip "Monsenyör zili çalma nezaketi gösterir mi?" diye mırıldanıp kayboldu.

Clifford kızın ceketini çıkarmasına yardım etti, kızın şapkasını ve şemsiyesini aldı. Tam karşısında Clifford'la küçük bir masaya oturduklarında kız gülümsedi ve adamın yüzüne bakarak ona doğru eğildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kız.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekliyorum" diye cevap verdi Clifford hayranlıkla.

Bir an kız döndü ve kendini camda inceledi. Büyük mavi gözler, bukleli saçlar, düzgün bir burun ve hafif kıvrımlı dudakları aynada sadece bir an parlayıp söndü ve sonra camda güzel boynu ve sırtı yansıdı. "Ne arıyorsun burada?" diye yeniden sordu.

"Seni bekliyorum" diye tekrarladı Clifford, rahatsız hissetmişti.

"Ya Cecile?"

"Yapma, Valentine..."

"Biliyor musun" dedi kız sakin bir sesle, "davranışından hiç hoşlanmıyorum."

Clifford biraz telaşlandı ve telaşını kapatmak için Eugene'nin gelmesi için zili çaldı.

Çorba koyuydu ve şarap Pommery markaydı, Eugene kahve getirene kadar yemekler her zamanki düzeni içinde geldi ve masanın üzerine küçük gümüş bir lamba dışında hiçbir şey kalmadı.

"Valentine" dedi Clifford, sigara için izin aldıktan sonra, "Vaudeville mi yoksa Eldorado mu... yoksa her ikisi mi... belki de Yeni Sirktir ya da..."

"Tamam" dedi Valentine.

"Pekala" dedi genç adam, "korkarım ki seni eğlendiremiyorum..."

"Ah, evet, Eldorado'dan daha komiksin."

"Bak, bu konuda benimle alay etme, Valentine. Her zaman yapıyorsun ve... ve ne diyeceğim... iyi bir kahkaha öldürür..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne?"

"Şey… aşk ve her şey."

Kız gözleri yaş dolana kadar güldü. "Tanrım" diye bağırdı, "o zaman o öldü!"

Clifford artan endişeyle kıza baktı.

"Neden geldiğimi biliyor musun?" dedi kız.

"Hayır" dedi kız gergin bir şekilde, "bilmiyorum."

"Benimle ne zamandır sevişiyorsun?"

"Şey" diye itiraf etti Clifford, "diyebilirim ki bir yıldır falan."

"Bence tam bir yıl oldu. Bıkmadın mı?"

Clifford cevap vermedi.

"Benim de sen çok hoşlandığımı, sana aşık olduğumu bilmiyor musun?" dedi kız. "Çok iyi arkadaş olduğumuzu… çok eski dostlar olduğumuzu bilmiyor musun? Değil miydik Monsenyör Clifford… senin geçmişini hiç bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Yapma… bu kadar alaycı olma" diye karşı çıktı adam, "kaba olma, Valentine."

"Değilim. Naziğim. Çok naziğim… sana ve Cecile'ye."

"Cecile benden bıktı."

"Umarım öyledir" dedi kız, "çünkü daha iyi bir kaderi hak ediyor. Tanrım, Quarter'deki ününü biliyor musun? Sadakatsiz, en sadakatsiz erkek… tamamen iflah olmaz ve bir yaz gecesi sivrisineğinden daha az ciddi bir adam. Zavallı Cecile!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clifford öyle rahatsız görünüyordu ki kız daha nazik konuşmaya başladı.

"Seni severim. Bunu biliyorsun. Herkes biliyor. Burada şımarık bir çocuksun. Her şeye iznin var ve herkes izin veriyor ama herkes senin kaprisinin kurbanı olamaz."

"Kapris!" diye bağırdı adam. "Tanrı aşkına, eğer Latin Quarter'in kızları kaprisli değilse..."

"Boş ver... boş ver bunu! Yargılayarak oturamazsınız... siz tüm erkekler. Bu akşam neden buradasın? Ah" diye bağırdı kız, "neden olduğunu sana söyleyeyim! Monsenyör küçük bir not alır; küçük bir cevap gönderir; en güzel elbiselerini giyer..."

"Hayır" dedi Clifford kıpkırmızı bir şekilde.

"Evet, öyle ve bu sensin" dedi kız hafif bir gülümsemeyle. Sonra yeniden yavaşça, "Senin elindeyim ama bir arkadaşın elinde olduğumu biliyorum. Buraya sana bunu söylemeye geldim ve bu yüzden sen bir... bir iyilik istemek için buradayım."

Clifford gözlerini açtı ama bir şey demedi.

"Aklım çok karışık. Monsenyör Hastings yüzünden."

"Öyle mi?" dedi Clifford şaşkınlıkla.

"Senden istediğim şey" diye devam etti kız alçak sesle, "senden istediğim şey... benim hakkında konuşacak olursan şey demeden... demeden önce..."

"Senin hakkında onunla konuşmayacağım" dedi adam yavaşça.

"Diğerlerini engelleyebilir misin?"

"Orada olursam evet. Nedenini sorabilir miyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu adil değil" diye mırıldandı kız, "onun nasıl... nasıl beni düşündüğünü biliyorsun, yani her kadını düşündüğü gibi. Onun senden ve geri kalanınızdan ne kadar farklı olduğunu biliyorsun. Öyle bir adamı... Monsenyör Hastings gibi bir adamı daha önce hiç görmedim."

Sigarası fark etmeden sönmüştü Clifford'un.

"Ondan korkuyorum... bilmesinden korkuyorum... Quarter'de hepimizin ne olduğundan. Ah, onun bilmesini hiç istemiyorum! Onun bana sırtını dönmesini... şimdiki gibi benimle konuşmayı bırakmasını istemiyorum! Sen... sen ve geri kalanınız bunun benim için ne demek olduğumu bilemezsiniz. İnanmazdım... onun bu kadar iyi biri olduğuna... ve asil olduğuna inanamazdım. Onun bilmesini istemiyorum... bu kadar kısa zamanda. Er ya da geç öğrenecek, kendisi öğrenecek ve sonra bana sırtını dönecek. Tanrım!" diye bağırdı kız, "neden bana sırtını dönmeli de size değil?"

Çok utanan Clifford sigarasına baktı.

Kız benzi atmış bir şekilde ayağa kalktı. "O senin arkadaşın... onu uyarmaya hakkın var."

"O benim arkadaşım" dedi adam en sonunda.

Birbirlerine sessizce baktılar.

Sonra kız "En çok korktuğum şey ise onu uyarmaya gerek görmemen!" diye öfkeyle konuştu.

"Senin sözüne güveneceğim" dedi Clifford hoşnutlukla.

Hastings için bir ay çabuk geçti ve arkasında çok az belirgin izlenim bıraktı. Yine de biraz bırakmıştı aslında. Bir tanesi, Bay Bladen'la Capucines Bulvarında, yanında kahkahasının kendisini korkuttuğu çok tanınmış genç biriyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşılaştığı zamandı ve en sonunda bir kafeye kaçtığında Bay Bladen onu bir Alman birası içmeye çağırmıştı ve sanki tüm bulvar ona bakmış ve yanındaki kişi yüzünden onu yargılamış gibi gelmişti. Sonrasında Bay Bladen'in yanındaki genç adama dair içgüdüsel bir inançla yanakları kıpkırmızı olmuş ve pansiyona öyle perişan bir vaziyette dönüştü ki Bayan Byng endişelenmiş ve hemen ev özlemini yenmesi gerektiğini tavsiye etmişti.

Diğer izlenim de eşit derecede canlıydı. Bir Cumartesi sabahı yalnız hissedip kendini, şehirde dolanırken St. Lazare İstasyonu'na gelmişti. Kahvaltı için erkendi ama Hotel Terminus'a girdi ve pencerenin kenarındaki bir masaya geçti. Siparişini vermek için oyalanırken koridordan hızla geçen bir adam kafasına kazara çarptı ve bir özür beklerken adam onun yerine Hastings'in omzuna vurup samimi bir şekilde "Ne halt ediyorsun burada, eski dostum?" dedi. Rowden'di, onu yakaladı ve ona katılmasını önerdi. İtiraz etse de özel bir yemek salonuna götürdü onu Rowden ve orada onu görünce yüzü kıpkırmızı olan ve masada sıçrayan Clifford'la karşılaştı. Clifford onu ürkek bir şekilde karşıladı ama onun bu davranışı Rowden'in yapmacıksız neşesi ve Elliot'un aşırı nezaketi ile yumuşatıldı. Elliot onu büyüleyici üç kızla tanıştırdı, kızlar onu candan bir şekilde karşıladı ve Rowden'i önerisinde desteklediler: Hastings gruba katılmalıydı ve hemen rıza göstermeliydi. Elliot La Roche'ye yapılacak bir geziyi kısaca anlatırken Hastings keyifle omletini yedi ve Cecile, Colette ve Jacqueline'den gelen cesaretlendirici gülümsemelere karşılık verdi. Bu arada Clifford Rowden'e ne kadar şerefsiz olduğunu hafifçe fısıldadı. İşlerin neye dönüştüğünü fark eden Elliot Clifford'a kaşlarını çatıp bunu en güzel şekilde yapacaklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rowden'in bilmesi için bir dakika bulana kadar zavallı Rowden'in bütün neşesi kaçmıştı.

"Kapa çeneni" dedi Clifford'a, "bu kader ve bunu ayarlayan da o."

"O Rowden ve bunu ayarlayan da sensin" diye mırıldandı Clifford sırıtmasını saklayarak. Ne de olsa Hastings'in dadısı değildi ya. S. Lazare İstasyonu'ndan 9.15'te ayrılacak olan tren geldi, Havre'ye doğru yola çıktı, La Roche'nin kırmızı çatılı istasyonunda güneş şemsiyeli, oltalı ve savaşçı olmayan Hastings'in taşıdığı bir bastonu olan neşeli bir grubu bıraktı. Küçük Ept nehrine sınır olan bir çınar koruluğuna kamplarını kurduklarında balık tutmakla ilgili bütün donanıma sahip Clifford komutayı aldı.

"Sen, Rowden" dedi, "olta sineklerini Elliot'la paylaş ve ona göz kulak ol yoksa bir olta mantarı ve ağ kurşunu koymaya çalışır. Onun solucanları toprağa gömmeye çalışmasına engel ol."

Elliot itiraz etti ama herkes kahkaha atınca gülümsedi zorla.

"Beni hasta ediyorsun" diye azarladı, "ilk kez mi balık tutmaya geliyorum sanıyorsun?"

"İlk balık avını görmekten çok mutlu olurdum" dedi Clifford ve bir olta sineği aldı, vurmak amacıyla savurdu, üç ince oltayı ayıklayıp hazırladı, böylece Cecile, Colette ve Jacqueline'ye neşe ve balık getirebileceklerdi. Büyük bir ciddiyetle her bir oltaya dört ayrı iğne, küçük birer kanca ve tüyden parlak olta mantarı taktı.

"Solucanlara asla dokunmam" dedi Cecile tiksinerek.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Jacqueline ve Colette onu sakinleştirmek için yanına gittiler ve Hastings memnuniyetle balık yemcisi ve balıkları oltadan çıkaran kişi olmayı önerdi. Ama Clifford'un resim defterindeki süslü püslü olta sinekleri resimlerinden şüphesiz büyülenen Cecile, gerçek sanat konusunda ondan dersler almaya karar verdi ve Ept'te Clifford'un peşinde anında kayboldu.

Elliot şüpheyle Colette'ye baktı.

"Kaya balıklarını tercih ederim" dedi kararlılıkla Colette, "ve sen ve Monsenyör Rowden istediğiniz zaman gidebilirsiniz, öyle değil mi Jacqueline?"

"Kesinlikle" diye cevap verdi Jacqueline.

Kararsız kalan Elliot oltasını ve makarayı kontrol etti.

"Makarayı yanlış tarafa takmışsın" dedi Rowden.

Elliot bocaladı ve Colette'ye kaçamak bir bakış attı.

"Ben.. ben... hemen şimdi olta sineklerini.. şey... kullanmamaya karar verdim" diye başladı. "Orada Cecile'nin bıraktığı bir sırık var..."

"Ona sırık denmez" diye düzeltti Rowden.

"Olta yani" diye devam etti Elliot ve iki kızın yanına gitmeye hazırlanıyordu ki aniden Rowden kolundan tuttu.

"Hayır, gitme! Elinde olta varken olta mantarı ve ağ kurşunu ile balık tutan bir adamı düşünsene! Benimle gel!"

Sakin küçük Ept'in sazlıkların arasında Seine'ye döküldüğü yerde çimenli bir kıyı kaya balıklarının yuvasını gölgelerdi ve bu kıyıda Colette ve Jacqueline oturmuş konuşuyor, gülüyor ve sağa sola oynayan kırmızı tüyleri seyrederken gözlerine kadar indirdiği şapkasıyla Hastings başı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı yosunlu kıyıya eğmiş kızların yumuşak seslerini dinliyor ve bir olta parlayıp da bir balığın yakalandığına dair yarı bastırılmış bir çığlık duyulduğunda cesur bir şekilde küçük ve kızgın kaya balığını oltanın kancasından çıkarıyordu. Güneş ışığı yapraklı çalılıkların arasından süzülüyor, orman kuşları şarkı söylüyordu. Siyah ve beyaz renkli saksağanlar geçip gidiyor, seke seke ve kuyruklarını sallayarak konuyorlardı. Pembe göğüslü mavi ve beyaz alakargalar ağaçların arasından bağrışıyor, alçaktan uçan bir atmaca olgunlaşan buğday tarlaların üzerinde dönüyor ve çalı kuşlarının sürüler halinde uçmasına neden oluyordu.

Seine'nin suları üzerine bir martı tüy gibi kondu. Hava bulutsuz ve boğucuydu. Neredeyse yaprak kımıldamıyordu. Uzaktan bir yerden belli belirsiz sesler geliyordu, bir horozun ötüşü ve yavan bir uluma. Arada sırada "Guepe 27" isimli büyük bacalı bir vapur mavnalarını nehirde çekip götürüyordu ya da bir tekne uykulu Rouen'e doğru akıntıyla birlikte hareket ediyordu.

Havada taze bir toprak ve kokusu vardı ve güneş ışığında turuncu kanatlı kelebekler bataklığın üzerinde dans ediyor, yumuşak kadifemsi kelebekler yosunlu ağaçların arasında kanat çırpıyordu.

Hastings Valentine'yi düşünüyordu. Elliot geri geldiğinde saat ikiydi ve Rowden'den yakasını zor kurtardığını içtenlikle itiraf edip Colette'nin yanına oturdu ve mutlulukla şekerleme yapmaya hazırlandı.

"Balığın nerede?" diye sordu Colette.

"Hala hayattalar" diye mırıldandı Elliot ve hemen uykuya daldı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Ondan kısa süre sonra Rowden döndü ve uyuklayan arkadaşına somurtarak bir bakış atıp üç kırmızı alabalığı gösterdi.

"Ve işte" diye gülümsedi Hastings tembel tembel, "azimli ağır çalışmanın kutsal sonucu işte: bu küçük balıkların bir parça ipek ve tüyle katledilmesi."

Rowden ona cevap vermeye tenezzül etmedi. Colette bir tane daha kaya balığı yakaladı ve Elliot'u uyandırdı; genç adam itiraz etti ve öğle yemeği sepetlerine şöyle bir baktığı sırada Clifford ve Cecile gelip hemen içecek bir şeyler istedi. Cecile'nin elbisesinin eteği ıslanmış, eldivenleri yırtılmıştı ama mutluydu ve bir kiloluk alabalığı taşıyan Clifford arkadaşlarından alkış almak için dimdik durdu.

"Nerden yakaladın onu?" diye sordu Elliot.

Islak ve heyecanlı Cecile savaşı anlattı ve sonra Clifford oltayla verdiği mücadeleyi methetti, sonra da balık sepetinden ölmüş bir tatlısu kefali çıkardı kanıt olarak.

Öğle yemeğinde hepsinin keyfi yerindeydi ve Hastings "büyüleyici" olarak tanımladı. İnanılmaz keyif aldı, ancak flörtleşme olayı Fransa'da, Milbrook, Connecticut'tan daha ileriye gitmiş gibi göründü ona ve Cecile'nin Clifford konusunda pek az coşkulu, belki bunun aynı şekilde Rowden'den uzakta oturan Jaqueline için de geçerli ve muhtemelen en azından bir an da olsa gözlerini Elliot'un yüzünden alan Colette için de aynı olduğunu düşündü. Yine de eğleniyordu, düşünceleri Valentine'ye kaymadığı zamanlarda elbette ve sonra ona çok uzak olduğunu hissediyordu. La Roche, Paris'ten bir buçuk saat uzaktaydı. Saat sekizde onları tren La Roche'den alıp St Lazare Garına bırak-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

tığında mutlu oldu, yüreği küt küt attı, bir kez daha Valentine'nin şehrindeydi.

"İyi geceler" dilediler ona. "Bir sonraki seferde gelmelisin bizimle."

Söz verdi ve onların çiftler halinde karanlık çöken şehirde uzaklaşmalarını seyretti; o kadar uzun süre orada durmuştu ki yeniden gözlerini kaldırdığında elektrik lambalarının ay gibi parladığı geniş bulvar gaz alevleriyle ışıl ışıldı.

Ertesi sabah uyandığında yeniden kalbi hızlı hızlı atmıştı, çünkü ilk düşüncesi Valentine olmuştu.

Güneş çoktan Notre Dame'nin kulelerinde parlıyordu, işçilerin takunyalarının takırtısı aşağıdaki caddede keskin ekolar yaratıyordu ve yolun karşısında bir karatavuk pembe bir badem ağacının üstünde coşkulu bir şekilde ötüyordu.

Köye doğru kısa bir yürüyüş için Clifford'u uyandırmaya karar verdi ve ruhunun hatırına onu bir Amerikan kilisesine götürmek için kandırmayı umuyordu. Keskin bakışlı Alfred'i, stüdyoya giden asfalt yolu yıkarken buldu.

"Monsenyör Elliot?" sorusunu üstünkörü bir cevapla, "bilmiyorum" diyerek geçiştirdi.

"Peki Monsenyör Clifford" diye başladı Hastings şaşkınlıkla.

"Monsenyör Clifford" dedi kapıcı ironik bir şekilde, "erken geldiği için sizi görmekten memnun olacaktır; aslında daha yeni girdi içeri."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Kapıcı tüm gece dışarıda kalmayan ve gelip saatlerce kapıya vurmayan insanlardan övgüyle bahsederken Hastings bocaladı. Kapıcı aynı zamanda sakin huylu olmanın güzelliklerinden de bahsedip bahçedeki havuzdan gösterişli bir şekilde su aldı.

"Sanırım içeri girmeyeceğim" dedi Hastings.

"Pardon, Monsenyör" diye homurdandı kapıcı, "Monsenyör Clifford'u görmeniz belki de iyi olur. Muhtemelen yardıma ihtiyacı var. Eve pek iyi gelmedi. Mumla bir şey yakmaması mucize olur."

Hastings bir an tereddüt etti ama böylesi bir görevin hoşnutsuzluğunu yutup kestane ağaçlarıyla kaplı yoldan yavaşça ilerdi ve bahçenin içinden stüdyoya çıktı. Kapıyı çaldı. Çıt yoktu. Sonra yeniden çaldı ve bu sefer içerden bir gürültüyle kapıya bir şey çarptı.

"O" dedi kapıcı "bir bottu." Anahtarını kilide soktu ve Hastings'i içeri soktu. Darmadağınık kıyafetleri içinde Clifford odanın ortasında oturuyordu. Elinde bir ayakkabı tutuyordu ve Hastings'i gördüğü için şaşırmışa benzemiyordu.

"Günaydın, Pears'ın sabunlarını kullanır mısın?" diye sordu hafifçe elini sallayarak ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

Hastings'in korkudan yüreği ağzına geldi. "Tanrı aşkına" dedi, "Clifford, git yat."

"Şimdi olmaz, o Alfred koca kafasını buraya soktu ve geriye tek ayakkabım kaldı."

Hastings mumu söndürdü, Clifford'un şapkasını ve bastonun aldı ve saklayamadığı bir hisle "Bu korkunç bir şey

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Clifford, senin böyle bir şey yapacağını hiç bilmezdim" dedi.

"Eh, yapıyorum işte" dedi Clifford.

"Elliot nerede?"

"Eski dostum" dedi Clifford, duygusallaşmaya başlamıştı içkinin etkisiyle, "... şey... kurdu kuşu besleyen Tanrı ayyaş gezgini de gözetir..."

"Elliot nerede?"

Ama Clifford başını eğip kolunu salladı. "Dışarıda, bir yerlerde." Sonra aniden kaçırdığı balığı görme arzusu hissedip sesini yükseltti ve onun için ağlayıp inlemeye başladı.

Tamamen şok olan Hastings tek kelime etmeden kanepeye oturdu. Bir sürü göz yaşı döken Clifford'un yüzü yaşlarla parıldıyordu ve büyük bir ihtiyatla ayağa kalktı.

"Eski dostum" dedi, "... şey... bir mucize görmek ister misin? İşte başlıyor. Başlıyorum."

Boş boş bakarak durdu.

"Mucize..." diye yineledi.

Hastings onun mucizesinin düşmeden ayakta durmak olduğunu var saydı ve hiçbir şey demedi.

"Yatağa gidiyorum" dedi, "zavallı yaşlı Clifford yatağa gidiyor, işte bu mucize!"

Ve uzaklık ve denge konusunda öyle güzel bir hesaplama yaptı ki Elliot orada olduğu zamanlar onu bu becerisini çılgınca alkışlardı. Ama Elliot orada değildi. Henüz stüdyoya gelmemişti. Eve gelmeye çalışıyordu elbette ve yarım saat sonra Lüksemburg bahçelerindeki bir banka boylu bo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yunca uzanmış bulmuştu Elliot'u ve Hastings'e büyük bir lütufkarlıkla gülümsedi. Kendisinin uyandırılmasına, tozunun silkelenmesine ve kapıya kadar eşlik edilmesine izin verdi. Ancak buradan sonra tüm yardımları reddetti ve Hastings'e patronluk taslayan bir şekilde selam vererek Vavin sokağına doğru yolunu tuttu.

Hastings onu gözden kaybolana kadar izledi ve sonra yeniden fıskiyenin oraya döndü. İlk başta kendini hüzünlü ve üzgün hissetti ama yavaş yavaş sabahın temiz havası yüreğindeki baskıyı azalttı ve kanatlı tanrının gölgesi altındaki mermer banka oturdu.

Hava turuncu çiçeklerin kokusuyla taze ve tatlıydı. Her yerde güvercinler banyo yapıyor, yanar dönerli göğüslerini suya daldırıyor, suyun içinde bir görünüp bir kayboluyor ya da cilalı havuzun kenarı boyunca sıralanıp kuruyorlardı. Serçeler de gri renkli tüylerini sakin havuzun içinde ıslatıyor ve neşe ve gürültüyle ötüşüyorlardı. Marie de Medici havuzunun karşısındaki kuş havuzunu çevreleyen çınarların altında su kuşu otları didikliyor ya da havuzun kenarında boş boş paytak adımlarla geziniyordu.

Serin bir gecenin uykusundan bir şekilde mahmurlaşmış kelebekler leylak yapraklarının altında ve beyaz alevçiçeklerinin üzerinde kıvrılmışlardı ya da güneşin ısıttığı çalılıklara doğru ağır ağır uçuyorlardı. Arılar da güneş çiçeklerinin arasında vızıldayıp duruyorlar ve bir iki tane kocaman gözlü sinek de mermer bankın yanındaki güneş ışıklarının vurduğu yerlerde duruyor yahut birbirlerini kovalayıp yeniden güneş ışıklarının vurduğu yere geri dönüyor ve övünerek ön ayaklarını sürtüyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nöbetçiler boyalı kutuların önünde hızla adımlıyor ve nöbet değişimleri için nizamiyeye dönüp zaman zaman bakıyorlardı.

En sonunda ayak hışırtıları ve süngülerin şakırtısıyla geldiler, parola söylendi, nöbet değişimi yapıldı ve çakılların üzerine çatır çutur yürüyerek uzaklaştılar.

Sarayın saat kulesinden tatlı bir çan sesi geldi, St. Sulpice'nin büyük çanının sesi yankılandı. Hastings hayal kurarak tanrının gölgesinde oturdu ve derin derin düşünürken biri gelip yanına oturdu. Önce başını kaldırmadı. Yanına oturan kişi konuştuğu zaman sıçradı.

"Siz! Bu saatte?"

"Huzursuzdum, uyuyamadım." Sonra alçak neşeli bir sesle "Ve siz! Bu saatte?" dedi kız.

"Ben... ben uyudum ama güneş uyandırdı beni."

"Ben uyuyamadım" dedi kız ve gözlerine bir an tarifsiz bir gölge inmiş gibi göründü. Sonra gülümseyerek "Çok sevindim, sizin geleceğinizi biliyor gibiydim. Gülmeyin, rüyalara inanırım."

"Gerçekten rüyanızda... benim geldiğimi mi gördünüz?"

"Sanırım rüya görürken uyanıktım" dedi Valentine. Sonra bir süre sessiz kaldılar, birlikte olmanın verdiği mutluluğun bilinci içinde. Dudakları kıpırdayıp sözler dökülene kadar sessizce birbirlerine baktılar, gülümsediler. Söyledikleri şeyler çok derin şeyler değildi. Belki de Hastings'in dudaklarından dökülen en manalı sözler kahvaltı hakkındaydı.

"Henüz sıcak çikolatamı içmedim" diye itiraf etti kız, "ama ne kadar da maddeci bir adamsınız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Valentine" dedi birdenbire, "ben isterim ki... isterim ki... sadece bir kez... tüm gününüzü benimle geçirseniz... sadece bir kez."

"Ah" diye gülümsedi kız, "sadece maddeci değil, aynı zamanda bencil de!"

"Bencil değil, aç" dedi Hastings kıza bakarak.

"Bir de yamyam, ah Tanrım!"

"Siz, değil misiniz Valentine?"

"Ama çikolatamı..."

"Benimle için."

"Fakat öğle yemeği..."

"Birlikte yiyelim, St. Cloud'da."

"Ama gelemem..."

"Birlikte... tüm gün... bütün bir gün; ister misiniz, Valentine?"

Kız cevap vermedi.

"Sadece bir kez."

Yeniden o tarifsiz gölge düştü gözlerine ve gölge gittiğinde kız iç çekti. "Evet... birlikte, sadece bir kez."

"Tüm gün mü?" dedi genç adam mutluluğundan şüphe ederek.

"Tüm gün" diye gülümsedi kız, "ve çok açım!"

Hastings büyülenmişçesine kahkaha attı.

"Ne kadar da maddeci bir bayansınız."

St. Michel Bulvarı'nda dışı beyaz ve maviye boyanmış, içi ise bal dök yala cinsinden temiz bir sütçü dükkanı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fransızcayı ana dili gibi konuşan ve Murphy ismini kullanan kumral saçlı genç kadın, onlar içeri girerken onlara gülümsedi ve galvaniz çay masasının üzerine yeni bir peçete koyarak önlerine iki bardak sıcak çikolata ve kızarmış ekmek ve taze kruvasan dolu bir sepet bıraktı.

Çuha çiçeği renkli tereyağı kalıplarının her birinin üzerinde yonca şeklinde damga vardı ve Normandiya çayırlarının kokusuna doymuş gibi görünüyordu.

"Ne kadar da lezzetli!" dedi ikisi aynı anda ve bu tesadüfe kahkahayla güldüler.

"Birlikte am tek bir yürek!" dedi Hastings.

"Ne kadar saçma!" dedi kız yanakları al al. "Bir kruvasan alacağım."

"Ben de" dedi genç adam muzaffer bir edayla, "işte bu da kanıtı."

Sonra küçük bir atışma oldu aralarında; kız adamı çocukça davranmakla suçladı ve adam bunu inkar edip karşı suçlamalarda bulunurken Matmazel Murphy anlayışlı bir şekilde güldü ve son kalan kruvasan ateşkes bayrağının altında eşit olarak bölüşülüp yendi. Sonra kalktılar ve kız hoşça kal der gibi Matmazel Murphy'ye el salladı; kadın da neşeli bir sesle "İyi günler madam! İyi günler monsenyör!" diye seslendi ve onları bir arabaya el edip binene kadar izledi. "Tanrım! Ne kadar güzel bir kız!" diye iç çekti matmazel ve bir süre sonra, "Evliler mi, bilmiyorum. Öyle bir havaları olduğuna inanıyorum ama."

Araba Medici sokağına saptı, Vaugirard sokağına döndü, Rennes sokağıyla birleştiği yere kadar devam etti ve gürültülü bir şekilde durup Montparnasse Garı'nın önünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onları indirdi. Tren için tam zamanında gelmişlerdi ve trene binmeleri için yolculara son uyarı yapılırken merdivenleri hızla çıkıp trene bindiler. Görevli kompartımanın kapısını sertçe kapattı, bir düdük çaldı, lokomotiften bir çığlık yükseldi ve tren giderek hızlanarak sabah güneşine doğru ilerlemeye başladı. Açık pencereden yaz meltemi yüzlerine esiyordu ve kızın alnında bukleler dans ediyordu.

"Kendimize ait kompartımanımız var" dedi Hastings.

Kız cam kenarındaki yastıklı koltuğa yasladı sırtını, gözleri parıl parıl ve kocaman açılmıştı, dudakları yarı aralıktı. Rüzgar şapkasını havalandırdı ve çenesinin altındaki kurdeleleri uçurdu. Çabuk bir hareketle şapkasını çözdü ve yanına koydu. Tren uçuyordu sanki.

Yanaklarına renk geldi ve her bir hızlı nefes alışında, soluğu boğazındaki zambakların salkımları altında bir çıkıp bir iniyordu. Ağaçlar, evler, havuzlar dans ederek geçiyor, telgraf direklerinin sisi tarafından kesiliyordu.

"Daha hızlı! Daha hızlı!" diye bağırdı kız.

Genç adam gözlerini alamıyordu ondan, ama onun kocaman açılmış yaz göğü gibi mavi gözleri uzaklarda bir yere odaklanmış gibiydi; asla yakınlaşmayan ama onlar kovaladıkça önlerinde kaçan bir şeye.

Tepenin üzerindeki korkunç kale tarafından şimdi kesilen, şimdi de bir köy kilisesi tarafından bölünen ufuk muydu o? Üstte belirsiz mavilik boyunca hayalet gibi kayıp giden yaz ayı mıydı?

"Daha hızlı! Daha hızlı!" diye bağırdı kız.

Aralık dudakları alev alev yanıyordu.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Tren sallanıp sarsıldı ve tarlalar zümrütten bir akıntı gibi akıp gitti. Genç adam heyecanlanmıştı ve yüzü kızarmış yanıyordu.

"Ah" dedi kız ve bilinçsiz bir hareketle adamın elini tutup onu cam kenarına çekti. "Bakın! Benimle dışarı sarkın!"

Hastings sadece kızın dudaklarının kıpırdadığını gördü; sesi trenin gürültüsünde boğulmuştu ama eli kızın eline yakındı ve cam kenarına tutundu. Rüzgar kulaklarında ötüyordu. "Çok aşağı sarkmayın Valentine, dikkat edin!" dedi nefes nefese.

Aşağıda, köprünün ayaklarının içinde geniş bir nehir bir görünüp bir kayboluyordu ve tren bir tünele girmeden önce bir kez daha yemyeşil tarlalar göründü. Rüzgar gümbürdüyordu adeta. Kız pencereden dışarı sarkmıştı ve kızı belinden tutup bağırdı Hastings: "Çok aşağı sarkmayın!" Ama kız sadece "Daha hızlı! Daha hızlı! Şehirden uzağa, ülkeden uzağa, daha hızlı, daha hızlı! Dünyadan uzağa!" diye mırıldanıyordu.

"Kendi kendinize ne söyleyip duruyorsunuz?" dedi ama sesi duyulmadı, rüzgar boğazına dolmuştu.

Kız onu duymuştu yine de ve pencereden dönüp kızı saran koluna baktı adamın. Sonra gözleri gözlerine değdi. Tren sarsıldı ve pencereler zangırdadı. Şimdi bir ormana giriyorlardı ve güneş kocaman dalların arasından yanan alevler gibi görünüyordu. Hastings kızın sıkıntı dolu gözlerine baktı; kızı kendine çekti, onun yarı aralık dudaklarını öptü ve kız keskin ve çaresiz bir şekilde "Olmaz… olmaz" diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Hastings kıza sımsıkı sarılmış, kulağına onurlu ve aşk ve tutkunun sözcüklerini fısıldıyordu ve kız "Olmaz... olmaz... söz verdim! Bilmelisiniz... bilmelisiniz ki... ben buna değmem..." diye hıçkırıyordu. Hastings'in yüreğinin temizliği içinde kızın söyledikleri onun için manasızdı, hiçbir şekilde bir anlam ifade etmiyordu. Birdenbire kızın sesi kesildi ve başını adamın göğsüne yasladı. Hastings pencereye yaslandı, sert rüzgar kulaklarından ötüyordu, yüreği ise sevinçten patlayacak gibiydi. Orman geçip gitti, güneş toprağı yeniden ışıtarak ağaçların arkasından göründü. Kız kafasını kaldırdı ve pencereden dışarıdaki dünyaya baktı. Sonra konuşmaya başladı ama sesi çok alçaktı, bu yüzden adam başını eğdi ve onu dinledi. "Size sırtımı dönemem; çok zayıfım. Uzun zaman önce kalbimin sahibiydiniz, kalbimin ve ruhumun sahibi. Bana güvenen birine verdiğim sözü bozdum ama size hepsini anlattım; gerisinin ne önemi var?" Hastings onun masumiyetine gülümsedi ve kız onunkine hayran oldu. Valentine yeniden konuştu: "Beni alın ya da uzaklara götürün; ne önemi var? Tek bir sözünüz ölümüme neden olabilir ve benimki kadar büyük bir mutluluğu görmektense ölmek daha kolay olabilir."

Hastings onu kollarına aldı. "Şşş, neler diyorsunuz? Bakın, güneşe, çayırlara ve nehre bakın. Parıl parıl bir dünyada çok mutlu olacağız."

Kız güneşe döndü. Pencereden dünya ona çok güzel göründü.

Mutlulukla titreyerek iç çekti: "Dünya bu mu? Ben bu dünyayı hiç bilmiyormuşum."

"Ben de, Tanrı beni affetsin" diye mırıldandı adam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onların ikisini de affeden belki de bizim şefkatli Meryem Anamızdı.

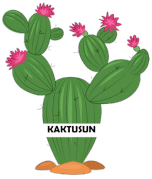
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÖLÜMCÜL HİKAYELER

BARREE SOKAĞI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Felsefeci ve Doktor vaaz versinler
Yapacakları ve yapmayacakları hakkında
Sadece biri sonsuz zincirin bağlantısında
Ne kimsenin ayağı kayar, ne kırılır ne de boyunu aşar."
"Ne kırmızı ne de sarı çiçekler
Yükselen denizin tadı tuzu
Parfümüne hayran olmaya değer
O koku sana aitse.
Zambakların başı düşmüş yorgunluktan
Değişmeyen sular yorar beni,
Tutku dolu arzuyla acı çekiyorum
Sana duyduğum .
Dünyada böyle şeyler var
Ateşin ağzı,
Göğüsler, eller, büklüm büklüm saçlar
Ve arzum."

Bir sabah Julian'da bir öğrenci Selby'ye "Bu Foxhall Clifford" dedi, elinde fırçalarla şövalenin önüne oturmuş hiçbir şey yapmayan genç bir adamı göstererek.

Utangaç ve gergin bir şekilde Selby ayağa kalkıp oraya doğru yürüdü ve konuşmaya başladı: "Adım Selby… Paris'e yeni geldim ve bir referans mektubu getirdim." Sesi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düşen bir şövalenin gürültüsü içinde kayboldu, şövalenin sahibi aniden komşusuna hakaretler yağdırdı ve bir süre kavganın gürültüsü MM stüdyolarını doldurdu. Boulanger ve Lefebvre hemen dışarıdaki merdivenlerde itişip kakışarak sonunda sakinleştiler. Stüdyoda kendini tanıtmaktan dolayı endişeli olan Selby Clliford'a baktı, o da sakin bir şekilde oturmuş kavgayı seyrediyordu.

"Burası biraz gürültülü" dedi Clifford, "ama onları tanıdığın zaman buradakileri seversin." Adamın yapmacıksız davranışı Selby'nin hoşuna gitti. Sonra kalbini kazanan sadelikle kendini bir sürü milletten olan yarım düzine öğrenciye onu tanıttı. Bazıları içten, bazıları nazikti. Massier* pozisyonunu elinde bulunduran o muhteşem yaratık bile rahatlayıp "Dostum, eğer birisi Fransızcayı senin gibi konuşuyorsa ve Monsenyör Clifford'un arkadaşıysa bu stüdyoda hiçbir sorun yaşamaz. Elbette sonraki yeni öğrenci gelene kadar sobayı doldurursun, değil mi?" dedi.

"Elbette."

"Şakalara aldırmazsın, değil mi?"

"Hayır" dedi Selby, oysa nefret ederdi takılmalardan.

Çok eğlenmiş görünen Clifford şapkasını takıp "İlk başta bir sürü yapılacak sana."

Selby kendi şapkasını taktı ve onun arkasından kapıya yürüdü.

*Paris'te sanat okullarında ya da atölyelerinde fon toplama ve yönetme gibi sorumlulukları olan ve sınıf tarafından seçilen bir nevi sınıf başkanı. (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Modelin durduğun yerden geçerlerken coşkulu bir bağrış oldu: "Şapka! Şapka!" Bir öğrenci şövalesinden sıçrayıp kıpkırmızı kesilen ama Clifford'a bakan Selby'yi korkuttu.

"Onlar için şapkanı çıkar" dedi Clifford kahkaha atarak.

Biraz utanarak Selby döndü ve stüdyoyu selamladı.

"Ya ben?" diye bağırdı model.

"Büyüleyicisiniz" diye cevap verdi Selby, kendi cüretkarlığına şaşırmıştı ama stüdyo hep bir ağızdan bağırdı: "Çok iyi yaptı! Aferin ona!" Kahkahayla gülen ve ona eliyle öpücük atan model "Kusursuz bir erkek!" diye bağırdı.

O hafta boyunca Selby rahatsız edilmeden stüdyoda çalıştı. Fransız öğrenciler onu kutsuyordu: "Mucize Çocuk", "Ufaklık", "Kid Selby" ve "Kidby" gibi. Ama bu hastalık kısa zaman sonra "Kidby"den "Kidney"ye "Tidbit"e döndü, en sonunda Clifford'un otoritesi ve ültimatomuyla "Kid" olarak yeniden kötüleşti [3].

Çarşamba geldi ve onunla birlikte Bay Boulanger de. Üç saat boyunca öğrenciler onun laf sokan alayları altında kıvrandılar, özellikle de sanat konusunda yetersizliğiyle dalga geçtiği Clifford daha çok nasibini aldı. Selby daha şanslıydı. Profesör sessizce çalışmasını inceledi, ona sert bir şekilde baktı ve kaçamak bir baş hareketiyle geçip gitti. Sonunda Bouguereau ile kol kola stüdyodan ayrıldı, böylece rahatlayan Clifford şapkasını başına geçirdi ve o da ayrıldı stüdyodan.

---

[3] Burada öğrenciler Kid kelimesinden yola çıkarak kelime oyunları yapıyorlar. (Ç.N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi gün ortalarda görünmedi ve onu stüdyoda görmeyi uman Selby ki daha sonra bu umudunun boş olduğunu öğrenecekti, tek başına Latin Quarter'de dolandı.

Paris hala onun için yabancı ve yeniydi. Şehrin muhteşemliğinden belli belirsiz sıkıntı duyuyordu. Ne Place du Chatelet'te ne de Motre Dame'de Amerikalı yüreğini harekete geçirecek hiçbir şey uyanmıyordu. Saati ve kuleleri ve mavi ve ateş kırmızısı üniformaları içinde yürüyen nöbetçileriyle Palais de Justice, tramvay karmaşası ve su fışkırtan çirkin ejderhalarıyla Place St. Michel, St. Michel Bulvarı'nın yokuşları, düdük alan tramvaylar, ikili ikili yürüyen polisler ve Cafe Vacehett'in masayla dolu terasları ona hiçbir şey ifade etmiyordu, Place St. Michel'in taşlık alanından bulvarın asfaltına adım atıp sınırı geçtikten sonra öğrenci bölgesine, meşhur Latin Quarter'e girdiğinde de durum farklı değildi.

Bir arabacı ona "burjuva" diye selam verdi ve arabayla gitmenin yürümeye olan üstünlüğünden ısrarla bahsetti. Büyük bir ilgiyle ortaya çıkan bir sokak çocuğu Londra'dan son haberleri sordu ve sonra amuda kalkıp ona gücünü ve becerilerini izlemeye davet etti. Güzel bir kız menekşe renkli gözleriyle ona kaçamak bir bakış attı. Kızı görmemişti ama kendi yansımasını bir camda gören kız yanaklarının kıpkırmızı olmasından endişelendi. Kendi yoluna devam eden kız Foxhall Clifford'la karşılaştı ve aceleyle yanından geçip gitti. Ağzı açık bakakalan Clifford kızı gözleriyle takip etti; sonra St. Germain Bulvarı'ndan Seine sokağına dönen Selby'ye baktı. Kendini dükkanın vitrininde gördü. Sonuç hiç de iç açıcı değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yakışıklı değilim" diye düşündü "ama gulyabani de değilim. Selby'yi görünce kızarması ne anlama geliyor? Onu daha önce hiçbir adama böyle bakarken görmemiştim, ne de Quarter'deki birisine. Hatta bana bile öyle bakmadığına yemin edebilirim ve Tanrı biliyor her zaman ona saygı duydum ve hayranlık gösterdim."

İç çekti ve ölümsüz ruhunun kurtuluşuyla ilgili bir kehanet mırıldanarak her zaman Clifford'u karakterize eden o zarif tembelliğe kendini bıraktı. Çok zahmet etmeden Selby'yi köşede yakaladı, birlikte güneşli bulvarı geçtiler ve Cafe du Cercle'nin tentesi altında oturdular. Clifford terastaki herkese eğilip selam verdikten sonra "Onlarla sonra tanışırsın ama seni Paris'in iki görülmeye değer kişisiyle, Bay Richard Elliot ve Bay Stanley Rowden'le tanıştırmama izin ver" dedi.

"Görülmeye değer" kişiler cana yakın görünüyorlardı ve vermut aldılar.

"Bugün stüdyoyu astın" dedi Elliot, aniden Clifford'a döndü ama diğeri bakışlarını ondan kaçırdı.

"Doğayla bütünleşmek için mi?" diye sordu Rowden.

"Bu seferkinin ismi ne?" diye sordu Elliot ve Rowden hemen cevabı yapıştırdı: "Adı Yvette, Bretonlu…"

"Yanlış" diye cevap verdi Clifford mülayim bir şekilde, "Barree Sokağı."

Konu anında değişti ve Selby ona yeni olan isimleri ve Roma Araba Yarışı'nın son kazanına yapılan övgüleri şaşkınlıkla dinledi. Cesur bir şekilde ifade edilen fikirleri ve açık bir şekilde tartışılan noktaları keyifle dinledi, kelimeler hem İngilizce hem de Fransızca olsun argo olsa da. Şöhret

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için kavgaya onun da dalması gerektiği zamanı hasretle bekliyordu.

St. Sulpice'nin çanları saati vurdu ve Lüksemburg Sarayı ona çan sesleriyle cevap verdi. Güneş Palais Bourbon'un gerisindeki altın tozuna batarken kalktılar ve doğuya dönüp St. Germain Bulvarı'nın geçtikten sonra Tıp Fakültesi'ne doğru yürüdüler. Köşede bir kız geçti yanlarından, aceleyle yürüyordu. Clifford sırıttı, Elliot ve Rowden heyecanlandılar, hepsi eğilerek selam verdi ve kız başını kaldırmadan selamlarına karşılık verdi. Arkada oyalanan ve bir erkek giyim dükkanının vitrinine bakan Selby, şimdiye kadar gördüğü en mavi gözlere bakmak için başını kaldırdı. Bakışlarını anında yere indirdi kız ve Selby diğerlerine yetişmek için aceleyle koşturdu.

"Tanrım" dedi, "yeryüzündeki en güzel kızı gördüğümü biliyor musunuz..." Diğer üçünden bir Yunan oyunun korosu gibi hüzünlü, kötü bir şeyi haber veren bir bağrış sözünü kesti Selby'nin.

"Barree Sokağı!"

"Ne!" diye bağırdı Selby hayretler içinde.

Tek cevap Clifford'dan gelen hafif bir baş hareketiydi.

İki saat sonra akşam yemeği sırasında Clifford Selby'ye döndü ve "Bana bir şey sormak istiyorsun; bunu huzursuzluğundan anlayabiliyorum" dedi.

"Evet, istiyorum" dedi masum bir şekilde Selby, "o kız hakkında. Kim o?"

Rowden'in gülümsemesinde bir acıma, Elliot'unkinde bir umutsuzluk vardı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

"İsmi" dedi Clifford, "bilinmiyor, en azından hiç kimse bilmiyor" diye ekledi itinalı bir şekilde, "öğrenebildiğim kadarıyla. Quarter'deki herkes ona selam veriri ve o da selama karşılık verir ama hiçbir erkek bundan daha fazlasını elde edemedi. Mesleği anladığımız kadarıyla piyanist. Belediye tarafından sürekli bakıma alınmış ve bariyerin üzerine siyah harflerle trafiğe kapalı olduğu yazılı küçük ve mütevazi bir sokakta yaşıyor ve ismini de o sokaktan, Barree Sokağı'ndan alıyor. Fransızca dilini kusursuz bir şekilde bilen Bay Rowden oraya Kanguru Barry diyerek dikkatimizi çekti ki…"

"Çekmedim" dedi Rowden öfkeyle.

"Kanguru Barry ya da Barree Sokağı, bugün Quarter'deki her yağmacının hayranlık duyduğu bir hedeftir…"

"Yağmacı değiliz" diye düzeltti Elliot.

"Ben de değilim" dedi Clifford, "ve dikkatini çekmek isterim ki Selby, bu iki beyefendi pek çok ve görünüşe göre talihsiz anlar yaşadı, Barree Sokağı'nın ayaklarının dibinde beden ve ruhlarını bir kenara koymayı önerdiler. Kız ise bu tür durumlarda kullandığı buz gibi bir gülümsemeye sahip ve" burada hüzünlendi, "ne akademik olarak beceriye sahip arkadaşım Elliot ne de etli butlu bir güzelliğe sahip arkadaşım Rowden'in o buz gibi kalbe dokunmuş olduğuna inanmıyorum."

Öfkeyle köpüren Elliot ve Rowden bağrıştılar: "Ve de sen!"

"Ben" dedi uysallıkla Clifford "sizin hızla daldığınız yere yürümekten korkarım."

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Yirmi dört saat sonra Selby Barree Sokağı'nı tamamen unutmuştu. Hafta boyunca stüdyoda canla başla çalıştı ve Cumartesi akşamı kendini o kadar yorgun hissetti ki yemekten önce yatağa girdi ve sarı bir nehrin içinde boğulduğu bir kabus gördü. Pazar sabahı nedensiz yere Barree Sokağı'nı düşündü ve on saniye sonra kızı gördü. Mermer köprüdeki çiçek pazarındaydı. Bir menekşe saksısına bakıyordu. Bahçıvan kızın alması için canı gönülden çabalıyordu ama Barree Sokağı başını hayır anlamında salladı.

Clifford geçen salı hikayeyi ona anlatmamış olsaydı Selby'nin orada durup bir lahana gülüne bakıp bakmayacağını bilemezdik. Merakının kışkırtıldığı muhtemeldi, çünkü bir hindi hariç, on dokuz yaşında bir delikanlı yeryüzündeki en meraklı iki ayaklı canlıdır. Yirmisinden ölene kadar bunu saklamaya çalışır. Ama Selby'ye hak vermek gerekse pazarın çekici olduğu kuşkusuzdu. Açık bir gökyüzünün altında çiçekler toplanmış ve mermer köprünün korkulukları boyunca yığılmıştı. Hava yumuşaktı, güneş palmiyelerin arasından gölgeli bir dantel gibi sarkıyor ve binlerce gülün tam ortasında parlıyordu. Bahar gelmiş, her yer çiçeklenmişti. Sulama arabaları ve fıskiyeler bulvara ferahlatmak için su serpiyordu, serçeler kaba bir şekilde rahatsız edici hale gelmişlerdi ve Seine nehrinin olta balıkçıları olta tüylerinin çamaşırhaneden gelen sabun köpüklerinin içinde batıp çıkmasını endişeyle izliyorlardı. Beyaz tomurcuklu kestane ağaçları arıların vızıltısıyla titriyordu. Kelebekler güneş çiçeklerinin arasında hava atıyorlardı. Havada taze toprak kokusu vardı, Seine nehrinin şarıltısına bir orman deresinin yankısı karışıyor, kırlangıçlar süzülüyor ve demir atmış nehir teknelerinin arasından sıyrılarak

BELONGS TO Kitkitus TEAM

geçiyorlardı. Bir yerdeki pencerede duran kafesin içindeki bir kuş tüm yüreğiyle gökyüzüne doğru şakıyordu.

Selby lahana gülüne ve sonra da göğe baktı. Kafesteki kuşun ötüşündeki bir şey ona dokunmuştu ya da belki de mayıs havasındaki tehlikeli bir tatlılıktı sebebi.

İlk başta durmuş olduğunun zar zor farkına vardı, sonra neden durduğunu zorlukla fark etti, sonra devam edeceğini düşündü, sonra devam edemeyeceğini düşündü, sonra Barree Sokağı'na baktı.

Bahçıvan "Matmazel, bu hiç şüphesiz çok güzel bir saksı menekşe" dedi.

Barree Sokağı yine olumsuz bir şekilde başını salladı. Açıkçası menekşeleri istemiyordu. Her bahar oradan iki üç saksı menekşe alırdı ve asla tartışmazdı. O zaman ne istiyordu? Menekşeler açıkçası daha önemli bir alışverişin aracıydı. Bahçıvan ellerini ovuşturdu ve çevresine bakındı.

"Bu laleler muhteşem" dedi "ve bu sümbüller de..." Mis gibi kokan çiçeklerin görünüşü karşısında transa girmiş gibiydi.

"Şu" diye mırıldandı kız şemsiyesiyle bir gül ağacını göstererek, ama kendisi yerine sesi biraz titremişti. Selby bunu fark etti, onu dinlediği için biraz kendinden utandı ve bahçıvan da farkına varıp burnunu güllerin içine sokup bir pazarlığın kokusunu aldı. Yine de adama hak vermek gerekirse, çiçeğin gerçek değerine tek bir kuruş eklemedi, çünkü muhtemelen kız yoksuldu ve kızın büyüleyici güzelliğini fark etmeyen yoktu.

"Elli frank, matmazel."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bahçıvanın sesi çok ciddiydi. Kız bu argümanın boşa gideceğini hissetti. Her ikisi de bir an sessiz kaldı. Bahçıvan fiyatını övmedi, gül ağacı çok güzeldi ve herkes bunu görebilirdi.

"Menekşeleri alacağım" dedi kız ve eskimiş çantasından iki frank çıkardı. Sonra başını kaldırdı. Bir damla gözyaşı elmas gibi parlayıp kaldı kızın gözünde ama burnunun kenarından akarken ve bir mendille nemlenmiş mavi gözlerini sildiğinde çok utanmış bir şekilde Selby ortaya çıktı. Anında kafasını göğe çevirdi, astronomik bir araştırma için susamış bir hevesle bakıyor gibiydi, bahçıvan da başını kaldırdı ve de polis. Sonra Selby ayakkabılarının ucuna baktı, bahçıvan ona baktı ve polis omuzlarını sarkıtarak yürüyüp gitti. O arada Barree Sokağı gitmişti.

Bahçıvan "Monsenyöre ne önerebilirim?" dedi.

Selby sebebini asla bilemedi ama aniden çiçek satın almaya başladı. Bahçıvan heyecanlanmıştı. Daha önce hiç bu kadar çok çiçeği bu kadar çok iyi fiyatlara satmamıştı ve daha önce hiçbir müşterisiyle böylesine kesin fikir birliğinde olmamıştı. Ama pazarlık yapmayı, tartışmayı, şahit olması için Tanrı'ya seslenmeyi özlemişti. Alışveriş tatsız olmuştu.

"Bu laleler muhteşem!"

"Öyleler!" diye bağırdı Selby içtenlikle.

"Ama ne yazık ki pahalılar."

"Onları alıyorum."

"Tanrım!" diye mırıldandı bahçıvan nefes nefese, "pek çok İngiliz'den daha deli."

"Bu kaktüs..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şahane!"

"Ne yazık ki..."

"Geri kalanıyla gönderin."

Bahçıvan köprü korkuluğuna yaslandı.

"O harika gül ağacı" diye başladı alçak bir sesle.

"Çok güzel. Elli frank sanırım..."

Kızararak durdu. Bahçıvan onun şaşkınlığının tadını çıkardı. Sonra ani bir soğukkanlılık anlık şaşkınlığının yerini aldı ve bahçıvanı gözleriyle tartıp ona dayılandı.

"O ağacı alıyorum. Neden o genç hanım almadı?"

"Matmazel zengin değil."

"Nerden biliyorsunuz?"

"Hanımefendiye menekşe satarım, menekşeler pahalı değil."

"Onlar satın aldığı menekşeler mi?"

"Bunlar Monsenyör, mavi ve sarı olanlar."

"O zaman onları bayana göndereceksiniz?"

"Pazardan sonra, öğlenleyin."

"Bu gül ağacını da onlarla götürün ve" bu sırada bahçıvana baktı, "onların benden geldiğini sakın söylemeyin." Bahçıvanın gözleri kocaman açıldı ama sakin ve muzaffer bir eda ile Selby, "Diğerlerini Hotel du Senat, 7 numara, Tournon Sokağına gönderin. Kapıcıya bilgi veririm" dedi.

Sonra eldivenlerini giydi ağırbaşlı bir şekilde ve yürüyüp gitti, ama köşeyi dönüp bahçıvanın bakışlarından uzaklaşınca yaptığı aptalca şey yüzünden öfkeyle yüzü kızardı. On dakika sonra Hotel du Senat'taki odasında otu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rurken embesil bir gülümsemeyle "Amma salağım, amma da salağım!" deyip durdu.

Bir saat sonra aynı sandalyede, aynı pozisyonda, şapkası başında elinde eldivenleriyle oturuyordu ama sessizdi, görünüşe göre botlarının ucuna bakarak derin düşüncelere dalmıştı ve gülümsemesi daha az aptalca ve hatta biraz da şinasiydi.

O öğleden sonra beş gibi Hotel du Senat'ta kapıcılık görevini yerine getiren küçük üzgün gözleri olan kadın kapının önüne bir araba dolusu çiçek getirildiğinde şaşkınlıkla ellerini havaya kaldırmıştı. Kadın, ayyaş garsonu, Joseph'i çağırdı, garson gelip de çiçeklerin değerlerini hesaplarken çiçeklerin nereye gideceğini bilmediğini söyledi hüzünle.

"Bunlar" dedi küçük kapıcı kadın, "bir kadın için olmalı!"

"Senin için mi?" diye sordu garson.

Küçük kadın bir an düşünceli durdu ve sonra iç çekti. Joseph burnunu kaşıdı, öyle bir burun ki her türlü çiçekli gösterinin şatafatıyla rekabet edebilirdi.

Bahçıvan geldi, elinde şapkasıyla ve birkaç dakika sonra Selby odanın ortasında durdu, ceketini çıkarmış, kollarını sıvamıştı. Oda mobilyalar hariç iki metrekare yürüme alanına sahipti ve burası da bir kaktüs tarafından işgal edilmişti. Yatak menekşe, zambak ve güneş çiçeklerinin ağırlığı altında inliyordu, kanepenin üstü sümbül ve lalelerle doluydu ve lavabo çiçekleri taşımak için genç ağaçların bir türüyle destekleniyordu.

Clifford kısa süre sonra geldi, bir kutu tatlı armudu düşürdü, biraz küfretti ve özür diledi, çiçekle dolu odayı gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rünce şaşkınlıkla bir sardunyanın üzerine oturdu. Sardunya mahvoldu ama Selby, "Boş ver" dedi ve kaktüse baktı.

"Bir balo mu vereceksin?" diye sordu Clifford.

"Ha.. hayır… çiçekleri çok severim" dedi Selby ama ifadesi coşkudan yoksundu.

"Öyle tahmin ediyorum" dedi Clifford. Bir anlık sessizlikten sonra "Güzel bir kaktüs" dedi.

Selby kaktüse keyifle baktı, uzman havasıyla ona dokundu ve başparmağına battı.

Clifford bastonuyla bir menekşeyi dürttü. Sonra Joseph elinde faturayla geldi, yüksek sesle miktarını söyledi, kısmen Clifford'u etkilemek kısmen de hem kendi haracının hem de bahçıvanın parasını ödemesi için Selby'ye gözdağı vermek adına yapmıştı böyle. Clifford duymamış gibi yapmaya çalıştı, o sırada Selby faturanın ve garsonun haracını hiç söylenmeden ödemişti.

Sonra umursamaz gibi davranarak odaya geri dönmeye çalıştı ama pantolonu kaktüse takılıp yırtılınca bunu başaramadı.

Clifford sıradan bir iki şey söyledi, bir sigara yaktı ve Selby'ye fırsat vermek için pencereden dışarı baktı. Selby fırsattan faydalanmaya çalıştı ama tek söyleyebildiği şey "Evet, bahar en sonunda geldi" oldu soğuk bir sesle. Clifford'un başının arkasına baktı. Duyduğunu anladı. O küçük dik kulaklar bastırılmış neşeyle kıpırdanıyor gibiydi. Duruma hakim olmak için umutsuz bir girişimde bulundu ve sohbeti teşvik etmek için Rus sigaralarına uzanmak için atıldı ama yeniden kaktüse takıldı. Bu son damla olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kahrolası kaktüs." Bu cümle Selby'nin iradesine rağmen ağzından kaçmıştı, kendini koruma içgüdüsüne rağmen ama kaktüsün dikenleri uzun ve keskindi ve yeniden battığında bastırdığı öfkesi kurtulmuştu. Artık çok geçti; olan olmuştu ve Clifford arkasını dönmüştü.

"Bana bak, Selby, ne halt etmeye aldın tüm bu çiçekleri?"

"Onları seviyorum" dedi Selby.

"Onlarla ne yapacaksın? Burada uyuyamazsın."

"Eğer yataktan menekşeleri kaldırmama yardım edersen uyuyabilirim."

"Onları nereye koyacaksın?"

"Kapıcıya versem?"

Bunu der demez pişman oldu. Clifford onun için ne düşünecekti Tanrı bilir! Faturanın tutarını duymuştu. Tüm bunları kapıcısına korkak bir açıklama yapmak için para verdiğine inanır mıydı? Ve Latin Quarter kendi acımasız şaka anlayışıyla onunla dalga geçmez miydi? Böylesine gülünç düşmekten dehşete kapıldı ve Cliiford'un şöhretini biliyordu.

Sonra biri kapıyı çaldı.

Selby, Clifford'a öyle acıklı bir ifade ile baktı ki bu bakış genç adamın yüreğine dokundu. Bu hem bir itiraf hem de yalvarıştı. Clifford fırladı hemen, çiçekli labirentinin içinden yol açtı kendine ve kapının aralığından dışarı bakıp "Kim o?" diye sordu.

Cevap olarak gelen zarif üslup Quarter'e özgüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu Elliot" dedi arkasına bakıp, "ve Rowden ve de köpekleri." Sonra kapı aralığından onlara seslendi.

"Merdivenlere oturun; Selby ve ben hemen çıkıyoruz."

Sağduyu erdemdir. Latin Quarter'de çok azı buna sahiptir ve sağduyu çok nadir listede yer alır. Oturdular ve ıslık çalmaya başladılar.

Rowden aniden seslendi: "Çiçek kokusu alıyorum. İçerden geliyor!"

"Selby'yi bundan daha iyi tanıman gerekirdi" diye homurdandı Clifford kapının arkasından, bu arada öteki aceleyle yırtılmış pantolonunu değiştiriyordu.

"Selby'yi tanıyoruz" dedi Elliot bastırarak.

"Evet" dedi Rowden, "biz merdivenlerde otururken o çiçekli kutlama yapıp Clifford'u davet ediyor."

"Evet, Quarter'in gençliği ve güzelliği alem yaparken" dedi Rowden, sonra aniden şüpheye düşerek, "Odette orada mı?" diye sordu.

"Bana bak" dedi Elliot, "Colette orada mı?"

Sonra sesini ağlamaklı bir uluma şeklinde yükseltti. "Ben burada merdivenlerde otururken sen orada mısın Colette?"

"Clifford her şeyi becerir" dedi Rowden, "Barreee Sokağı aklına girdiğinden beri mizacı değişti."

Elliot sesini yükseltti: "Arkadaşlar, bu öğlen Barreee Sokağı'nın evine çiçeklerin götürüldüğünü gördük, diyorum size."

"Menekşe ve güller" diye belirtti Rowden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Muhtemelen onun için" diye ekledi Elliot köpeğini okşarken.

Clifford şüpheyle Selby'ye döndü. Diğeri homurdanıp bir çift eldiven seçti ve bir düzine sigara alıp bir tabakaya koydu. Sonra kaktüsün yanından geçip özenle bir çiçek kopardı, onu yakasına iliştirdi ve şapkasını ve bastonunu alıp oldukça sıkıntılı görünen Clifford'a gülümsedi.

Julian'da pazartesi sabahı öğrenciler yer kavgası yapıyordu; öncelik iddia eden öğrenciler, göz koyulan taburelerin üzerine gergin bir şekilde oturmuş olan öğrencileri uzaklaştırıyordu, çünkü kapı açılıp her an yoklama yapılabilirdi; öğrenciler paletlerin, fırçaların, port folyoların üzerinden atışıyorlardı ya da Ciceri ve ekmek talepleriyle gürültü ediyorlardı. İyi günlerinde Judas olarak poz vermiş olan pis eski model Ciceri artık beş kuruşa bayat ekmek satıyor ve karşılığında sigara alıyordu. Monsenyör Julian içeri girdi, babacan bir tavırla gülümsedi ve dışarı çıktı. Onun akabinde stüdyoda katip bitiverdi, av aramak için savaşçı sürü içinde gezinen bir tilki gibiydi.

Ücretini ödemeyen üç adam yakalandı ve çağrıldı. Dördüncüsünün ise kokusu alındı, takip edildi, dolanıp arkasına geçildi, kapıya doğru sürülüp yolu kesildi ve en sonunda sobanın arkasında ele geçirildi. Bu sırada bir uluma yükseldi havaya: "Jules!"

Jules geldi, büyük kahverengi gözlerindeki üzgün bir boyun eğmeyle iki dövüşe hakemlik yaptı, herkesle el sıkıştı ve arkasında bir barış ve iyi niyet havası bırakarak kalabalığın içinde eriyip gitti. Aslanlar kuzularla oturuyordu, sınıf başkanları kendileri ve arkadaşları için en iyi yeri se-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çiyordu ve modelin durduğu yerin üzerine çıkıp yoklama yapıyordu.

Bir söz dolaştı: "Bu hafta C ile başlıyorlar."

Öyle de yaptılar.

"Clisson!"

Clisson şimşek gibi fırladı ve öndeki sıranın önüne ismini yere tebeşirle yazdı.

"Caron!"

Caron yerini garantilemek için dörtnala koştu. Bam! Bir şövale yere düştü. "Aman Tanrım!" dedi Fransızca, "Nereye gidiyorsun?" dedi İngilizce. Güm! İçinde fırçalar olan bir boya kutusu düşüp yere saçıldı. "Tanrım, Tanrım!" Pat! Bir patlama, kısa bir koşu, bir güreş ve itiş kakış ve sınıf başkanının sert ve azarlayan sesi:

"Utanmaz herif!"

Sonra yoklama devam etti.

"Clifford!"

Sınıf başkanı durdu ve başını kaldırdı, bir parmağı sayfanın kenarları arasındaydı.

"Clifford!"

Clifford orada yoktu. Oraya oldukça uzaktaydı ve her saniye uzaklık giderek artıyordu. Hızlı yürümüyordu üstelik, tam tersine kendine de tuhaf gelen keyfi bir yürüyüşle ağır ağır adımlıyordu. Elliot yanındaydı ve iki köpek arkalarından geliyordu. Elliot "Gil Blas"ı okuyordu ve büyük keyif alıyor gibiydi ama şen şakrak bir eğlencenin Clifford'un şu anki ruh haline uygun olmadığını var sayarak, neşesini bir dizi gizli gülümsemeyle bastırıyordu. Bunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

farkında olan Clifford ise hiçbir şey demedi ama Lüksemburg Bahçelerine giden yola girip kendini kuzey terasındaki bir banka attı ve hoşnutsuzlukla manzarayı seyretti. Elliot, Lüksemburg kurallarına göre arkadaşına doğru sorgulayan bir bakış atıp köpekleri bağladı, "Gil Blas"ı okumaya devam etti ve kıs kıs güldü.

Harika bir gündü. Notre Dame'nin üzerinde asılı duran güneş tüm şehri aydınlatıyordu. Kestane ağaçlarının narin yaprakları terasın üzerine gölge ediyordu ve yolları ve ara yolları yapraklarıyla öylesine maviye boyuyordu ki Clifford bakmış olsaydı şiddetli "izlenimleri" için cesaret bulabilirdi ama kariyerinin bu sürecinde olduğu gibi düşünceleri mesleği dışında başka bir yerlerdeydi. Etraflarında serçeler didişip kur yapmak için şarkılar söylüyor, büyük pembe göğüslü güvercinler ağaçtan ağaca uçuyor, sinekler güneş ışınları içinde dönüp duruyor ve çiçekler Clifford'u takatsiz bir efkarın içine gönderen binlerce koku salıyordu havaya.

"Elliot, sen gerçek bir dostsun..."

"Beni hasta ediyorsun" dedi diğeri gazetesini katlarken. "Tam da düşündüğüm gibi... yine yeni bir eksik eteğin peşinden sürükleniyorsun. Ve" diye devam etti öfkeyle, "beni Julian'dan uzaklaştırmana neden şey buysa... sebebi beni küçük bir budalanın mükemmellikleri konusunda kafamı şişirmekse..."

"Budala değil" diye itiraz etti Clifford yumuşak bir sesle.

"Bak işte" diye bağırdı Elliot, "yeniden aşık olduğunu bana söyleyebilmek için cesaret mi topluyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeniden mi?"

"Evet, yeniden ve yeniden ve yeniden... Nedir derdin senin?"

"Bu sefer" dedi Clifford kederli bir şekilde, "ciddi."

Bir dakika Elliot ellerini ona doğru uzattı, sonra çaresiz bir şekilde gülmeye başladı. "Ah, devam et, devam et; bakalım bir kim vardı, Clemence ve Maris Tellec ve Cosette ve Fifine, Colette, Marie Verdier..."

"Hepsi güzeldi, çok güzellerdi ama asla ciddi değildim onlarla..."

"Yardım et bana Tanrım" dedi Elliot, "isimlerini saydığım o kadınların her biri birbirinden ayrı olarak senin kalbini kırıp acı çektirdiler ve bu yüzden bana Julian'daki yerimi kaybettirdiler; her biri, birbirinden ayrı olarak ve tek tek. Bunu inkar mı ediyorsun?"

"Söylediklerinin gerçeklik payı var, bir şekilde ama bir sefer de olsun birine sadık olmam için bana cesaret ver..."

"Bir sonraki ortaya çıkana kadar."

"Ama bu... bu gerçekten çok farklı. Elliot, inan bana, dağılmış durumdayım."

"yapacak hiçbir şey yoktu, Elliot dişlerini gıcırdattı ve dinledi.

"O... o Barree Sokağı."

"Pekala" dedi Elliot suratını asarak, "eğer o kız için ağlayıp sızlıyorsan, o kız ki bana ve sana yer yarılsa da içine girsem dedirtecek sebepler veren kızsa... o halde, devam et!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Devam edeceğim... umurumda değil; korkaklığım uçup gitti..."

"Evet, senin bilindik korkaklığın."

"Çaresizim, Elliot. Aşık mıyım peki? Kendimi asla, asla böyle lanet olası bir şekilde mutsuz hissetmemiştim. Uyuyamıyorum; açıkçası doğru dürüst bir şey de yiyemiyorum."

"Aynı semptomları Colette'te de göstermiştin."

"Dinleyecek misin?"

"Bir dakika bekle, gerisini tamamen biliyorum. Sana bir şey sormama izin ver. Barree Sokağı'nın saf bir kız olduğuna inanıyor musun?"

"Evet" dedi Clifford kıpkırmızı bir şekilde.

"Onu seviyor musun? Her güzel ahmaklığın peşinden koşmandan bahsetmiyorum. Yani bu kızı gerçekten seviyor musun?"

"Evet" dedi diğeri kararlı bir şekilde. "Ben..."

"Dur bir dakika, onunla evlenir misin?"

Clifford pancar gibi kızardı. "Evet" diye mırıldandı.

"Ailen için güzel haber" diye homurdandı Elliot bastırdığı öfkeyle. "'Sevgili baba, çok güzel bir Fransız işçi kızıyla evlendim, onu ve saygıdeğer ve titiz çamaşırcı annesini kollarınızı açarak karşılayacağınıza eminim.' Yüce Tanrım! Bu diğerlerinden biraz daha ileri gidecek gibi. Yıldızlarına teşekkür et genç adam, başım her ikimiz için de yeterince havada. Yine de bu durumda hiç korkum yok. Barree Sokağı senin tutkularına şüphesiz son verecek gibi görünüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Barree Sokağı" diye başladı Clifford, ama aniden durdu, çünkü güneş ışıklarının vurduğu patikadan Barree Sokağı geliyordu. Elbisesi tertemizdi ve beyaz alnının biraz üzerinde duran büyük hasır şapkası gözlerini gölgeliyordu.

Elliot ayağa kalktı ve selam verdi. Clifford şapkasını öyle yalvaran, yakaran, öylesine alçak gönüllü bir şekilde çıkardı ki kız gülümsedi.

Gülümsemesi çok hoştu ve şaşkınlığı yüzünden bacakları üzerinde duramayan Clifford düşecek gibi oldu, kız yeniden gülümsedi. Birkaç dakika sonra kız terastaki bir sandalyeye oturdu, müzik kutusundan bir kitap çıkarıp sayfalarını çevirdi, yeri buldu ve kucağında kitabı açık bırakarak biraz iç çekti, bira gülümsedi ve şehre baktı. Tamamen Foxhall Clifford'u unutmuştu.

Bir süre sonra kitabını yeniden aldı ama okumak yerine elbisesinin yakasına bir gül taktı. Gül büyük ve kırmızıydı. Çiçek kalbinin üzerinde ateş gibi parlıyordu ve ateş gibi yüreğini ısıtıyordu, şimdiyse ipek taç yapraklarının altında titreşiyordu. Barree Sokağı yeniden iç çekti. Çok mutluydu. Hava öyle güzel, hava öyle yumuşak ve koku dolu, güneş ışıkları öylesine okşuyordu ve yüreği içinden şarkı söylüyordu, göğsündeki güle söylüyordu şarkısını. Söylediği şarkı şuydu: "Gelip geçenlerin kalabalığının dışında, dünkü dünyanın dışında, milyonlarca gelip geçen insanın dışında biri benden yana döndü."

Böylece kalbi göğsünün üzerindeki gülün altında şarkı söylüyordu. Sonra iki büyük renkli ağızlı güvercin ıslık çalarak geldi, terasa kondular, eğilip büküldüler, aşağı yukarı sallandılar ta ki Barree Sokağı neşeyle gülüp önünde duran Clifford'a bakmak için kafasını kaldırana dek. Şapkası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elindeydi ve yüzünde öyle yalvaran bir gülümseme vardı ki Bengal kaplanının yüreğini bile yumuşatırdı.

Bir an Barree Sokağı yüzünü astı, sonra merakla Clifford'a baktı ve genç adamın reveransıyla güvercinlerin aşağı yukarı sallanmaları arasındaki benzerliği görünce iradesine rağmen dudakları dünyanın en büyüleyici kahkahasıyla aralandı. Bu Barree Sokağı mıydı? O kadar değişmiş, o kadar değişmişti ki kız kendini tanıyamadı ama her şeyi silip süpüren, dudaklarından titreyen, ağzından çıkmak için mücadele eden, kurumla yürüyen bir güvercine ve Bay Clifford'a attığı kahkahayla kendini dışarı vuran yüreğindeki o şarkı.

"Ve Quarter'deki öğrencilerin selamına karşılık verdiğim için kendinizi özellikle bir arkadaş olarak gördüğünüzü mü düşündünüz? Sizi tanıyorum Monsenyör ama kibir erkeğin diğer adıdır; emin olun Monsenyör Kibir aşırı dikkatli olacağım… ah, selamınıza karşılık verirken çok ama çok dikkatli olacağım."

"Ama yalvarıyorum… uzun zamandır size duyduğum sadakatimi göstermeme izin verin…"

"Ah, bağlılık umurumda değil."

"O zaman arada sırada sizinle konuşmama izin verin… arada sırada…"

"Peki neden başkası değil?"

"Ah, olmaz… ihtiyatlı olacağım bu konuda."

"İhtiyatlı mı… neden?"

Kızın gözleri çok netti ve Clifford bir an ürktü, ama sadece bir anlığına. Sonra düşüncesizlik şeytanı ele geçirince oturdu ve kendisini, ruhunu ve bedenini, malını mülkünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sundu kıza. Ve tüm bu süre boyunca tam bir ahmak olduğunu biliyordu ve bu hayranlık aşk değildi ve ağzından çıkan her sözcük kaçışı olmayan bir şekilde onun onurunu bağlıyordu. Tüm bu zaman içinde Elliot fıskiyenin orada kaşlarını çatıp Clifford'un yardımına koşmak için yanıp tutuşan köpekleri kontrol ediyordu, çünkü köpekler bile yanlış bir şey olduğunu hissetmişlerdi, Elliot öfkeden kuduruyor, küfredip duruyordu kendi içinden.

Clifford bitirdiğinde bir heyecan ateşi içinde bitirmişti ama Barree Sokağı'nın cevabı uzun sürmüştü ve durum yavaş yavaş kendini belli ederken onun ateşi de azalmıştı. Sonra pişmanlık çökmüştü üzerine ama onu bir kenara bırakıp yeniden itirazlarla patlak vermişti. İlk kelimeyle Barree Sokağı onu kontrol etti.

"Teşekkür ederim" dedi ciddi bir sesle. "Daha önce hiçbir erkek bana evlenme teklifi etmemişti." Başını çevirdi ve şehre baktı. Bir süre sonra konuşmaya başladı. "Bana büyük bir şey teklif ediyorsunuz. Ben tek başınayım, hiçbir şeyim yok, ben hiçim." Yeniden başını çevirdi ve güneş ışığındaki parlak ve güzel Paris'e baktı. Clifford kızın gözlerini takip etti.

"Ah" diye mırıldandı kız, "çok zor... her zaman çalışmak... tek bir arkadaşı olmaksızın ve teklif edilen aşk sokaklardan, bulvardan geliyor ve tutku ölüyor. Bunu biliyorum, hepimiz biliyoruz, hiçbir şeyi olmayan biz diğerleri, hiç kimsesi olmayan ve hiç sorgulamadan kendimizi veren bizler, evet aşık olduğumuzda hiç sorgulamadan, kalbimizle ve yüreğimizle sevdiğimizde sonunu biliriz."

Göğsündeki güle dokundu. Bir an genç adamı unutmuş gibiydi, sonra yavaşça "Size teşekkür ederim, çok minnet-

BELONGS TO Kitkitis TEAM

tarım" dedi. Kitabı açtı ve gülün bir yaprağını koparıp sayfaların arasına koydu. Sonra nazik bir şekilde, "Kabul edemem" dedi.

Her ne kadar bu konuda otorite olan Elliot tarafından birinci haftanın sonunda iyileşme dönemine girdiği bildirilse de Clifford'un tamamen iyileşmesi bir ay sürmüştü ve iyileşmesine Barree Sokağı'nın onun resmi selamlarını kabul etmesinin verdiği ferahlık da yardım etmişti. Günde kırk kere Barree Sokağı'nı kendisini reddetmesi yüzünden ona dua ediyor, şansına şükrediyor ve aynı zamanda kalbimizin mükemmelliği sayesinde, umutsuzluktan yavaş yavaş kurtuluyordu.

Elliot endişeliydi, kısmen Clifford'un suskunluğundan kısmen de Barree Sokağı'nın soğukluğundaki açıklanamayan ısınmadan dolayı. Sık sık karşılaşmalarında elinde müzik kutusu ve başında hasır şapkasıyla Seine sokağından yürürken Clifford ve tanıdıklarını doğuya, Cafe Vachette yönünde yolunu değiştirip geçip gidiyor, saygılı bir şekilde Clifford'a gülümsüyor ve Elliot'un uyuyan şüphelerini uyandırıyordu. Ama asla bir şey bulamadı ve son sonunda bunun anlayışın ötesinde olduğuna karar verip peşini bıraktı, Clifford bir budalaydı ve düşüncesini Barree Sokağı'na açmıştı, hepsi buydu. Ve tüm bu süre içinde Selby kıskanmıştı. İlk başta bunu kabul etmeyi reddetmiş ve bir günlüğüne taşraya gitmek için stüdyoya gitmemişti ama orman ve tarlalar onun durumunu kötüleştirmişti. Dereler Barree Sokağı'na doğru çağlıyor, çayırlıkta birbirine seslenen tırpancılar sanki "Bar-ree-e Sokağı" diye sesleniyorlardı. Taşrada geçirilen o gün onu bir hafta sinirlendirdi ve suratı asık bir şekilde Clifford'un nerede olduğu ve ne yap-

BELONGS TO Kaktüs TEAM

tığını bilme arzusuyla kendine işkence ederek çalıştı. Bu, Pazar günü Pont au Change'deki bir çiçek pazarında biten kararsız bir yürüyüşle sonuçlandı, yeniden yürümeye başladı, bu da hüzünlü bir şekilde morga kadar uzadı ve yeniden mermer köprüde bitti. Asla işe yaramayacaktı ve Selby de biliyordu, bu yüzden bahçesinde nane kokteyliyle iyileşmeye çalışan Clifford'u görmeye gitti.

Birlikte oturdular, ahlak ve insan mutluluğu üzerine tartıştılar ve birbirlerini son derece eğlenceli buldular; ama Selby, Clifford'un ağzını arayamadı, diğeri de yapmacıksız bir şekilde eğleniyordu bu durumdan. Ancak nane kokteyli kıskançlık iğnesine merhem sürdü ve Selby gitmesi gerektiğini söylediğinde Clifford da gitti, fakat altta kalmayan Selby, Clifford'a kapısına kadar eşlik etmek için ısrar edince Clifford yarı yolda Selby'ye döndü ve ayrılmayı zor bulunca birlikte akşam yemeği yemeye ve "uçmaya" karar verdiler. Uçmak, Clifford'a has bir fiildi ve muhtemelen eğlenceli bir şeyler yapmak anlamına geliyordu. Akşam yemeğini Mignon'da yediler ve Selby şefle konuşurken Clifford başgarsona babacan bir bakış attı. Akşam yemeği başarılıydı ya da genel olarak bir başarıyı temsil ediyordu. Tatlı kısmına geçecekleri sırada uzaktan birinin konuştuğunu duydu Selby. "Ufaklık Selby, lord gibi içti."

Bir grup adam geçti yanlarından; el sıkıştı, kahkahalar attı ve herkes ona espritüel gibi göründü. Tam karşısında can ciğer arkadaşı Selby'ye sonsuz güvendiğine dair yeminler eden Clifford vardı ve orada başları da var gibiydi, kimi yanlarında oturuyordu kimi cilalı zemine eteklerini sürterek sürekli geçip gidiyordu. Güllerin kokusu, vantilatörün sesi, boyna dolanan kolların dokunuşu ve kahkahalar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

giderek daha da belirsizleşiyordu. Oda sise boğulmuş gibiydi. Sonra bir anda tüm nesneler acı verircesine belirginleşti, sadece sesler ve görüntüler bozuldu ve sesler dağıldı. Kendine gelmeye çalıştı, sakinleşmeye ve ciddileşmeye, o an için kendine hakim olmaya ama çok sarhoştu. Sarhoş olduğunu biliyordu ve sanki kendisinin bir hırsız olduğundan şüphelenirmiş gibi kendini korumaya ve tetikte olmaya çalıştı. Kendini kontrol etmek için başını akan suyun altına sokmasını sağlayamadı Clifford'a ama arkadaşının sarhoş olduğundan hiç şüphe etmedi. Bir süre kendine hakim olabildi. Yüzü eskisinden biraz daha solgun, biraz daha gergindi; önemsiz şeylerde can sıkıcıydı ve konuşmada daha müşkülpesentti. Clifford'u birisinin koltuğunda huzur içinde uyuyarak bıraktığından gece yarısı olmuştu; Clifford'un elinde uzun süet bir eldiven sallanıyordu ve boğazına da cereyandan korumak için tüylü bir boyun kürkü dolanmıştı. Holden geçip merdivenlere yöneldi ve kendini bilmediği bir yerde yürürken buldu. Mekanik bir şekilde sokağın adını okumak için başını kaldırdı. İsim tanıdık değildi. Döndü ve sonunda ışıkların olduğu bir caddeye doğru gitti. Düşündüğünden daha uzaktı ışıklar ve gözlerinin gizemli bir şekilde olmaları gereken yerden çıkarılıp kuşların kafalarının her iki yanındaki gibi yeniden yerleştirildiği sonucuna vardı. Dönüştüğü şeyin düşünmek onu derinden üzdü ve boynunun hareketini kontrol etmek için hindi gibi başını kaldırmaya yeltendi. Sonra ani bir çaresizlik çöktü üzerine, gözleri yaşla doldu, kalbi eridi ve bir ağaca çarptı. Çarpmanın verdiği acı onu kendine getirdi; yüreğindeki aşırı yumuşaklığı bastırdı, şapkasını aldı ve hızla yürümeye devam etti. Yüzü beyaz ve bitkindi, dişlerini sımsıkı sıkmıştı. Yolunda hiç şaşmadan devam etti, biraz avare de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olsa ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir süre sonra arabaların yanından geçerken buldu kendini. Parlak lambalar, kırmızı, sarı ve yeşil lambalar sinirlerini bozdu ve onları bastonuyla kırmanın güzel olacağını düşündü ama içgüdüsüne hakim olarak yoluna devam etti. Sonra aklına dank etti, bir araba tutacak kadar bitkin olmalıydı ve bu niyetle geri döndü ama arabalar çoktan uzaklaşmış gibiydi ve fenerler öyle parlak ve kafa karıştırıcıydı ki vaz geçti ve kendini toplayarak çevresine bakındı.

Sağ tarafında bir gölge, bir kütle, devasa, tanımsız bir şey yükseliyordu. Onun Arc de Triomphe olduğunu tanıdı ve ciddi bir şekilde bastonunu ona salladı. Heykelin büyüklüğü sinirlendirmişti onu. Çok büyük olduğunu düşündü. Sonra kaldırımda bir şeylerin takırdadığını duydu ve bastonu olduğunu düşündü ama çok da önemli değildi. Kendine hakim olup ona itaat etmeyen sağ bacağının yeniden kontrol altına aldığında kendini Concorde Meydanı'ndan geçerken buldu ve bir an önce Madeleine'ye ayak basması gerekiyordu. Ama bu asla olmadı. Sert bir şekilde sağa döndü, hızla Palais Bourbon'u geçmek için köprüyü aştı ve St. Germain Bulvarı'na döndü. Savunma Bakanlığı'nın büyüklüğü ona kişisel bir hakaret gibi vursa da yeterince sağlığına kavuşmuştu ve bastonunu kaybetmişti, geçerken demir parmaklıklar boyunca sürünerek gitmek de hoştu. Ancak şapkasını onun yerine kullanmak geldi aklına fakat bunu ne için istediğini unuttuğunu fark etti ve ağır başlı bir şekilde şapkasını yeniden kafasına geçirdi. Sonra oturup ağlama isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldı. Bu ruh hali Rennes sokağına gelene kadar sürdü ama Cour du Dragon'un balkonundan sarkan ejderhayı seyrederken kendini kaybetti ve orada hiçbir işi olmadığını hatırlayana dek

BELONGS TO KİKİRİS TEAM

zaman uçup gitti ve yeniden yürümeye başladı. Yavaş bir işti bu. Oturup ağlama isteğinin yerini yalnızlık ve derin bir düşünme almıştı. Sağ bacağı ona itaat etmiyor, sol bacağına saldırıyor, ona üstünlük sağlıyordu ve yolunu kesen tahta bir panoya yaslanmasına neden oldu. Çevresinden dolanmaya çalıştı fakat sokağın kapatılmış olduğunu gördü. Onu itmeye çalıştı ve yapamadığını fark etti. Sonra bariyerin iç tarafında üst üste yığılmış kaldırım taşlarının üzerinde kırmızı bir fener gördü. Bu hoştu. Eğer bulvar kapatıldıysa eve nasıl gidecekti? Ama bulvarda değildi. Ona ihanet eden sol bacağı onu sapa bir yola sürüklemişti, çünkü hemen arkasında sonsuz lambalarıyla bulvar uzanıyordu ve burada, bu yıkık dökük, toprak ve moloz ve taş yığılı dar sokağın işi neydi? Başını kaldırdı. Bariyerin üzerine siyah büyük harflerle şu yazılmıştı.

BARREE SOKAĞI

Yere oturdu. Onu tanıyan iki polis geldi ve kalkmasını söylediler ama canının öyle istediğini söyledi ve polisler gülerek geçip gittiler. Çünkü o anda bir meselenin içine gömülmüştü. O da Barree Sokağı dedikleri kızı nasıl göreceğiydi. Şurada ya da demir balkonları olan şu büyük evde olabilirdi ve kapı kilitliydi ama o da neydi? Kız çıkana kadar bağırabileceği geldi aklına. Bu düşünce yerini eşit derecede net bir başkasına bıraktı: kız çıkana kadar kapıyı yumruklamak. Ama her ikisinin de kesin olmayacağı sonucuna varınca balkona tırmanıp bir pencereyi nazik bir şekilde açarak Barree Sokağı adındaki kızı sormaya karar verdi. Evde görebildiği kadarıyla ışık yanan bir tane pencere vardı. İkinci kattaydı ve gözlerini oraya dikti. Sonra tahta bariyere tırmanıp taş yığınlarını aşınca kaldırıma ulaştı ve bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nanın ön cephesinde ayak basacağı bir yer aradı. İmkansız görünüyordu. Ama ani bir öfke ele geçirdi onu, kör, sarhoş bir inat ve kan beynine sıçradı, nabzı davul gibi kulaklarında atıyordu. Dişlerini sıktı ve bir pencerenin pervazına sıçrayarak kendini yukarı çekti ve demir parmaklıklara tutundu. Sonra sebep aklından uçtu gitti; beynine sesler üşüştü, kalbi deli gibi atmaya başladı ve kornişe ve köşesine tutunarak binanın ön cephesi boyunca ilerledi, borulara ve panjurlara tutunup kendini yukarı, ışık olan pencerenin balkonuna çekti. Şapkası düştü ve çerçeveye doğru yuvarlandı. Bir an tırabzana yaslanarak nefes nefes oturdu, sonra pencere yavaşça açıldı.

Bir süre birbirlerine baktılar. Kız birde odaya doğru iki adım geri gitti. Kızın yüzünü gördü, kıpkırmızıydı, lambanın yandığı masanın yanındaki sandalyeye çöktü ve Selby tek bir kelime etmeden pencereleri ardından kapatarak odaya girdi. Sonra sessizce birbirlerine baktılar.

Oda küçük ve beyazdı; her şey beyazdı: yatak örtüsü, köşedeki lavabo, çıplak duvarlar, porselen lamba ve genç adamın kendi yüzü de ama kızın yüzü ve boynu yanındaki şöminenin üzerindeki gül ağacının tomurcuğu gibi kıpkırmızıydı. Aklına konuşmak gelmiyordu. Kız da bunu bekliyor gibi görünmüyordu. Zihni odanın izlenimleriyle mücadele ediyordu. Beyazlık, her şeye hakim olan saflık genç adamı rahatsız etmeye başladı. Gözü ışığa alışmaya başlayınca diğer nesneler çevrelerinde büyüdü ve yerlerini lambanın çemberinde aldı. Bir piyano, bir kömür sepeti, küçük demir bir sandık ve bir küvet. Bir sıra tahta askı kancası vardı, beyaz basmadan bir perde altındaki elbiseleri kapatıyordu. Yatağın üzerinde bir şemsiye ve büyük hasır bir

BELONGS TO Kaktüs TEAM

şapka duruyordu ve masanın üzerinde açılmış bir müzik kutusu, bir hokka ve bir kağıt tomarı. Selby'nin gerisinde aynaya bakan bir gardırop vardı ama bir şekilde o zaman kendi yüzüne dikkat etmemişti. Ayılıyordu.

Kız ona tek kelime etmeden bakarak oturuyordu. Yüzü ifadesizdi, ancak dudakları neredeyse görülür bir şekilde titriyordu. Gün ışığında muhteşem bir şekilde mavi görünen gözleri karanlık ve kadife gibi yumuşak görünüyordu şimdi ve boynundaki renk her nefesiyle derinleşip beyazlıyordu. Kız onu caddede gördüğünden daha küçük ve narindi ve yanağının kıvrımındaki bir şey neredeyse çocuk gibiydi. En sonunda dönüp yansımasını aynada görünce sanki utanç verici bir şey görmüş gibi şok oldu ve bulutlu zihni ve bulutlu düşünceleri daha da berraklaştı. Bir an gözleri birbirine değdi, sonra yere döndü bakışları, dudakları sımsıkı kenetlendi, içindeki mücadeleye rağmen başıyla selam verdi ve tüm sinirleri gerildi. Ve her şey bitti diyordu içinden bir ses. Aptalca bir ilgiyle dinledi ama çoktan bittiğini biliyordu, aslında çok az önemi vardı; son her zaman onun için aynı olurdu; şimdi anlıyordu, her zaman onun için aynı olurdu ve aptalca bir ilgiyle içinde giderek büyüyen sesi dinledi. Bir süre sonra ayağa kalktı ve kız da küçük elini masaya koyarak hemen kalktı. Sonra genç adam pencereyi açtı, şapkasını aldı ve pencereyi kapattı yeniden. Gül ağacına gitti ve yüzüyle tomurcuklara dokundu. Bir tanesi masanın üzerinde bir su bardağın içindeydi ve kız mekanik bir şekilde gülü aldı, dudaklarına bastırdı ve adamın yanına masaya koydu. Selby çiçeği aldı ve hiçbir şey demeden kapıyı açtı. Sahanlık karanlık ve sessizdi ama kız lambayı alıp adamın yanından kayarak hole inen cilalı merdivenleri indi. Sonra sürgüyü açarak demir kapıyı açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Selby kapıdan gülüyle geçti.

Son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM